തത്ത പറഞ്ഞ കഥകൾ

ന[illegible]ർഖാദർഖാരി

തത്ത പറഞ്ഞ കഥകൾ

വിവർത്തകൻ:

അബ്ദുൾഖാദർഖാരി

പ്രസാധകന്മാർ:

പി. കെ. ബ്രദേർസ്,

കോഴിക്കോട്ട്.

1954]

[വില 1 ക. 4 ണ.

First Edition 1954
Copy right to publishers

Printed at
THE VIGNANA POSHINI PRESS,
Quilon.

തത്ത പറഞ്ഞ കഥകൾ

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

മൈമൂൻ

പൗരാണികകാലത്ത് അഹമ്മദ്സുൽത്താൻ എന്ന ഒരു കോടീശ്വരനുണ്ടായിരുന്നു. ഒട്ടനവധി സൈന്യങ്ങളും, ഒരുലക്ഷത്തിൽപരം അശ്വങ്ങളും, പന്തീരായിരം ഗജവീരന്മാരും, ആയിരത്തിൽപരം ഒട്ടകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുക സാധാരണയാണ്. ഏവംവിധമായ സമ്പൽസമൃദ്ധിയുള്ള അഹമ്മദ്സുൽത്താന് സന്താനങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി ആ കുടുംബത്തെ നിലനിർത്തുവാൻ ആരുമില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് അതിയായ മനോവ്യഥയുണ്ടായി. അതിന് ഒരു പ്രതിവിധി എന്നോണം പ്രദോഷത്തിലും, പ്രഭാതത്തിലും ദൈവധ്യാനവും, ദൈവഭക്തന്മാർക്കും സാധുക്കൾക്കും അന്നദാനം മുതലായ പല സൽക്കർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാണുന്നവരോടൊക്കെ തനിക്കൊരു സന്താനമുണ്ടാകുവാൻ വഴിയെന്തെന്ന് അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു. കാലതാമസംകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം പൂർത്തിയാവുകയും ഒരു പുത്രസന്താനം ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത സംഗതിയെത്തുടർന്ന് ഒട്ടനവധി ധനം സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മംചെയ്തു. ആ ഓമനശിശുവിനു 'മൈമൂൻ' എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. ശിശുവിന്റെ ജനനദിവസംമുതൽ ഏതാണ്ട് മൂന്നുമാസംവരെ നോക്കുന്നിടത്തെല്ലാം ഉത്സവവും, ചെല്ലുന്നിടത്തെല്ലാം മൃഷ്ടാന്നദാനവുമായി അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

ഏഴുവയസ്സായപ്പോഴേയ്ക്കും വേദാഭ്യസനം പൂർത്തിയാക്കിയ ആ ശിശുവിന് പലവിധ വിഷയങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുവാൻ പല ഗുരുക്കന്മാരുടെയും ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ബാല്യദശയിൽത്തന്നെ സാഹിത്യം, ജ്യോതിഷം, തർക്കശാസ്ത്രം, കായികാഭ്യാസം, ഭരണതന്ത്രം മുതലായ എല്ലാവിധ കലകളിലും അദ്വിതീയമായ പരിജ്ഞാനം കൈവരുത്തുവാൻ മൈമൂനു സാധിച്ചു. കൗമാരദശയിൽനിന്നു വിട്ട് യൗവ്വനത്തിലേയ്ക്കു കാലൂന്നിയ ഉടനെ, അതിരൂപവതിയും സൽഗുണസമ്പന്നയു

മായ 'ഖുജിസ്ഥ'യെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തു. അവരുടെ ദാമ്പത്യജീവിതം പരമശോഭനമായി അങ്ങനെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരുദിവസം അശ്വാരൂഢനായി മൈമൂൻ (രാജകുമാരൻ) പട്ടണപര്യടനം നടത്തുകയായിരുന്നു. അവിടത്തെ പ്രധാനചന്തസ്ഥലത്തുകൂടി വരുന്നവഴിയിൽ അദ്ദേഹം, ഒരു കൂട്ടിൽ അടച്ച തത്തയേയുംകൊണ്ട് ഒരാൾ നില്ക്കുന്നതായിട്ടു കണ്ടു. പ്രസ്തുത തത്തയെ വില്ക്കുവാനായി കൊണ്ടുവന്നതായിരുന്നു. ആ തത്തയ്ക്കു് എന്തുവില വേണമെന്നു് അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു.

അയാൾ അതിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് ആയിരം രൂപായിൽ കുറഞ്ഞു വിലയ്ക്കതിനെ വില്ക്കുകയില്ലെന്നു് അറിയിച്ചു.

അമിതവിലയാണെന്നു് അഭിപ്രായംജനിച്ച മൈമൂൻ ഹാസ്യരസപരത്തിൽ തുടർന്നു:—"ശരി. ആയിരം ഉറുപ്പികയാണിതിനു നീ ആശിക്കുന്നതു് എന്നു മനസ്സിലായതു് ഉപകാരം. ഒരു പൂച്ചയ്ക്കു കത്തലടക്കാൻ തികയാത്ത ഇതിനു് ഇത്രയും പണംകൊടുത്തു വാങ്ങാൻ വല്ല വിഡ്ഢികളേയും അന്വേഷിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ."

രാജകുമാരന്റെ സംസാരത്തിനു് അനുസരിച്ചു് ഒരു മറുപടിനല്കുവാൻ തത്തയുടെ ഉടമസ്ഥനു കഴിഞ്ഞില്ല. വിഷണ്ണനായി അയാൾ അങ്ങനെ നില്ക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്തതു്. അതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആ തത്ത ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു: "ഈ മനുഷ്യൻ എന്നെ വാങ്ങാതെ പോകുന്നതു ശരിയല്ല. ഇദ്ദേഹം വാങ്ങുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിൽനിന്നുള്ള അപമാനം എനിക്കാണു്. ഇവരെപ്പോലുള്ള കുലീനന്മാരുടെകൂടെയുള്ള ജീവിതം എനിക്കുള്ള പ്രതാപത്തിനു കാരണമാകും. ആയതുകൊണ്ടു് അതിൽനിന്നു് ഒഴിവാകുന്നതു ശരിയല്ല." എന്നിങ്ങനെ കരുതിയതിനുശേഷം ആ തത്ത പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"മഹാരാജാവേ! അവിടുന്നു് ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയോടുകൂടി ചിരകാലം ജീവിച്ചിരിക്കട്ടെ എന്നു് ഞാൻ ഉള്ളഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവിടത്തെ നോട്ടത്തിൽ ഞാൻ ഏററവും ചെറിയ ഒരു പക്ഷിയായി തോന്നുന്നുണ്ടാവാം; അതു തെററല്ലതാനും. എന്നാൽ എന്നിൽ ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടെന്നു് അങ്ങറിയണം. എന്റെ വാചാലത ഏററവും മാധുര്യമേറിയതാണെന്നു പലരും സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. അതിനുപുറമെ ഭാവി, ഭൂതം, വർത്തമാനം എന്നീ ത്രികാലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് വിവരിക്കുവാനുള്ള കഴിവു് എനിക്കുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു നിങ്ങളോടു പറയുവാനുള്ളതു് എന്നെ വാങ്ങുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടും ഉപകാരപ്രദമാണു നിങ്ങൾക്കു് എന്നുള്ളതാണു്. അതൊന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ കേൾക്കൂ, പറയാം." അതിന്റെ

മാധുര്യമേറിയ ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. "എന്താണു പറയുവാൻ ഭാവിക്കുന്നത്; പറയൂ കേൾക്കട്ടെ" എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തത്ത തുടർന്നു:—"ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ, ഈ പട്ടണത്തിൽ ഒരു കച്ചവടസംഘം വന്നുചേരുന്നതാണ്. രാമച്ചം ശേഖരിക്കുവാനാണവരിവിടെ വരിക. ഇപ്പോൾമുതൽ സൂക്ഷിച്ചാൽ വലിയ ഒരു തുക നിങ്ങൾക്കു ലാഭമുണ്ടാക്കാം. അതെങ്ങനെയാണെന്നല്ലേ? ഈ പട്ടണത്തിലെ കച്ചവടക്കാരുടെ പക്കലുള്ള രാമച്ചമെല്ലാം നിങ്ങൾ വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുക. അവർ ഇവിടെ വന്നാൽ രാമച്ചമുണ്ടോ എന്ന് വ്യാപാരികളോട് അന്വേഷിക്കും. അവരുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. രാമച്ചമെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു വിറ്റുപോയി എന്നും, ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളോട് അന്വേഷിക്കണമെന്നും അവർ പറയാതിരിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെ അവർ നിങ്ങളെ സമീപിക്കും. തദവസരത്തിൽ നിങ്ങൾ പറയുന്ന വില തന്നു വാങ്ങുകയല്ലാതെ അവർക്കു ഗത്യന്തരമുണ്ടാവില്ല. അതാണു ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഭീമമായ ഒരു തുക ലാഭമായി ലഭിക്കാൻ വഴിയുണ്ടെന്ന്." അതിന്റെ വാക്കുകൾ മൈമൂനെ പുളകിതഗാത്രനാക്കി. ആയിരംരൂപാ വിലകൊടുത്ത് അതിനെ വാങ്ങി തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് വളർത്തിത്തുടങ്ങി.

അടുത്തപടിയായി രാമച്ചംവില്ക്കുന്ന വ്യാപാരികളെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി ബജാറിൽ ഉള്ളതും ഇനി വില്പനയ്ക്കു വരുന്നതുമായ രാമച്ചമെല്ലാം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ചെറിയ ഒരു ലാഭത്തോടുകൂടി തനിക്കു തരണമെന്ന് ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അന്നുതന്നെ ഒരു പാണ്ടികശാല തുറക്കുകയും അന്നാട്ടിലെ രാമച്ചമെല്ലാം വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുകയുംചെയ്തു.

അധികദിവസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് വൈദേശികരായ രാമച്ചകച്ചവടക്കാർ പട്ടണത്തിലെത്തി അന്വേഷണം തുടങ്ങി. ഒരുതരി രാമച്ചംപോലും അവർക്ക് അവിടെങ്ങും കിട്ടുകയുണ്ടായില്ല. രാമച്ചമെല്ലാം വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് മൈമൂൻ രാജകുമാരനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവർ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുകയും, നാലിരട്ടി വിലകൊടുത്ത് വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആ തത്തയോട് അളവറ്റ സ്നേഹം ഉദിച്ചു. ഒരു ആൺതത്തയെക്കൂടി വാങ്ങി അതിന് ഇണയാക്കി വളർത്തി. അവയുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഒരു ദാസനെ നിയമിച്ചു. അങ്ങനെ അവ രണ്ടും സസുഖം വളർന്നുവന്നു.

കുറച്ചുകാലം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഒരുദിവസം ഒരു കച്ചവടയാത്ര നടത്തണമെന്ന് മൈമൂനിൽ ഒരു ചിന്ത കടന്നുകൂടി. ഒടുവിൽ ഭാര്യയെ വിളിച്ച് "ഈ തത്തകളോട് ആലോചിച്ചിട്ടുവേണം എല്ലാ

പ്രവൃത്തിയും നീ ചെയ്യാൻ. ഇവയുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ പശ്ചാത്താപത്തിന് ഇടയാക്കുന്നവയല്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, അവയ്ക്കു യാതൊരുവിധക്ലേശത്തിനും ഇടയാക്കാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് നിന്റെ കർത്തവ്യമായി കരുതണം." ഇങ്ങനെ ഏതാനും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിട്ട് മൈമൂൻ തന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യനിർവ്വഹണത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ ഖുജിസ്ഥയ്ക്കു് ആ വേർപാട് അസഹ്യമായിത്തോന്നി. അവൾ വിലപിച്ചുകൊണ്ടും, ആഹാരാദികളിലോ ആഡംബരങ്ങളിലോ ആസക്തിയില്ലാതെയും വെറും മൌനമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അതെല്ലാം ആ തത്തകൾ കണ്ടറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ തത്തകൾ പലവിധ സാന്ത്വനവാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചും, ഓരോവിധ കഥകൾ പറഞ്ഞും അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ മാസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞുകടന്നു.

അദ്ധ്യായം രണ്ട്

ഖുജിസ്ഥയുടെ പ്രേമം

അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ചിന്താമഗ്നയായ ഖുജിസ്ഥ മട്ടുപ്പാവിൽ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഒരു രാജകുമാരൻ അശ്വാരൂഢനായി ആ വഴിയേ വന്നു. കുതിരയെ സാവധാനത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന രാജകുമാരന്റെ ദൃഷ്ടി, മട്ടുപ്പാവിൽ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഖുജിസ്ഥയിൽ ചെന്നുപതിച്ചു. അവളുടെ ദൃഷ്ടി അദ്ദേഹത്തിലും. രൂപഗുണമുള്ളവരായ ആ യുവതീയുവാക്കന്മാർ പരസ്പരം പ്രണയബദ്ധരായി. അവളെ കണ്ടുതീർന്ന ഉടൻ ആ രാജകുമാരന്റെ ഹൃദയം അവളെ ആശിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയ ഉടൻതന്നെ ഒരു ദാസിയെ അവളുടെ അടുത്തേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. നിശാസമയത്തിൽ അല്പസമയം തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നു വിശ്രമിക്കുവാൻ ദയവുണ്ടാകണമെന്നും, അതിനു പ്രതിഫലമായി ഭീമമായ ഒരു തുകയും വിലമതിക്കാനാവാത്ത രത്നങ്ങൾ പതിച്ച ആഭരണങ്ങളും നൽകുവാൻ സന്നദ്ധനാണു താനെന്നും, പ്രത്യേകം പറയണമെന്നു പറഞ്ഞാണ് അവളെ അയച്ചിരുന്നതു്. അവൾ ഖുജിസ്ഥയെ സമീപിച്ചു പ്രസ്തുത വിവരം അറിയിച്ചു. അതിനുംപുറമേ, ആ രാജകുമാരനുമായു

ള്ള സാമീപ്യംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണഗണങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു വിദൂരസ്ഥദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മൈമൂൻരാജകുമാരൻ മടങ്ങിയെത്തുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് ഈ സ്നേഹത്തിനെ അടിയുറപ്പിക്കുകയാണ് ആവശ്യം എന്നുംകൂടെ ഉപദേശിച്ചു. ആദ്യമൊന്നും അവൾ അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, ദൂതിയുടെ വാഗ്വിലാസം അവളെ അതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവസാനം അവൾ അതിന് അനുവദിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഖുജിസ്ഥയുടെ മറുപടി വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ആ ദാസി മടങ്ങിപ്പോയി.

സായാഹ്നമായി. ഖുജിസ്ഥയുടെ ഒരുക്കങ്ങൾ സമാരംഭിച്ചു. സ്നാനാദികൾ കഴിഞ്ഞു. പനങ്കുലപോലെയുള്ള കേശപാശം ചീകിമിനുക്കി പിന്നിവച്ചു. പരിമളംവഷിക്കുന്ന വിശേഷതരം പുഷ്പങ്ങൾ ചൂടി. പൌഡർ തേച്ചു മുഖം മിനുക്കി. കണ്ണെഴുതി. വിശേഷതരം ഇളംചുവപ്പു പട്ടുസാരി ചുററി. നഖശിഖാന്തം ആഭരണങ്ങളണിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവളെക്കണ്ടാൽ ദേവന്മാരും, കാമദേവനും അതിശയിച്ചുപോകും. അത്രയ്ക്കു സൗന്ദര്യം അവളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ മഞ്ചത്തിൽ ഇരുന്നു. മുൻഭാഗത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന നിലക്കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി തന്റെ സൗന്ദര്യധോരണിയിൽ മതിമറന്നു. തന്റെ അഭിലാഷത്തെസംബന്ധിച്ച് ആൺതത്തയോട് അഭിപ്രായം ചോദിക്കാമെന്ന് അവളോർത്തു. അത് ഒരു പക്ഷിയാണ് എങ്കിലും പുരുഷനല്ലേ? മറെറാരു പുരുഷന്റെ അഭിലാഷത്തിനു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കുമോ? വിശേഷിച്ച് യൗവ്വനയുക്തയായ എന്റെ അഭിവാഞ്ഛയ്ക്ക് എതിരുപറയുമോ? എന്നിങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ആൺതത്തയെ സമീപിച്ചു. അവളുടെ അന്നത്തെ ഭാവഭേദങ്ങൾ കണ്ട് അവനും ചിലതൊക്കെ മനസ്സിലായതുപോലെ ചോദിച്ചു: "മഹാറാണീ! ഇന്നെന്താണൊരു വിശേഷഭാവം പോലെ കാണപ്പെടുന്നത്?" "അതോ, നീ ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുമെങ്കിൽ പറയാം." അവൾ കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "പറയൂ. പറയൂ. എന്താ വിശേഷം?" ഒരു ബുദ്ധിമാൻ നൽകാറുള്ളതുപോലെ ഒരു മറുപടിക്ക് ഉൽക്കണ്ഠിതനായി അവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു രൂപം അവൾ വിശദീകരിച്ചുതുടങ്ങി.

ഖുജിസ്ഥ:—"ഇന്നു പകലാണാ സംഭവമുണ്ടായത്. ഞാൻ നമ്മുടെ മട്ടുപ്പാവിൽ ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ നാനാഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ തെരുവുകളിലേയ്ക്കു നോക്കി ആനന്ദിക്കുകയായിരുന്നു. തത്സമയം അശ്വാരൂഢ

നായ ഒരു രാജകുമാരൻ തെരുവീഥിയിൽക്കൂടി മന്ദംമന്ദം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. യുവത്വവും, സൗന്ദര്യവുംകൂടി സമ്മേളിച്ചു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു തേജോമൂർത്തി. ഞാനദ്ദേഹത്തെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതിൽ കൂടുതലായി അദ്ദേഹം എന്നെയും. എന്തിനധികം പറയുന്നു, ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടികൾ തമ്മിൽ ഒരു സംഘട്ടനംതന്നെ ഉണ്ടായി. ഒന്നുരണ്ടുനിമിഷം ഞങ്ങളങ്ങനെ തരിച്ചുനിന്നുപോയി. കുറച്ചുമുമ്പു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാസി ഇവിടെ വന്നുപോയതേയുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു് എന്നെ ക്ഷണിക്കുവാനാണവൾ വന്നിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിനെന്നോടെന്തൊക്കെയോ സംസാരിക്കാനുണ്ടത്രേ. വല്ല സമയത്തേക്കെങ്കിലും അവിടംവരെ ഒന്നു ചെല്ലണമെന്നാണു പറയുന്നതു്. അവിടംവരെ ഒന്നു പോയിവന്നാൽ എന്താണെന്നാണു്, ഞാനാലോചിക്കുന്നതു്."

അവളുടെ ആ വാക്കുകൾ സശ്രദ്ധം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആൺതത്തയ്ക്കു ദേഷ്യം വന്നു. അവൻ കോപാന്ധനായി പരുഷസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ദുഷ്ടേ! കുടിലേ! അഗ്നിസാക്ഷിയായി നിന്നെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്ത പുരുഷൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അപ്പോൾ അന്യപുരുഷനെ കാണുവാനാശിക്കുന്ന നീ മഹാപാപിയും വഞ്ചകിയുമാണു്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ രാജവംശത്തിൽ ജാതനായ നിന്റെ ഭർത്താവിനു് അപമാനമാണതു്. അതിനു മുതിരുന്നതു സ്ത്രീധർമ്മമല്ല." ആൺതത്തയുടെ ആ വാക്കുകൾ കേട്ടു സഹിക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ ആ കൂട്ടിൽ കൈയിട്ടു തത്തയുടെ കാലുപിടിച്ചു വീശി നിലത്തടിച്ചു. ആ പാവപ്പെട്ട പക്ഷി അപ്പോൾതന്നെ മൃതിയടഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവളുടെ നില കത്തിക്കാളുന്ന വൈരാഗ്യവും നൈരാശ്യവും മൂർത്തീകരിച്ചതുപോലെ ആയിത്തീർന്നു. അവൾ ഒരു ഭദ്രകാളിയെപ്പോലെ പെൺതത്തയുടെനേരേ പാഞ്ഞുചെന്നു. എന്നിട്ടു ഗർജ്ജിച്ചുംകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:—"തത്തമ്മേ! നീ കണ്ടോ ആൺതത്തയുടെ അനുഭവം. ഇതുവരെ അവൻ ഏതു സ്ഥിതിയിലാണു് ഇരുന്നിരുന്നതു്. ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായ അനുഭവം എന്താണു്?" "ഹാണ്ടു്. ഹാണ്ടു്. കണ്ടു. മഹാറാണിയോടു ഗുരുത്വക്കേടു കാണിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഇതുതന്നെയാണു്." എന്നിങ്ങനെ പേടിച്ചുവിറച്ചുകൊണ്ടു പെൺതത്ത അറിയിച്ചു. ആ സമാധാനം കേട്ടു ഖുജിസ്തയുടെ കോപം അല്പം ശാന്തമായി. അല്പം സമാധാനത്തോടുകൂടി അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"തത്തമ്മേ! എത്ര ദിവസമായി ഞാൻ ഒരു പുരുഷന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയിട്ടു്? ഇന്നു് ഒരു രാജകുമാരന്റെ ക്ഷണമുണ്ടെനിക്കു്. നീ അനുവദിച്ചാൽ, ഈ രാത്രി ആരും അറിയാതെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു കണ്ടു

വരാം. അധികം താമസിക്കുകയില്ല. കോഴികൂവുന്നതിനുമുമ്പ് മടങ്ങിയെത്താം." എന്താണതിനു സമാധാനം പറയേണ്ടതെന്നറിയാതെ തത്തമ്മ ഒന്നമ്പരന്നു. അതിന്റെ ഹൃദയം ഭയംകൊണ്ടു കിടുകിടാ വിറച്ചു. അനവധി ചിന്തകൾ അതിന്റെ ഹൃദയത്തെ വലയംചെയ്തു. എന്തെങ്കിലും എതിരുപറഞ്ഞാൽ ആൺതത്തയുടെ അനുഭവംതന്നെയാണു തനിക്കും ഉണ്ടാവാനിരിക്കുന്നതെന്ന് അതിനറിയാം. അങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് അല്പസമയം മൗനം അവലംബിച്ചു. എന്നിട്ട് അതു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"എന്റെ ഭർത്താവായിരുന്ന ആൺതത്ത പറഞ്ഞിട്ടെന്താ ഫലം? ആണുങ്ങളായാൽ അവർക്കെല്ലാം മുൻകോപമുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു സ്ത്രീജനങ്ങളായ നാമൊക്കെ അല്പം ആലോചിച്ചിട്ടുവേണം അവരോടു സംസാരിക്കാൻ. നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങൾ തുറന്നുപറയാൻ പററിയവരല്ലീ പുരുഷന്മാർ. നാം എത്രയെത്ര പുരുഷന്മാരെ മനസ്സാ സ്നേഹിച്ചിരിക്കും. എത്ര പുരുഷന്മാരോട് എന്തെല്ലാംവിധ താല്പര്യങ്ങളാണ് നമ്മുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു്? അതൊന്നും പുരുഷവംശത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു കുട്ടിയോടുപോലും തുറന്നുപറയരുതു്. പറഞ്ഞാൽ കുഴപ്പമായി. ഇനി മഹാറാണിക്കു പറയുവാനുള്ളതെന്തായാലും, എന്നോടു പറയാം. അതു കേൾക്കുവാനും കഴിയുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്യുവാനും സന്നദ്ധയാണു ഞാൻ. ആ രാജകുമാരന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ പോകുന്നതിനു യാതൊരുവിധ തടസ്സവും ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതു ധൃതിപ്പെടരുതെന്നു മാത്രം. നിന്റെ അഭിലാഷം ദൈവഗത്യാ സാദ്ധ്യമാവുകതന്നെചെയ്യും. ഇനി അഥവാ ഈ രഹസ്യം പുറത്തുപോവുകയാണെങ്കിൽ അതിൽ കഴിയുന്നതു പരിശ്രമിച്ച് അപവാദത്തിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ തയ്യാറാണു ഞാൻ. നിന്റെ ഭർത്താവു് അറിയുകയും ഗൗരവപ്പെടുകയും ചെയ്താൽപോലും അതിൽനിന്നു വിമുക്തയാക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. ഒരു അഭിപ്രായം ഞാനങ്ങു പറഞ്ഞാൽ മതി അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുവാൻ. അങ്ങനെ ഒരു സംഭവം ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടുണ്ടുതാനും. ആ സംഭവത്തെയാണു ഫറഖ്ബേഗം തത്തയുമെന്നു പറയാറു്." അതെന്താണെന്ന് അറിയുവാൻ ഖുജിസ്ഥയ്ക്കു് അഭിലാഷം ജനിച്ചു. പ്രസ്തുത ചരിത്രം വിശദീകരിക്കണമെന്ന് അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു തത്ത ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

പ്രേമബദ്ധരാക്കിത്തീൎത്തു. എന്നാൽ ആ കാമിനീമണിയിൽനിന്നു രാജകുമാരനു കിട്ടിയ സംസാരരീതി അവൾക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു സ്നേഹം ഉണ്ടു് എന്നു കാണിക്കത്തക്കതല്ലായിരുന്നു.

പൂൎണ്ണചന്ദ്രനെ ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്ക മുഖപ്രൗഢി, ഘോരാന്ധകാരത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന കാർകൂന്തൽ, എന്നുവേണ്ട അവളുടെ അംഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും പ്രകൃതിദത്തമായ സൗന്ദര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളോടു കിടനില്ക്കത്തക്ക ഒരു സൗന്ദര്യവതിയെ അതിനുമുമ്പു ബാബിൽരാജകുമാരൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. അവളുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണ്ടു് ആ രാജകുമാരൻ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടു. അവളെക്കൂടാതെയുള്ള ജീവിതം സുഖകരമല്ല എന്നൊരു അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അടിയുറച്ചു. അങ്ങനെ അവളുടെ പിന്നാലെ കുറെ ഓടിനോക്കി. അവൾ അതൊന്നും ഗൗനിക്കാതെ സ്വഭവനത്തിൽ കടന്നുമറഞ്ഞു. നിരാശാഭരിതനായ രാജകുമാരൻ ആ ദേവാലയത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോന്നു. അവളെ പ്രാപിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കണ്ടു് അദ്ദേഹം ആ ദേവാലയത്തിലെ മൂൎത്തിയോടു സഹായം അഭ്യൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും, അവളെ തന്റെ ഭാൎയ്യയായി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ തന്റെ കഴുത്തറുത്തു് അതിൽനിന്നു വീഴുന്ന രക്തംകൊണ്ടു് ഒരു രക്താഭിഷേകം നടത്തിയേക്കാം എന്നു വഴിപാടുനേരുകയുംചെയ്തു.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി, തന്റെ മന്ത്രിയോടു വിവരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. അയാൾ വിവാഹാലോചനയുമായി പ്രസ്തുത സ്ത്രീയുടെ പിതാവിനെ സമീപിച്ചു. അയാൾ അതു സ്വീകരിക്കുകയും അങ്ങനെ അവരുടെ വിവാഹം നടക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ അവർ ദമ്പതിമാരായി ജീവിച്ചുപോന്നു. ഏതാണ്ടു് ഒന്നുരണ്ടുമാസം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകടന്നതു് അവർ അറിഞ്ഞില്ല. ഈ കാലമെല്ലാം ആ സ്ത്രീ തന്റെ ഭൎത്താവിനോടുകൂടി ഭൎത്തൃഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. അവൎക്കു് ഒരു വിരുന്നുകൊടുക്കുവാൻ ഭാൎയ്യവീട്ടുകാർ തീൎച്ചയാക്കി. ആ ദമ്പതികളെ അതിനായി ക്ഷണിച്ചു. അതു് അവർ സ്വീകരിച്ചു. ഭാൎയ്യയോടുംകൂടി ആ രാജകുമാരൻ അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഒരു കുതിരവണ്ടിയിലാണു് അവർ പോയതു്. അവൎക്കു പുറമെ ഒരു വണ്ടിക്കാരനും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അങ്ങനെ അവരുടെ വണ്ടി ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു് എത്തി. പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചാണു് ആ സ്ത്രീയെ ഇദംപ്രഥമമായി

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്

ഫറഖ്ബേഗും തത്തയും

"ഒരു പട്ടണത്തിൽ ഫറഖ്ബേഗ് എന്നൊരു വണിഗ്വരനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു തത്തയെ വളർത്തിയിരുന്നു. ഒരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വാണിജ്യസഞ്ചാരം നടത്തേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങളുടെയും, വിശേഷിച്ച് ഭാര്യയുടെപോലും മേൽനോട്ടം തത്തയെ ഏല്പിച്ചിട്ടാണു പുറപ്പെട്ടത്. കച്ചവടസംബന്ധമായി ഉണ്ടായ ആ യാത്ര വിദൂരസ്ഥലങ്ങളായ ചില സ്ഥലങ്ങളിലേക്കായിരുന്നു. ഏതാനുംമാസം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അയാൾ പോയിട്ട് ശേഷം ഏതാനും മാസങ്ങൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അങ്ങനെയിരിക്കെ അയാളുടെ ഭാര്യ തദ്ദേശീയനായ ഒരു യുവാവുമായി പ്രണയബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ദിവസന്തോറും രാത്രികാലങ്ങളിൽ ആ യുവാവ് അവളുടെ വീട്ടിൽ വരികയും, പ്രഭാതംവരെ അവളുമായി സല്ലപിച്ചങ്ങനെ കഴിയുകയും ചെയ്യുക ഒരു പതിവായി. പ്രസ്തുത സംഗതി അവർക്കുപുറമേ തത്തയ്ക്കുമാത്രം അറിയാമായിരുന്നു. അവരുടെ രഹസ്യജീവിതം മുഴുവനും കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയ തത്ത അതിനെ രഹസ്യമായിത്തന്നെ വച്ചു. ഏതാണ്ട് രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ആ വണിഗ്വരൻ മടങ്ങിയെത്തി. വീട്ടിൽ എത്തിയ ഉടനെ അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് തത്തയോടന്വേഷിച്ചു. താനില്ലാതിരുന്ന അവസരത്തിൽ അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങളാണ് അയാൾ ആരാഞ്ഞത്. ആരൊക്കെ എന്തൊക്കെ ചെയ്തു എന്നൊക്കെ അവിടെ നടന്ന ഓരോ സംഭവങ്ങളെയും ആ തത്ത വിവരിച്ചു. എന്നാൽ അയാളുടെ ഭാര്യയെസംബന്ധിച്ച് ഒരക്ഷരംപോലും പറയുകയുണ്ടായില്ല. അവളുടെ ചരിത്രം പറഞ്ഞുപോയാൽ, ആ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളെ ഓർത്തിട്ടാവാം അതൊന്നുംതന്നെ പറയാതെ മൗനം അവലംബിച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ ജീവഹാനിയെ ഭയന്നിട്ടുമാവാം. എന്നാൽ ആ തത്ത മൂടിവയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആ രഹസ്യം അധികദിവസം അങ്ങനെ ഇരുന്നില്ല. ഏതോ വിധത്തിൽ പ്രസ്തുത വാർത്ത ഫറഖ്ബേഗിൻെറ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങളിൽവന്ന് ഓളംതല്ലി. അതുനിമിത്തം അയാൾക്ക് ഭാര്യയോട് വെറുപ്പുണ്ടായി. അവർ തമ്മിൽ അകൽച്ചയ്ക്കിടയായി. അതിനുംപുറമേ തത്തയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിന് ഭംഗം നേരിട്ടു. അയാൾ സംശ

യിച്ചു, താൻ ചെയ്ത അഴിമതികളെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊന്നും പറയാതെ ഇവൾ മൗനം അവലംബിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യതെന്ന്. അതുപോലെ "തന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ ഭർത്താവറിഞ്ഞതു് ഈ തത്ത എന്തോ പറഞ്ഞിട്ടാവാ"മെന്ന് വ്യാപാരിയുടെ ഭാര്യയും അനുമാനിച്ചു. അതവൾക്കു വൈരാഗ്യത്തിനിടയാക്കി. തത്തയെ കൊന്നുകളയണമെന്ന് അവൾ തീരുമാനിച്ചു. ഒരുദിവസം രാത്രി ആരുമറിയാതെ അവൾ ആ ക്രൂരകൃത്യം ചെയ്തു. തത്തയെ കൊന്ന് പുറത്തേയ്ക്കെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ട് അവൾ "എന്റെ തത്തയെ പൂച്ചപിടിച്ചു!" എന്നുപറഞ്ഞു മുറവിളികൂട്ടി. എന്നാൽ ആ പഹയന്റെ പണി തീർന്നു് ഉപകാരമായി എന്ന് അവൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ ആ തത്ത മരിച്ചിരുന്നില്ല. പരുക്കപറ്റിയെങ്കിലും ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ശക്തിയായ മർദ്ദനംകൊണ്ട് ബോധരാഹിത്യം ബാധിച്ചിരുന്നു എന്നുമാത്രം. അല്പസമയം അങ്ങനെ കിടന്നശേഷം ഒരുവിധത്തിൽ ഏന്തിവലിഞ്ഞു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മൈതാനത്തിൽ എത്തി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാളത്തിൽ താമസമാക്കി. ആഹാരപാനീയങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ പകൽ സമയം അങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. രാത്രിയായാൽ മെല്ലെ പുറത്തുവരും. ആ മൈതാനത്തിൽ വിശ്രമിക്കുവാൻ വരുന്ന യാത്രക്കാരുടെ ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ജീവിച്ചുപോന്നു. ഏതാനുംദിവസം അങ്ങനെ ജീവിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അതിന്റെ ദേഹത്തുണ്ടായിരുന്ന മുറിവുകൾ ഉണങ്ങുകയും പരിപൂർണ്ണമായ ആരോഗ്യം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ അതു് ആ മൈതാനത്തിലൊക്കെ ചുററിത്തിരിയുകയും, വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്ന് പഴവർഗ്ഗങ്ങൾ കൊത്തിത്തിന്ന് ജീവിക്കുകയുംചെയ്തു.

ഇതിനിടയിൽ വ്യാപാരിയുടെ വസതിയിലേയ്ക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുക—തത്തയെ ചുരുട്ടിക്കൂട്ടി ജാലകത്തിൽകൂടി പുറത്തേയ്ക്കെറിഞ്ഞ ആ രാത്രി അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഫറഖ്ബേഗ് വിരിപ്പിൽനിന്നെഴുന്നേററ് തത്തക്കൂടിനരുകിലേയ്ക്കു ചെന്നു, അതിനെ കണികാണുവാൻ. കൂട്ടിനടുത്തു ചെന്നിട്ടാണ് അയാൾ കണ്ണുതുറന്നതു്. ആ കൂട്ടിൽ തത്തയെ കണ്ടില്ല. അയാൾ അമ്പരന്നുപോയി. തലപ്പാവ് ഊരി നിലത്തെറിഞ്ഞുകൊണ്ടയാൾ ബഹളംകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. അയാൾക്ക് അസഹ്യമായ വ്യസനം തോന്നി. തന്റെ ഭാര്യയുടെ കൃത്രിമമാണതെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അവളെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. അവൾ പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി എങ്കിലും ഒന്നുംതന്നെ വിലപ്പോവുകയുണ്ടായില്ല. കോപാന്ധനായ അയാൾ അവളെ വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്താക്കി. കുബേരപദവിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന

അവൾ, തൻെറ ഭർത്താവിനാൽ ബഹിഷ്കൃതയായി എന്ന സംഗതി നാട്ടുകാരറിഞ്ഞാൽ എന്തുപറയും എന്നോർത്ത് അപ്പോൾ, തന്നെ ആരും കാണാതെ ഒളിച്ചിരിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ മൈതാനത്തിൽ എത്തി. ആഹാരപാനീയങ്ങളൊന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും അവിടെ കിടന്നു മരിച്ചാലും, അപമാനത്തിനും, അപവാദത്തിനും ഇടംനൽകരുതെന്നേ അവൾക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അങ്ങനെ അവൾ ആ മൈതാനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പഴയ ദേവാലയത്തിൽ താമസമാക്കി. അതിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാളത്തിലാണ് നമ്മുടെ തത്ത താമസിച്ചിരുന്നത്. അത് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു അവളുടെ സ്ഥിതികളെല്ലാം.

അതിന് ഒരു ഉപായം തോന്നി. ഒരുദിവസം രാത്രി ആ തത്ത തൻെറ മാളത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു പറയുകയാണ്: "എടീ മഹാപാപി! നീ ചെയ്ത ദോഷങ്ങൾ ക്ഷന്തവ്യങ്ങളല്ല. എങ്കിലും, ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിൻെറ ദോഷങ്ങൾ പരിഹരിക്കയും, നിന്നെ നിഷ്കാസനം ചെയ്ത നിൻെറ ഭർത്താവുമായി രഞ്ജിപ്പുണ്ടാക്കിത്തരികയും ചെയ്യാമെന്ന് ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു."

പ്രസ്തുത ശബ്ദം അവൾ ശ്രവിച്ചു. ആ ദേവാലയത്തിലെ ദേവതയാണീ പറയുന്നതെന്ന് അവൾ കരുതി. "അവിടത്തെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കുവാനും, അനുവർത്തിക്കുവാനും സർവ്വാത്മനാ സന്നദ്ധയാണ് ഞാനെ"ന്ന് അവൾ ഏററുപറഞ്ഞു.

ഉടനെ തത്ത തുടർന്നു: "നിൻെറ തല മൊട്ടയടിച്ച്, നാല്പതു ദിവസം ഇവിടെ താമസിക്കണം. ആഹാരാദികളോ, ജലപാനംപോലുമോ കൂടാതെ വെറും വ്രതാനുഷ്ഠാനവും ദൈവധ്യാനവുമായിരിക്കണം ഇത്രയും ദിവസം."

അവൾക്ക് അതു വിശ്വാസയോഗ്യമായി തോന്നി. തൻെറമേൽ വന്നുപോയ ദോഷങ്ങളെ പൊറുത്തുകൊടുക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, ഭർത്താവുമായി യോജിപ്പിക്കുകകൂടിയായാൽ ഇതിൽപരം മഹാഭാഗ്യം പിന്നെന്തുള്ളു എന്നു കരുതി പ്രസ്തുത കല്പനയനുസരിച്ച് തല മൊട്ടയടിച്ചു. ആഹാരാദികളെല്ലാം ത്യജിച്ചു. വെറും വ്രതാനുഷ്ഠാനവും ദൈവധ്യാനവുമായി അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്.

ഒരുദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ഹറബ്ബേഗ് ഉറക്കത്തിൽനിന്നുണർന്നു. അയാളുടെ കിടപ്പുമുറിക്കു മുൻവശമായി തൂങ്ങിനിന്നിരുന്ന തത്തക്കൂട്ടിലേക്കു നോക്കി. അതിൽ ഒരു തത്ത ഇരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. നന്നാ മെലിഞ്ഞ ഒരു തത്ത. അയാൾ അതിൻെറ സമീപത്തേക്കു

ചെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. മുമ്പ് അതിനെ കണികാണുവാൻ ചെല്ലുമ്പോഴും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ചുണ്ടുകൊണ്ടു സലാംചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് അയാൾക്കു് ഇതു തന്റെ തത്തയാണോ എന്ന സംശയം തോന്നിയതു്.

വളരെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ അതിനെ വിളിച്ചു. അതു് വിളികേട്ടു. ഹറൂൺബേഗിന്റെ സംശയം നീങ്ങി. ഈ അതിശയസംഭവത്തിനു കാരണമെന്താണ് എന്ന് അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു. തന്റെ തത്ത മൃതിയടഞ്ഞതായി ധരിച്ചിരുന്ന തനിക്ക് അതിനെ വീണ്ടും കാണുവാൻ സാധിച്ചതിൽ അത്ഭുതം ജനിച്ചു. ആ തത്ത തന്റെ കഥ വിശദീകരിച്ചു. "ഞാൻ ആ പഴയ തത്തതന്നെയാണ്. ഈ കൂട്ടിൽനിന്ന് ഒരു പൂച്ച എന്നെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അതിന് നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്ന സമയമായിരുന്നു അതു്. ഞാൻ അതിന് ഇരയായി അതിന്റെ വയററിൽ എത്തി." ഹറൂൺബേഗ് അത്ഭുതപരവശനായി ചോദിച്ചു: "പിന്നെ നീ ഈ രൂപത്തിൽ കാണാനായതെങ്ങിനെ?" തത്ത തന്റെ സംസാരം വീണ്ടും തുടർന്നു. "നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ നിർദ്ദോഷിയാണ്. നിരപരാധി. വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കാതെ നിങ്ങൾ അവളെ പുറത്തുതള്ളി. നിരപരാധിയായ അവൾ അപമാനത്തെ ഭയന്ന് ഒരു ദേവാലയത്തെ അഭയംപ്രാപിച്ചു. നിരാഹാരവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവധ്യാനത്തിൽ നിമഗ്നയായി. ഭഗവാൻ അവളുടെ ഭജനത്തിൽ പ്രീതനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. നിരപരാധികളുടെയും, പീഡിതരുടെയും സഹായത്തിന് എപ്പോഴും ദൈവസന്നിധിയിൽ മുൻഗണനയുണ്ട്. അവളുടെ അഭ്യർത്ഥനകേട്ട് ഭഗവാനു ദയതോന്നി, ഞാൻമുഖാന്തിരം അവളെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഭഗവൽകല്പനയുണ്ടായി. ഉടനെ പൂച്ചയ്ക്കു് ഒരു വയറുവേദന തുടങ്ങി. ദഹിക്കാതെ കിടക്കുന്ന എന്നെ ഛർദ്ദിച്ചു. മരണപ്പെട്ടിരുന്ന ഞാൻ വീണ്ടും ഉയിർത്തപ്പെട്ടു. തദവസരത്തിൽ എനിക്കു ഭഗവദ്ദർശനമുണ്ടായി, എന്നോടരുൾചെയ്തു: 'തത്തേ! ഇവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ അരികിൽ നീ ഉടനെ പോകണം. ഇവളുടെ നിരപരാധിത്വം വിശദീകരിച്ചിട്ട് ഇവരെ യോജിപ്പിക്കണം' എന്ന്. പ്രസ്തുത ദൈവസന്ദേശം അനുസരിച്ചാണ് ഞാനിവിടെ വീണ്ടും വന്നതു്." എന്നിത്രയും മാത്രം പറഞ്ഞിട്ട് തത്ത പറന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോയി.

അതു് നേരെ ചെന്നതു് ഹറൂൺബേഗിന്റെ ഭാര്യയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കാണ്. തത്സമയം അവൾ അവശതയോടെ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ആ തത്ത അവളുടെ അരികിലേയ്ക്കു നീങ്ങിയിരുന്നുകൊണ്ട് സലാം

ചെയ്തു. സുപരിചിതമായ ആ സലാം കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ഇതു് താൻ കൊന്നെറിഞ്ഞ തത്തതന്നെയാണോ എന്നു സംശയിച്ചു. അവളുടെ സംശയം അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു് അവൾ "തത്തേ! നീ ഏതാണു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതു് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "നിങ്ങൾ വളർത്തിയിരുന്ന ആ തത്തതന്നെയാണു് ഞാൻ. നീ എന്നോടു് കടുംകൈ പ്രയോഗിച്ചു: അതു് എന്റെ വിധി എന്നേ പറയുവാനുള്ളു" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഫറഖ്ബേഗിനോടു പറഞ്ഞ ആ ചരിത്രംതന്നെ വിശദീകരിച്ചു.

തത്ത അങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഫറഖ്ബേഗ് ദൂരെനിന്നു വരുന്നതു കാണപ്പെട്ടു. തത്ത അവിടെനിന്നും പറന്നു മറഞ്ഞു. ഫറഖ്ബേഗ് അയാളുടെ ഭാര്യയെ സമീപിച്ചു. എന്നിട്ടയാൾ അഭ്യർത്ഥനാരൂപത്തിൽ തുടർന്നു: "പ്രാണപ്രിയേ! നിർദ്ദോഷിയായ നിന്നെ ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. പലവിധ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നിനക്കു സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. അതു് എനിക്കു പറ്റിയ തെറ്റാണു്. അതിനു നീ മാപ്പുതരണം" എന്നു പറഞ്ഞു് അവളെ തന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. അന്നുമുതൽ അവർ അവരുടെ തത്തയോടുകൂടി പഴയപടി ജീവിച്ചു.

അങ്ങനെ മൈമൂന്റെ തത്തമ്മ പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നു: "മഹാറാണീ! എഴുന്നേൽക്കൂ. വേഗം പോകൂ, രാജകുമാരന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു്." നിന്റെ വാക്കു് അസത്യമായിത്തീരാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യം. രാജകുമാരന്റെ ആതിഥ്യം നീ സ്വീകരിച്ചതായി മൈമൂൻ അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അതു് തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കു് ഇടയാകാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. ഫറഖ്ബേഗിന്റെ തത്തയേപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഉപായം സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധയാണു് ഞാൻ. അതിനുള്ള പ്രാപ്തി എനിക്കുണ്ടുതാനും. തത്തയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടു് സംതൃപ്തയായിത്തീർന്ന ഖുജിസ്ത അവളുടെ കാമുകൻ രാജകുമാരന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു് അവൾ ജാലകത്തിൽക്കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിയതു്. സമയം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകടന്നതു് അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവച്ചു.

അദ്ധ്യായം നാല്

ഒരു കാവല്ക്കാരന്റെ രാജഭക്തി

നിശാകാലം മുഴുവൻ തത്തമ്മയുടെ കഥ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഖുജിസ്ഥ പകൽ മുക്കാൽഭാഗവും ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അവളുടെ അപ്പോഴത്തെ മട്ടുകണ്ടാൽ അവൾ പ്രേമിക്കുന്ന ആ രാജകുമാരനെ സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടാണ് അവൾ ഉണർന്നതെന്നു തോന്നും. ബദ്ധപ്പാടോടുകൂടിയാണ് ഭക്ഷണം കഴിച്ചത്. വേഗംതന്നെ വസ്ത്രങ്ങളൊക്കെ മാററി, രാജകീയമായ പട്ടാംബരങ്ങൾ ധരിച്ചു. രത്നഖചിതങ്ങളായ ആഭരണങ്ങൾ, മാല്യങ്ങൾ, കടകങ്ങൾ, കങ്കണങ്ങൾ ഇവ എല്ലാം തന്നെ അണിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ ഒരു തേജോരൂപിണിയായി മാറി. കുട്ടിസൂര്യനെപ്പോലും ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്ക സൗന്ദര്യം അപ്പോൾ അവളിലുണ്ടായിരുന്നു. അകമ്പടിക്കായി അതിരൂപവതികളായ രണ്ടു ദാസിമാരോടുകൂടി പുറപ്പാടിനു തയ്യാറായി. അനുവാദം ചോദിക്കുവാനായി തത്തയുടെ അടുത്തേയ്ക്കു ചെന്നു. അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഞാൻ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. ഭോഗാസക്തി എന്നെ അലട്ടുന്നു. പുരുഷന്മാരെ കാണുകകൂടി ചെയ്തിട്ട് ദിവസം വളരെയായി. ദയവുചെയ്ത് നീ അനുവദിച്ചാൽ അല്പസമയത്തേയ്ക്കെങ്കിലും, സുഖജീവിതം അനുഭവിച്ചിട്ട് മടങ്ങിയെത്താം. അവളുടെ സംസാരത്തിനു മറുപടിയായി തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "മഹാറാണി! നിങ്ങൾ വിഷമിക്കാതിരിക്കു. അങ്ങയുടെ ആഗ്രഹം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിൽ ഞാൻ ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരിക്കുകയാണ്. താമസംവിനാ നിനക്ക് നിന്റെ സ്നേഹിതനെ പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ. എന്നാൽ നിങ്ങൾതമ്മിലുള്ള സ്നേഹം. തബറസ്ഥാനിലെ രാജാവിനോട് ഒരു കാവല്ക്കാരനുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒട്ടും കുറയുവാൻപാടില്ല. ആ കാവല്ക്കാരന്റെ സ്നേഹത്തിന് പ്രതിഫലമായി തബറസ്ഥാൻരാജാവ് കണക്കില്ലാത്ത ധനം അയാൾക്ക് ദാനംചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഏതാണ്ടതുപോലെ ആയിരിക്കണം നിങ്ങളുടെ സ്നേഹം എന്നാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത്." അത് ഏതുവിധമാണെന്നറിയുവാൻ ഖുജിസ്ഥ അഭിലഷിക്കുകയും തത്ത പ്രസ്തുത ചരിത്രം വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തു:—

"പൗരാണികന്മാർ പറഞ്ഞ കഥയാണ്. തബറസ്ഥാനിലെ രാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ ഒരു വിരുന്നുസല്ക്കാരം നടത്തുകയുണ്ടായി. വിദേശ

ഷാരത്തിലുള്ള ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും, രുചികരമായ പാനീയങ്ങളും പാകംചെയ്തിട്ടാണ് ആ സദ്യ നടത്തിയത്. രാജകുമാരന്മാർ, മന്ത്രികമാരന്മാർ, അമീരന്മാർ, പ്രഭുക്കന്മാർ, വിധികർത്താക്കളായ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമുഖന്മാർ, വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ എന്നുവേണ്ട തദ്ദേശീയരായ പ്രമുഖജനങ്ങളെല്ലാംതന്നെ അതിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. ഭക്ഷണാദികൾ കഴിഞ്ഞ് സദസ്യരെല്ലാം മദ്യപാനത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ആ സന്ദർഭത്തിൽ അപരിചിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ അവിടേയ്ക്കു സധൈര്യം കടന്നുവന്നു. അങ്ങനെ ഒരാൾ ആ സദസ്സിൽ കടന്നുവരുവാൻ ധൈര്യപ്പെടാറില്ല. അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സദസ്യരിൽ ചിലർ "നിങ്ങൾ ആരാണ്? എവിടുന്നുവരുന്നു?" എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചു. അവരുടെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരമായി ആഗതൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"തുർക്കിയാണ് എൻ്റെ സ്വദേശം. പാർസിയറബ്, വ്യാഘ്റ്റിയറബ് മുതലായവയ്ക്കു പുറമെ അസ്ത്രാഭ്യാസത്തിൽ അനിതരസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ട്. അതായത്, ഒരു പർവ്വതത്തിൻ്റെ ഇങ്ങേപ്പുറത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ഒരു അമ്പെയ്താൽ അതു പർവ്വതവും തുളച്ചപ്പുറം പോകും. ഏവംവിധങ്ങളായ കായികവിദ്യകൾക്കു പുറമേ പല ജോലികളും എനിക്കു വശമുണ്ട്. പലവിധ ഉദ്യോഗങ്ങളിലായി പല ഭരണകൂടത്തിൻ്റെ കീഴിലും ഞാൻ ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവസാനമായി ഉദ്യോഗം വഹിച്ചതു തുർക്കിയിൽതന്നെയാണ്. ഇത്രകണ്ടു സമർത്ഥനായ എനിക്കു പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ അവിടത്തെ ഗവർമ്മെണ്ടിനു സന്മനസ്സുണ്ടായില്ല. അതാണ് അവിടത്തെ ഉദ്യോഗം വേണ്ടെന്നുവച്ചു പോരുവാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായത്. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതു തബാരിസ്ഥാനിലെ രാജാവിൻ്റെ കീഴിൽ എന്തെങ്കിലും ജോലിചെയ്തു ഉപജീവിക്കാമെന്നു കരുതീട്ടാണ്."

തബാരിസ്ഥാൻരാജാവു് അയാളുടെ സംസാരം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. തല്ക്കാലം ഇയ്യാളെ ഒരു പാറാവുകാരനായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. മററു കാര്യങ്ങൾ പിന്നീടാലോചിക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. അതുസമയംമുതൽ അയാൾ ഒരു കാവല്ക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. രാത്രികാലം മുഴുവനും ഉറക്കമൊഴിച്ചു് രാജകൊട്ടാരം കാക്കുന്ന ജോലിയാണ് അയാൾക്കു കിട്ടിയത്. അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞുകടന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി രാജാവു് പള്ളിയറയിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. അപ്പോഴാണ് നിന്ന നിലയിൽ കാവൽനില്ക്കുന്ന ആ പാറാവുകാരൻ്റെ കൃത്യനിഷ്ഠ കണ്ടറിയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സംഗതിയായത്. രാജാവു ചോദിച്ചു:—"ഏയ്

മനുഷ്യാ! നീ ആരാണ്? ഈ അസമയത്ത് കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുൻപിൽ
നില്ക്കുവാൻ കാരണമെന്ത്?"

മഹാരാജാവിന്റെ ചോദ്യത്തിന് പ്രത്യുത്തരമെന്നോണം അയാൾ
പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ഞാനിവിടത്തെ പാറാവുകാരനാണ്. രാജകൊട്ടാരം
കാവൽ എന്റെ ഉദ്യോഗമാണ്. അതിൽ കൃത്യനിഷ്ഠയുണ്ടായിരിക്കേ
ണ്ടത് എന്റെ കടമയാണ്. പ്രദോഷംമുതൽ പ്രഭാതംവരെ ഇതേ
നിലയിൽ നിന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടുക എന്റെ പതിവാണ്. മഹാരാജാവു
തിരുമേനിയെ ദർശനംചെയ്യുവാനുള്ള അത്യാഗ്രഹം എന്നെ വല്ലാതെ
അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ ആഗ്രഹം ഈ അവസര
ത്തിലെങ്കിലും സാധിച്ചതിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്തോത്രംചെയ്യുന്നു.
അങ്ങനെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ പശ്ചിമഭാഗത്തുള്ള വന
ങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരു ഭീകരശബ്ദം കേട്ടു. "ഞാൻ പോവുകയാണ്. അതിൽ
നിന്ന് എന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യമുള്ളവരുണ്ടോ?" എന്ന്
വിളിച്ചുപറയുന്നതാണ് ആ ശബ്ദം. പ്രസ്തുത സംഭവം രാജാവിനെ
അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:—"ഈ ശബ്ദം എവിടെനിന്നാ
ണ് കേൾക്കുന്നതെന്നറിയാമോ?" കാവല്ക്കാരന് ആ ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്ന
സ്ഥലം എവിടെയാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ എങ്കിലും, "ഏതാനും ദിവ
സമായി അതു കേട്ടുതുടങ്ങീട്ട്. ഇതു എവിടെനിന്നാണ് കേൾക്കുന്ന
ത്, ആരാണീ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് എന്നൊന്നും എനിക്ക
റിഞ്ഞുകൂടാ. രാജകൊട്ടാരംകാവല്ക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
ഞാൻ, എന്റെ കർത്തവ്യത്തിന് വിഘാതംവരുത്തിക്കൊണ്ട്
അവിടേയ്ക്കുപോയി നോക്കുകയുണ്ടായില്ല." എന്നിങ്ങനെ സംസാരിച്ചു
കൊണ്ട് അഭ്യർത്ഥനാരൂപത്തിൽ അറിയിച്ചു: "തിരുമനസ്സിൽനിന്ന് കല്പന
ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോയി അതെന്താണെന്ന്
അറിഞ്ഞുവരുവാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്." അതനുസരിച്ച് രാജകീയാ
നുമതി ലഭിക്കുകയും, അയാൾ പുറപ്പെടുകയുംചെയ്തു. കൊട്ടാരം
വിട്ട് അയാൾ കുറച്ചുദൂരം പോയിക്കഴിഞ്ഞു. രാജാവ് വേഷപ്രച്ഛ
ന്നനായി അയാളെ അനുഗമിച്ചു. കാവൽക്കാരൻ ആ ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്ന
സ്ഥലത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുകയാണ്. അധികദൂരം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവ
ന്നില്ല, ഒരു വടവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അതിരൂപവതിയായ ഒരു
വനിതാരത്നം നില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. അവൾ പറയുകയാണ്."ഞാൻ
പോവുകയാണ്; അതിൽനിന്ന് എന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യമുള്ള
വരുണ്ടോ?" എന്ന്. അതായത് അവളുടെ യാത്രയെ തടയുവാൻ തയ്യാറ

ള്ളവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? എന്നാണവൾ വിളിച്ചുചോദിക്കുന്നത്. ആ കാവല്ക്കാരൻ അവളുടെ അരികിലേയ്ക്കു ചെന്നു ചോദിച്ചു: "ഏയ് യുവതീ! നീ ആരാണ്? എന്തുകൊണ്ടാണിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?" അവൾ തന്റെ ചരിത്രം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ത്വബറസ്ഥാനിലെ ഉമർരാജാവിന്റെ ആത്മാവിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട യമദൂതിയാണ് ഞാൻ. ഇന്നത്തെ രാത്രികൂടി കഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഐഹികജീവിതത്തിന്റെ കാലാവധി അവസാനിക്കുകയാണ്." അവളുടെ സമാധാനം കേട്ട് ആ രാജഭൃത്യന് അത്യധികമായ ഹൃദയവേദനയുണ്ടായി. അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞിരുന്ന ആ വാചകത്തെ അയാൾ ഓർത്തു. അവളുടെ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു മുന്നോട്ടുവരുന്നവർ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നുകൂടി അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. ആ വാക്കിൽ എന്തോ രഹസ്യം ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടെന്ന് അയാൾ ഊഹിച്ചു. ആ സാധു അതെന്താണെന്ന് പറയുവാൻ അവളെ നിർബന്ധിച്ചു. അതിനൊരു പോംവഴിയായി അവൾ വിശദീകരിച്ചു: "അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മറെറാരു മനുഷ്യനെ ബലിയർപ്പിച്ചാൽ അയാളുടെ ആത്മാവിനെ പിടിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ എനിക്ക് അനുവാദമുണ്ട്. അതിൽ ഏററവും ഉത്തമം നിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ മഹാരാജാവിന്റെ ദീർഘായുസ്സിനുവേണ്ടി നിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരാളെ ബലിയർപ്പിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ ആ രാജോത്തമൻ ഇനിയും കുറച്ചുകാലംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. അവരുടെ സംസാരങ്ങളെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് മഹാരാജാവ് ഒരുഭാഗത്ത് പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ സംസാരം കേട്ടുതീർന്നപ്പോൾ കാവൽക്കാരനുണ്ടായ സന്തോഷമൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. പുളകിതഗാത്രനായ അയാൾ പറയുകയാണ്: "ദൈവം നിന്നെ സഹായിക്കട്ടെ. മഹാരാജാവിന്റെ ദീർഘായുസ്സിനുവേണ്ടി എന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരാളെ ബലിയർപ്പിക്കുക അത്ര പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമായി എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നീ ധൃതിപ്പെടാതിരിക്കൂ. ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുവാൻ ദയവുണ്ടാകണം. ഞാനിതാ എന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്നു. എന്റെ പുത്രനെ നിന്റെ മുമ്പിൽ ബലിയർപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഇപ്പോൾതന്നെ കൊണ്ടുവരാം. അവൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതത്ര ഗണ്യമായി കരുതാനില്ലതാനും. മഹാരാജാവ് ചിരഞ്ജീവിയായി ഇരിക്കേണ്ടതാണാവശ്യം." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് സ്വഭവനത്തിലേയ്ക്കോടി. അവിടെ എത്തി തന്റെ പുത്രനെ ആലിംഗനംചെയ്തു ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—"മകനേ! ഇന്ന് നമ്മുടെ മഹാരാജാവിന്റെ ആയുസ്സ് അവ

സാനിക്കുന്ന ദിവസമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണസമയം ആസന്നമായി. നിനക്ക് ശേഷിപ്പുള്ള ആയുസ്സ് അദ്ദേഹത്തിനു ദാനംചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം കുറേക്കാലംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. അതിനെല്ലാംപുറമെ നിന്റെ ത്യാഗബുദ്ധിയെ ലോകർ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്നതുമാണ്." പിതാവിന്റെ സംസാരം ചെവികൊടുത്തു ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ഉത്തമപുത്രൻ പ്രതിവചിച്ചു:—"ഗുണനിപുണനും പ്രജാവത്സലനും, ധർമ്മിഷ്ഠനുമായ ആ ഭൂപാലനുവേണ്ടി എന്റെ ജീവൻ എന്നല്ല ഈ വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവരുടെ ദേഹവും ബലിയപ്പിക്കേണ്ടിവന്നാൽതന്നെ എന്താണ്? എന്നിരിക്കെ എന്റെ ഈ എളിയ ജീവിതത്തെസംബന്ധിച്ചിത്ര ആലോചിക്കുവാനെന്തുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒരു ലോകത്തെ ഭരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ഭൂതലവാസികൾക്കൊരു തണലാണ്. അതിനു ഹാനിഭവിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഏതുവിധ ത്യാഗത്തിനും നാം സന്നദ്ധരായിരിക്കണം. ആയതുകൊണ്ട് എനിക്ക് അവിടുത്തോടപേക്ഷിക്കുവാനുള്ളത് കഴിയുന്നതുവേഗം എന്നെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോയി അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ബലിയപ്പിക്കണമെന്നാണ്. തന്മൂലം എന്റെ പിതാവായ അങ്ങയുടെ ആജ്ഞയ്ക്കു വശംവദനാവുക; രണ്ടാമത് സൽഗുണസമ്പൂർണ്ണനായ ഒരു രാജാവിനുവേണ്ടി ജീവത്യാഗംചെയ്യുക; ഇങ്ങനെ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാം. ഇതിൽനിന്നു മെച്ചമായ മറ്റൊന്ന് ഇല്ലെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. രാജകല്പനയ്ക്കും, പിതൃശാസനയ്ക്കുംവേണ്ടി ജീവത്യാഗംചെയ്യുന്നവനാണ് ഉത്തമപുരുഷനെന്ന് എന്റെ ഗുരുഭൂതർ പറയുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു രാജാവ്, അല്ലെങ്കിൽ സാമ്രാജ്യമേധാവിക്ക് ദൈവദത്തമായ ചില ആനുകൂല്യങ്ങളുണ്ട്. അതെന്താണെന്നല്ലേ? അവശ്യമായിവരുന്ന സ്ഥലത്ത് തന്റെ ഭരണീയരിൽനിന്ന് ഒരുവിഭാഗത്തെ വധിക്കുവാനോ, ബന്ധനസ്ഥരാക്കുവാനോ ഉള്ള അധികാരം. അതിന് പാപമൊട്ടില്ലാതാനും. പാപമില്ലാതെ വരുവാൻ കാരണമുണ്ട്. അനവധിജനങ്ങളെ പാലിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണദ്ദേഹം. ഭരണം സുരക്ഷിതമായി കൊണ്ടുപോകണമെങ്കിൽ ഏവംവിധങ്ങളായ നയങ്ങളിൽ ചിലതു കൈക്കൊള്ളേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ ദൈവദത്തമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ സിദ്ധിച്ച ആ ദിവ്യപുരുഷനുവേണ്ടി മരണംവരിക്കുന്നത് ഒരു സൗഭാഗ്യമായിട്ടാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവിടന്നെന്നെ കൊണ്ടുപോയി ബലിയപ്പിക്കണമെന്ന് ഞാൻ വീണ്ടുംവീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു." നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന ആ പുത്രന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി അവനെ ആ സ്ത്രീയുടെ അരികിൽ കൊണ്ടുപോയി. അവ

ളുടെ മുൻപിൽവെച്ചുതന്നെ ആ ബാലൻെറ കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ചു്, ഉറയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന വാൾ ഊരിയെടുത്തു് അവൻെറ കഴുത്തറുക്കുവാൻ ആ പിതാവു് ഒരുമ്പെടുകയായിരുന്നു. ഖഡ്ഗവും കഴുത്തുമായി സമ്മേളിക്കുമെന്നു ദിക്കായപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ മുമ്പോട്ടുവന്നു് ആ സാഹസികൻെറ ഹസ്തങ്ങളെ പിടിച്ചുമാററിക്കൊണ്ടു പ്രതിവചിച്ചു:—"ഏയ് കാവൽക്കാരാ! നിൻെറ പുത്രനെ ബലിയപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ ബാലൻെറ കണ്ഠം അറുത്തു് നിണം കാണുവാൻ ഞാനാശിക്കുന്നില്ല. നിൻെറയും വിശിഷ്യ ആ ബാലൻെറയും ധൈര്യത്തിലും സ്ഥൈര്യത്തിലും സർവ്വശക്തനായ ജഗന്നിയന്താവിന് ആർദ്രത തോന്നിയിരിക്കുന്നു. കാരുണ്യവാനായ ദൈവം നമ്മുടെ മഹാരാജാവിൻെറ ആയുസ്സിനെ അറുപതുസംവത്സരത്തേയ്ക്കുകൂടി നീട്ടിത്തന്നിരിക്കുന്നു." മഹാരാജാവിൻെറ ആയുസ്സ് അപ്രകാരം ദീർഘിച്ചുകിട്ടിയതിൽ പുളകിതഗാത്രനായ ആ രാജഭൃത്യൻ സന്തോഷംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടിക്കൊണ്ടു് പ്രസ്തുത വിവരം മഹാരാജാവിനെ ഉണർത്തിക്കുവാൻ ധൃതഗതിയിൽ ഓടുകയാണു്.

അവിടെനടന്ന സംഭവങ്ങളും അയാളും പുത്രനുമായി നടന്നസംഭാഷണവും എല്ലാംതന്നെ കണ്ടും കേട്ടും കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു തംബരസ്ഥാൻരാജാവു്. അയാൾ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു് എത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ രാജാവു് അവിടെ എത്തിച്ചേരുകയും പഴയ സ്ഥിതിയിൽതന്നെ ലാത്തിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയുംചെയ്തു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു് ആ കാവൽക്കാരൻ രാജസന്നിധിയിൽ ആഗതനായി. കൈകെട്ടി ഓഛാനിച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു് ആ സാധു പ്രാർത്ഥിച്ചുതുടങ്ങി. മഹാരാജാവു് ദീർഘായുസ്സായി ചിരകാലം ജീവിച്ചിരിക്കട്ടെ. അങ്ങയുടെ രാജപദവി നീണാൾ നിലനില്ക്കട്ടെ." ഉള്ളഴിഞ്ഞുള്ള ആ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കിടയിൽകൂടി ആ നരേന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു: "എടോ കാവൽക്കാരൻ! ആ ശബ്ദം എന്താണെന്നു് നീ അന്വേഷിച്ചോ? അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു:—ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ ഭർത്താവുമായി കലഹിച്ചു. അതുമൂലം അവൾ വീടുവിട്ടിറങ്ങി ഈ കാട്ടിൽ വന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ വഴിയരികിലുള്ള മരച്ചുവട്ടിൽ അവൾ അങ്ങനെ ഇരിക്കുകയാണു്. ഇനി ഞാൻ അവിടെ താമസിക്കുകയില്ല എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വിലപിക്കുകയാണു്. ഞാൻ അവളുടെ സമീപത്തു ചെന്നു്, സാന്ത്വനവാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. നല്ല ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി അവളുടെ ഭർത്താവുമായി യോജിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഭാവിജീവിതം ഏററവും യോജിപ്പോടെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാമെന്നു് അവർ സമ്മതിച്ചു. ഇനി അറുപതുസംവത്സരം അവൾ തൻെറ ഭർത്താവൊ

ന്നിച്ച് ജീവിക്കാമെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്തിരിക്കുന്നു. “വാസ്തവം മറച്ചുവെച്ചാണീ സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് രാജാവിന് അറിയാം. അയാളുടെയും, മകന്റെയും, രാജഭക്തിയും സ്നേഹവും അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞതാണ്. അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞ ആ സംഗതികളെ മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ അശക്തനായി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: “ഏയ് കാവൽക്കാരാ! പ്രസ്തുത ശബ്ദം എന്താണെന്ന് അറിയുവാൻ നീ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ, നീ അറിയാതെ ഞാനും വന്നിരുന്നു. അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങൾ ഓരോന്നും വ്യക്തമായി കാണുകയുണ്ടായി. നിന്റെ ഈ സേവനത്തിൽ ഞാൻ സംതൃപ്തനായി. നിന്നോട് അതിയായ നന്ദിയുണ്ടെനിക്ക്. നീ ഒരു സാധുവാണ്. ദരിദ്രനാണ്. അതാണ് എന്റെ കൊട്ടാരംകാവൽക്കാരനാകുവാൻ നിന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇനി നിനക്ക് യാതൊരുവിധ ക്ലേശങ്ങളും ഉണ്ടാവാതെ ജീവിക്കത്തക്ക ഒരു സ്ഥിതി എത്തിച്ചേരുമെന്ന് സമാധാനിക്കുക. അതിനാവശ്യമായ കഴിവുകൾ എല്ലാം പ്രയോഗിക്കുവാൻ ഞാൻ തീർച്ചയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. “എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് മഹാരാജാവ് വിശ്രമമുറിയിലേയ്ക്കു പോയി ഉറങ്ങുവാൻ കിടന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ പുറത്തുവന്നു. ഡർബാർ വിളിച്ചുകൂട്ടി. കാവൽക്കാരനെ തന്റെ അരികിൽ വിളിച്ചു. സദസ്സ്യരുടെ മുമ്പിൽവെച്ച് ഒരു പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചു: “ഈ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധിപനായി ഇന്നുമുതൽ ഈ മനുഷ്യനെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജഭണ്ഡാരം മുതലായ സർവ്വസ്വവും ഇദ്ദേഹത്തിനു ദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ആ കാവൽക്കാരന് തപബോസഹാൻരാജാവിനോടുണ്ടായിരുന്ന ആത്മാർത്ഥസ്നേഹത്തിന് കിട്ടിയ പ്രതിഫലം.”

എന്നിങ്ങനെ സുദീർഘമായ ആ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചതും പ്രഭാതസൂര്യൻ പൂർവ്വപർവ്വതഘട്ടത്തിന്റെ മറുഭാഗത്തുനിന്ന് എത്തിനോക്കിയതും ഒന്നായികഴിഞ്ഞു. ഷെജിസഥയുടെ അന്നത്തെ യാത്ര അതോടെ അവസാനിച്ചു. രാത്രി മുഴുവൻ തപബോസഹാൻരാജാവിന്റെയും കാവൽക്കാരന്റെയും കഥ കേൾക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരുന്ന അവൾ ഉറങ്ങുവാൻ ധൃതിപ്പെടുകയായിരുന്നു. അവൾ പള്ളിയറയിൽ പോയി സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു.

അദ്ധ്യായം അഞ്ചു്

തട്ടാനും ആശാരിയും

പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷംവരെ സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചുകിടന്നിരുന്ന അവൾ അന്നത്തെ പകൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതു് അറിഞ്ഞതേയില്ല. സായാഹ്നസൂര്യൻ പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ നീരാടുവാൻ പോയതിനുശേഷമാണവൾ ഉണർന്നതു്. ഉടൻതന്നെ സ്നാനാദികൾകഴിച്ചു് വസ്ത്രങ്ങൾ മാറി. തൂവെള്ളപൈജാമയും, ബ്ളൗസും, തൂപ്പട്ടയും ധരിച്ചു് രണ്ടു ദാസിമാരേയും കൂട്ടി അനുവാദം ചോദിക്കുവനായി തത്തയുടെ അരികിലേയ്ക്കു ചെന്നു. അവൾ പറയുകയാണ്:—"ഇന്നു് എന്നെ വേഗം പറഞ്ഞയയ്ക്കണം. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസമായി ഞാൻ എന്റെ അഭിലാഷങ്ങളെ മൂടിവെച്ചുകൊണ്ടങ്ങിനെ കഴിയുകയാണ്. ഇന്നെങ്കിലും എന്റെ കാമുകനെ ഒന്നു കണ്ടുവരാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല." അവളുടെ സംസാരം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന തത്ത പറയുകയാണ്:—"മഹാരാജ്ഞീ! പ്രഥമരാത്രിയിൽ തന്നെ ഞാനനുവദിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്. നിങ്ങൾ പുറപ്പെടാതിരുന്നതിന് ഞാൻ എന്തുചെയ്യാനാണ്. ഇനി അധികം താമസിക്കേണ്ട. എങ്കിലും ഈ കാണുന്ന ആഭരണങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചുവെച്ചിട്ടു പോവുകയാണുത്തമം. ആഭരണങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊണ്ടു് അന്യപുരുഷനെ സമീപിക്കേണ്ട സമയമല്ലിതു്. കാര്യമെന്താണെന്നല്ലേ? നിങ്ങളുടെ ഈ ആഭരണങ്ങളെല്ലാം കണ്ടു് അയാളുടെ അഭിലാഷം അതിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു എന്നുവരാം. നിങ്ങളിൽനിന്നാസ്വദിക്കാനുള്ള ദേഹസുഖം അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു്, അല്ലെങ്കിൽ അതിനു മുമ്പുതന്നെ, ഇതെല്ലാം കണ്ടു് കണ്ണുമഞ്ഞിയ അയാൾ നിങ്ങളുടെമേൽ ബലം പ്രയോഗിക്കുവാൻ മുതിർന്നു എന്നുവരാം. അതോടുകൂടി സ്നേഹവും, പ്രേമവും അടിമുറിഞ്ഞു വീഴുന്നതോ പോകട്ടെ; ധനനാശം, ആത്മഭയം, അപവാദം മുതലായ സകലതും വന്നുഭവിക്കുകയുംചെയ്യും. ഇതിനു് ഉദാഹരണമായി ഒരായിരം സംഗതികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. അതിൽ ഒന്നുമാത്രം ഇപ്പോൾ പറയാം. അതും [illegible]ച്ചുരുക്കാം. നിങ്ങൾക്കു പോകുവാൻ ധൃതിയുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

തത്തമ്മയുടെ വിശദീകരണം അല്പമൊന്നു കേട്ടിട്ടാവാം പുറപ്പെടെന്നു് പ്രഭാവതിയ്ക്കു തോന്നി. അതൊന്നു വിശദീകരിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് അവൾ ചെവി വട്ടംപിടിച്ചുകൊണ്ടു നിലയായി. അ[illegible] പക്ഷി വിശദീകരിച്ചു തുടങ്ങി:—"ഒരു പട്ടണത്തിൽ ഒരു ആശാരിയും

ഒരു തട്ടാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ദാർഢ്യം എത്രകണ്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസം. അവർ പരസ്പരം ആരാധിക്കുന്ന രണ്ടു വ്യക്തികളാണെന്ന്, അല്ലെങ്കിൽ അവർ സഹോദരന്മാരാണെന്നു കാണികൾ പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ സ്നേഹം എത്രകണ്ടു ഗാഢമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാമല്ലോ. അതായിരുന്നു അവരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ അവസ്ഥ. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ അവർ തൊഴിലന്വേഷിച്ച് രാജ്യം വിടേണ്ടതായിവന്നു. അവർ വളരെ അകലെയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തെത്തി. ജോലികളൊന്നും കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. അങ്ങനെ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദേവാലയം കണ്ടെത്തി. അതിൽ ഒട്ടനവധി വിഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം സ്വർണ്ണം—കട്ടിസ്വർണ്ണം. അവർക്ക് അവയിൽ ആശ ജനിച്ചു. അതിൽ ചിലത് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോരണമെന്നായി അവരുടെ ആഗ്രഹം. അതിനെന്താണ് ഉപായമെന്ന് അവർ ആലോചിച്ചു. രണ്ടുപേരും ബ്രാഹ്മണവേഷം ധരിച്ച് അതിനുള്ളിൽ കടന്നു ഭജനം പാർക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. തക്കം കിട്ടുമ്പോൾ അവയിൽ ചിലത് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോരുവാൻവേണ്ടിയാണാനയം അവർ ആലോചിച്ചത്. അങ്ങനെ അവർ ബ്രാഹ്മണബ്രഹ്മചാരികളായി അതിനുള്ളിൽ കടന്നുകൂടി. അവരുടെ ഭക്തിയും, ആരാധനകളും, പ്രാർത്ഥനകളും, ജപങ്ങളും കണ്ടു, അവിടെ വരാറുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തന്മാർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ആ യോഗിവര്യന്മാരുടെ മുമ്പിൽ മറ്റാരുടെയും പ്രാർത്ഥന ശോഭിക്കയില്ലെന്നുകണ്ട് അവർ ലജ്ജിച്ച് പിൻവാങ്ങി. അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അങ്ങോട്ടു കടന്നുചെല്ലുവാൻ ലജ്ജയായിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെ അവരാരും അവിടെ വരാതെയായി. അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പൊതുജനങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു—ദേവാലയത്തിൽ പോകാതിരിക്കുവാൻ കാരണമെന്താണെന്ന്. നാട്ടുകാരായ ബ്രാഹ്മണർ ലജ്ജയോടുകൂടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"വിശുദ്ധപുരുഷന്മാരായ രണ്ടു യോഗികൾ നമ്മുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ധ്യാനത്തിനോ, പൂജയ്ക്കോ അനുസരണമായ ഒന്നു ചെയ്യുവാനുള്ള കഴിവ് ഞങ്ങളിലാർക്കുമില്ല. അവരുടെ മുമ്പിൽ ലജ്ജിതരായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ടു പോകാത്തത്."

അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞുകൂടി. നമ്മുടെ കഥാനായകന്മാരായ യോഗിവര്യന്മാരല്ലാതെ മറ്റാരും അവിടെ വരാതായി. അതൊരു നല്ല അവസരമായി അവർ കണക്കാക്കി. ആരുമില്ലാത്ത ഒരു അവസരം നോക്കി, ആ വിഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നു ചിലതൊക്കെ തട്ടിയെ

ടുത്തശേഷം അവർ ആ സ്ഥലംവിട്ടു സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. അവരുടെ പട്ടണത്തിനടുത്തുതന്നെ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്ത് അതെല്ലാം കുഴിച്ചിട്ടിട്ട് അവർ സ്വഭവനങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയി. നല്ല അർദ്ധരാത്രിസമയത്തു തട്ടാൻ അവിടെ എത്തി, അതെല്ലാം എടുത്ത് അവിടെനിന്നു മാററി സ്ഥാപിച്ചു.

പ്രഭാതത്തിൽത്തന്നെ അയാൾ ആശാരിയുടെ വീട്ടിൽ എത്തി. ക്ഷീണിച്ചുറങ്ങുകയായിരുന്ന ആ സാധുവിനെ വിളിച്ചുണർത്തി ചോദിച്ചു: "എടാ ദുഷ്ടാ, മരംനിരങ്ങീ, നാം തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തിനെ ലവലേശം ഗണിക്കാതെ നീ എന്താണീ ചെയ്തതു്? ആ വിഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു കുഴിച്ചിട്ടിട്ടല്ലേ നാം പിരിഞ്ഞതു്. അതിൽ ഒരുവീതം എനിക്കുകൂടി തരുവാൻ മനസ്സുവരാതെ അവയെ എടുത്തു മാററിവച്ചതു് എത്ര കഷ്ടമായിപ്പോയി? ഇതിൽപരം ഒരു വിശ്വാസവഞ്ചന ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ടോ? ആ തട്ടാൻ പറയുന്ന ഈ വാക്കുകളുടെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു് ആ സാധു ആശാരിക്കു മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ അമ്പരന്നു വായുംപിളർന്നങ്ങനെ നിന്നുപോയി. ഇങ്ങനെ ഒരു സംസാരം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണമെന്താണെന്നറിയാതെ ചിന്താമഗ്നനായി അയാൾ അങ്ങനെ നിന്നുപോയി. അയാൾ എന്തോ ചിലതൊക്കെ മനസ്സിലായതുപോലെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "നീ ചെയ്തതൊക്കെ എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഇനി അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് സംസാരിച്ചിട്ടെന്തുഫലം. എന്നാൽ എന്റെമേൽ അപവാദം കെട്ടിവെയ്ക്കാതിരിക്കുകയാണാവശ്യം." ബുദ്ധിമാനായ ആശാരിക്കു ദുർബുദ്ധിയായ തന്റെ ചങ്ങാതിയോട് വഴക്കുകൂടുന്നതും, അതിന്റെ അനന്തരഫലമായി ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന അപമാനത്തിനും, അപവാദത്തിനും ഇടംകൊടുക്കുന്നതും ഉചിതമായി തോന്നിയില്ല. തട്ടാൻചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെ സംബന്ധിച്ചു് ഒന്നുംതന്നെ പറയാതെ അയാൾ മൗനം അവലംബിച്ചു.

അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ ഏതാനും കഴിഞ്ഞു് ഒരുദിവസം ആ ആശാരിക്ക് ഒരു ബുദ്ധി തോന്നി. ആ തട്ടാന്റെ രൂപത്തിൽ ഒരു പ്രതിമ വാർത്തുണ്ടാക്കി. തട്ടാൻ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതുപോലെയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ ആ പ്രതിമയെ അണിയിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ കരടിക്കുട്ടികൾ ഭക്ഷിക്കാറുള്ള മാംസം മുതലായവ നിറച്ചു. എന്നിട്ട് കാട്ടിൽനിന്നു് രണ്ടു കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അതിനരികെ വിട്ടു. അവ അതിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സാധനങ്ങൾ തിന്നു വിശപ്പുമാററിക്കൊണ്ടു് അവിടെക്കൂടി. അവയ്ക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി, തങ്ങൾക്കു് ആഹാരംതന്നു്

രക്ഷിക്കുന്ന ആ പ്രതിമതന്നെയാണ് രക്ഷിതാവെന്ന്. അങ്ങനെ ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ വളർന്നുവന്നു. സ്വന്തം പിതാവിനെപ്പോലെ ആ പ്രതിമയെ വിട്ടുമാറാതെ അവ അങ്ങനെ ജീവിക്കുകയാണ്. ആ പ്രതിമയോട് അവയ്ക്കുള്ള സ്നേഹം ദൈനംദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അവ അതിനെ വിട്ടുമാറാതെ ആ പ്രതിമയുടെ ചുററുംകൂടി നടക്കുകയും, അതിനെ നക്കുകയും മററുംചെയ്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്.

ഒരുദിവസം ആ ആശാരി ഒരു വിരുന്നു നടത്തി. ആർക്ക്? നമ്മുടെ തട്ടാനും ഭാര്യയ്ക്കും, കുട്ടികൾക്കും, മററയൽവാസികൾക്കും. ചതുർവ്വിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടിയ ആ സദ്യയിൽ അവരെല്ലാം പങ്കെടുത്തു. ഭക്ഷണാദികൾ കഴിയുന്നതിനിടയിൽ ആ പ്രതിമ അവിടെനിന്നും നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു; അതിനുശേഷം നമ്മുടെ തട്ടാൻെറ രണ്ടു കുട്ടികളെയും. അല്പസമയത്തിനുശേഷം ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് വിശന്നുതുടങ്ങി. അവയുടെ സംരക്ഷകനായ ആ പ്രതിമയെ അവിടെങ്ങും കാണുവാനില്ല. അവിടെ വന്നുചേർന്നിരുന്ന മനുഷ്യരുടെയും ഇടയിൽ അതു ചുററിപ്പാറി നടന്നു. അവസാനം അവ ആ തട്ടാൻെറ അരികിലെത്തി. ആ രൂപം കണ്ടപ്പോൾ അവയ്ക്കു തോന്നി ഇതുതന്നെയാണ് തങ്ങൾക്ക് • ആഹാരം തന്നിരുന്ന രക്ഷിതാവെന്ന്. അയാളെ വിട്ട് അവ മാറാതായി. അതെല്ലാം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു നമ്മുടെ ആശാരി. ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പെരുമാററം ആ തട്ടാനോട് അടുത്തു പരിചയമുള്ള മാതിരിയായിരുന്നു. അതുകണ്ട് ആശാരി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: തട്ടാൻെറ കുട്ടികൾ രണ്ടും കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന്. അതുകേട്ട് അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ജനങ്ങളെല്ലാം അവിടെ തടിച്ചുകൂടി. ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ആ തട്ടാനെ വിട്ടുമാറുകയോ, മററാരെയും സമീപിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതു കണ്ട് അവർക്കെല്ലാം ബലമായ സംശയമുണ്ടായി, അവ തട്ടാൻെറ കുട്ടികൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടതുതന്നെയാണെന്ന്. എന്നാൽ തട്ടാന് അതു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ ആശാരിയുടെ കഴുത്തിനു പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: "കഴുതേ! മനുഷ്യക്കുട്ടികൾ മൃഗങ്ങളായിത്തീർന്നതായി നീ ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? കള്ളാ!" അവർ തമ്മിൽ ഗംഭീരമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും, കലാപവും നടന്നു. അവസാനം ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി അവിടുത്തെ വിധികർത്താവിൻെറ അടുത്തെത്തി പ്രസ്തുത രണ്ടുപേരും.

വിധികർത്താവ് ആശാരിയോടു ചോദിച്ചു: "മനുഷ്യൻ കരടിയാവുക സംഭവ്യമാണോ" എന്ന്. ആശാരി വിശദമാക്കി അവിടെനടന്ന സംഭവ

ത്തെ. "യജമാനനേ! ഞാൻ അതിഥിസല്ക്കാരത്തിൽ നിമഗ്നനായിരുന്നു. വീട്ടിന്റെ ഒരുഭാഗത്തു് തട്ടാന്റെ കുട്ടികൾ രണ്ടുപേരും കളിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ ഭൂമി രണ്ടായി പിളർന്നു. ആ കുട്ടികളെ പിന്നീടവിടെ കണ്ടില്ല. ഞാൻ ആ ഭയങ്കരസംഭവം കണ്ടു് അങ്ങോട്ടു് ഓടിച്ചെന്നു. അവിടെ കാണപ്പെട്ടതു് ഈ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെയാണു്. ഞാനിവയെക്കണ്ടു ഭയന്നു. എന്നാൽ അവ നേരേ ചെന്നതു് തട്ടാന്റെ അരികിലേയ്ക്കാണു്. അപ്പോഴാണു ഞാൻ ഊഹിച്ചതു്, തട്ടാന്റെ കുട്ടികൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടതായിരിക്കണം ഇവയെന്നു്." ആശാരി പറയുന്നതു നേരായിരിക്കുമെന്നു് ആ വിധികർത്താവിനു തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം പറയുകയാണു്: "നീ ഈ പറയുന്നതു സത്യമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. കാര്യകാരണസഹിതം തെളിവുതന്നാലല്ലാതെ ഇതു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലതാനും." വിധികർത്താവിനെ താണുതൊഴുതുകൊണ്ടു് ആ ആശാരി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "പുരാണങ്ങൾ വായിക്കുന്ന പതിവു് എനിക്കുണ്ടു്. അതിൽ ഞാൻ പാരായണംചെയ്യുകയുണ്ടായി— ഒരു ജനത ദൈവവിധികൾക്കു് എതിരായി വർത്തിക്കുകകാരണം മൃഗങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു എന്നു്. മനുഷ്യൻ സന്മാർഗ്ഗംവിട്ടു്, ദുർമ്മാർഗ്ഗചാരികളായിത്തീർന്നാൽ, തന്മൂലം ദൈവകോപവും ഏവംവിധങ്ങളായ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെയാണു് വേദവാക്യം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇനി ഏവംവിധങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ, വിശ്വാസവഞ്ചന, ഒരു സ്നേഹിതൻ മററു സ്നേഹിതനെ ചതിക്കുക മുതലായതിന്റെ അനന്തരഫലമായിട്ടും ഉണ്ടായി എന്നുവരാം. ഇനി എനിക്കു ബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ളതു്, ഈ മൃഗങ്ങൾ ഈയാളുടെ സന്താനങ്ങൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടതുതന്നെയാണോ എന്നതിലേയ്ക്കു് ഒരു തെളിവാണു്. അതെന്താണെന്നല്ലേ? ഈ പൊതുജനസദസ്സിൽതന്നെ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് തീർപ്പുണ്ടാകത്തക്ക ഒരു പദ്ധതിയാണതു്. ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നു് ഇവിടെ അല്പം അകലത്തായി വിട്ടുനോക്കുക. അവയ്ക്കു് നമ്മുടെ തട്ടാനെ പരിചയമുണ്ടെങ്കിൽ അവ അയാളെമാത്രം സമീപിക്കുകയും പരിചയവും സ്നേഹവും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം അവ ഇയാളുടെ സന്താനങ്ങളാണെന്നു്. അവയ്ക്കു് ഈയാളെ പരിചയമില്ലെങ്കിൽ, അവ പലവഴിക്കും തിരിഞ്ഞു് ഓടിരക്ഷപ്പെടുവാൻ ശ്രമിക്കും. അപ്രകാരമുണ്ടാവുന്നതായാൽ അങ്ങു കല്പിക്കുന്ന ഏതു ശിക്ഷയ്ക്കും ഞാൻ സന്നദ്ധനാണു്." ആയാളുടെ അഭിപ്രായം ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണെന്നു് ആ വിധികർത്താവിനു തോന്നി. ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊണ്ടുവരുവിച്ചു് ആ സദസ്സിൽ വിട്ടു. അവ അവിടെ നിന്നു

കൊണ്ടു് നാലുപാടും ഒന്നു നോക്കി. അപ്പോഴാണു് അവയ്ക്കു സുപരിചിതമായ ആ രൂപം അവിടെ നില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടതു്. അവ ഓരോ കുതിക്കു് അയാളുടെ സമീപത്തെത്തി. അയാളുടെ കാലും കൈയും മാറും നക്കിത്തുടങ്ങി. അവയുടെ പെരുമാററം കണ്ടാൽ അവയ്ക്കു് അയാളോടു പരിചയമുണ്ടെന്നു് ആരും സംശയിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന വിധികർത്താവു് അട്ടഹാസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "എടാ വഞ്ചകാ! ഇവ രണ്ടും നിൻെറ കുട്ടികളല്ലെന്നു് ആരുപറയുമെടാ, മഹാപാപീ!! വേഗം ഇവിടെനിന്നു പോവുകയാണു നല്ലതു്. ആ കുട്ടികളേയും കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോളൂ." ആ തട്ടാൻ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളേയുംകൊണ്ടു പുറത്തേയ്ക്കുവന്നു. ആശാരിയുടെ വീട്ടിൽ എത്തി. അയാളുടെ കാലുപിടിച്ചുകൊണ്ടു് അപേക്ഷിച്ചുതുടങ്ങി: "എൻെറ സ്നേഹിതാ! നിൻെറ വീതപ്രകാരമുള്ള സ്വർണ്ണത്തിനുവേണ്ടിയാണു് നീ ഈ വിദ്യ എടുത്തതെങ്കിൽ നിൻെറ പങ്കു തരുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണു്. അല്ല മുഴുവനും വേണമെങ്കിൽ അതിനും തയ്യാറാണു ഞാൻ. ഏതുവിധവും എൻെറ സന്താനങ്ങളെ എനിക്കു കിട്ടേണ്ടതാണു് ആവശ്യം. അതിനു് നിൻെറ സഹായംകൂടാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടാവില്ല." അയാൾ താണുകേണപേക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ടു് ആശാരിക്കു സഹതാപംതോന്നി. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "എടോ തട്ടാനേ! നീ വിശ്വാസവഞ്ചകനാണു്. നിൻെറ ആ ദുസ്സ്വഭാവങ്ങളിൽ നിന്നു് പിന്മാറുകയും, വന്നുപോയ പിഴകളിൽ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ ഒരുപക്ഷെ നിൻെറ സന്താനങ്ങളെ മടക്കിക്കിട്ടി എന്നു വരാം." അതനുസരിച്ചു് ആശാരിയുടെ വീതവും കുറെ കൂടുതലും സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുകയും, സ്നാനാദികൾ കഴിച്ചു് പശ്ചാത്തപിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിനിടയിൽ ആ കരടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാച്ചുവച്ചിട്ടു് തട്ടാൻെറ കുട്ടികളെ പുറത്തുവിട്ടു. അവർ ഓടിച്ചെന്നു് അവരുടെ പിതാവിനെ ആലിംഗനംചെയ്തു. അപ്പോഴാണു് തട്ടാൻ കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കിയതു്. തൻെറ കുട്ടികളെ കിട്ടിയതിൽ അവൻ ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തി."

പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് തത്തമ്മ തുടർന്നു: "ഏയ് ഗൃഹസ്ഥ! നിങ്ങളുടെ ദേഹത്തുള്ള ഈ ആഭരണങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചുവച്ചിട്ടു പോരുകയാണുത്തമം. ഒരുപക്ഷെ ആ രാജകുമാരനു് നിൻെറ

ആഭരണങ്ങൾ കണ്ട് അത്യാഗ്രഹം മുഴുത്തു എന്നുവരാം." അതു വാസ്തവമാണെന്നു ഖുജിസ്ഥയ്ക്കു തോന്നി. അവൾ അതെല്ലാം അഴിച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു. അപ്പോൾ പ്രഭാതമായി എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട് കോഴികൂവി. അങ്ങനെ അവളുടെ അന്നത്തെ യാത്ര മുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം ആറ്

അമീറിനു പററിയ അമളി

രാത്രികാലം മുഴുവൻ തത്തമ്മയുടെ കഥാപ്രസംഗം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ട് ഉറക്കമൊഴിച്ചു ഖുജിസ്ഥ പകൽസമയം കുംഭകർണ്ണസേവയിൽ ചിലവഴിച്ചു. പ്രദോഷത്തോടുകൂടിയാണ് അവൾ ഉണർന്നത്. അവളുടെ കാമുകനായ ആ രാജകുമാരൻെറ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന അവൾ അനുവാദം വാങ്ങുവാൻ തത്തമ്മയുടെ അരികിൽ ചെന്നുനിന്നു. എന്നിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ദിവസംതോറും ഞാൻ ആശിച്ചു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുവാൻ തയ്യാറാവും. അനുവാദം വാങ്ങുവാനാണു നിന്നെ സമീപിക്കാറ്. എന്നാൽ നിൻെറ സംസാരം എന്നെ മയക്കി അങ്ങനെ പുലർച്ചയാക്കും. ഇന്ന് അതുപോലെയാവരുത്. നിൻെറ കെട്ടുകഥകളൊക്കെ കേൾക്കുവാൻ എനിക്കു സമയമില്ല. എൻെറ സ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ച് നീയൊന്നു ചിന്തിക്കാത്തതെന്താണ്? ഭോഗാസക്തിയുടെ മഹാവേദന എന്നെ ഞെരുക്കിക്കൊല്ലുകയാണ്. നിൻെറ കല്പനയെ അവഗണിച്ചു മുമ്പോട്ടുപോകുവാനുള്ള ശക്തി എനിക്കൊട്ടില്ലതാനും. ഇനി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത് വെറും രണ്ടുവാക്കുമാത്രമാണ്. അതു നിൻെറ കഥകളിൽ ലയിപ്പിച്ച് എൻെറ സമയം പാഴാക്കാതെ എന്നെ പറഞ്ഞയയ്ക്കണമെന്നാണ്." അവളുടെ വാക്കുകൾ പരിഭവം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. അതുകേട്ടു തത്തയ്ക്ക് അനല്പമായ വിഷമം തോന്നാതിരുന്നില്ല. അതു വിവരിച്ചുതുടങ്ങി: "പ്രിയപ്പെട്ട ഖുജിസ്ഥാ! നിൻെറ അഭിലാഷം സാധിക്കുന്നതിനു ഒട്ടും താമസംവരരുതെന്നാണ് എൻെറ ആശ. നിൻെറ കാര്യം ഓർക്കുമ്പോൾ എൻെറ ഹൃദയം ഉരുകി താഴുകയാണ്. എൻെറ സംസാരം കേൾക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിൻെറ വിലയേറിയ സമയം പാഴാക്കിയതിൽ എനിക്ക് അതിയായ നന്ദിയുണ്ട്.

ഞാൻ കാരണമാണ് നിന്റെ യാത്രയ്ക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടതെന്നോർക്കുമ്പോഴാണ് കൂടുതൽ മനോവേദന ഉണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ ഒരുകാര്യം ഞാൻ ഓർക്കാറുണ്ട്. അതാണു നിന്നോട് ഓരോന്നു പറഞ്ഞു താമസിപ്പിക്കുവാൻ കാരണം. അതെന്താണെന്നല്ലേ? നീ ഇവിടെനിന്നു പുറത്തുപോയി എന്നു വിചാരിക്കുക. നിന്റെ പ്രേമമൂർത്തിയുമായി സല്ലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിലാണ് നിന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെ വരുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുക. തദവസരത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ എനിക്കാലോചിക്കാൻകൂടി കഴിയുന്നില്ല. ഒരു പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥന് ഒരു ഭാര്യയുണ്ടായിരുന്നെന്നും, ആ ഭാര്യയോട് ഒരു പ്രഭുകുമാരൻ പ്രേമം ജനിച്ചുവെന്നും അവസാനം അതു അപമാനത്തിനിടയാക്കിയെന്നും മററും ഒരു കഥ പറയാറുണ്ട്. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമല്ലേ എന്നോർത്തിട്ടാണ് അതുമിതുംപറഞ്ഞു് നിന്നെ മയക്കി സമയം തള്ളിവിടുന്നതു്.

ആ സംഭവം എന്തായിരുന്നു എന്നറിയുവാൻ പ്രെജിസ്ഥയ്ക്കു് അഭിലാഷം ജനിച്ചു. ആ ചരിത്രം സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതു കേട്ടതിന്നിട്ടു പുറപ്പെടാമെന്നാണ് അവൾ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. അവളുടെ അഭിലാഷമനുസരിച്ചു് തത്തമ്മ ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

"ഒരു രാജ്യത്തു് ഒരു സേനാധിപനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യ അതിസുന്ദരിയായിരുന്നു. അവർ അങ്ങനെ ദാമ്പത്യജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവളെ വിട്ടുപിരിയുക എന്നതു് അയാൾക്ക് അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. അവളുടെ അരികിൽനിന്നു മാറുവാൻ വൈമനസ്യം കാണിച്ചിരുന്ന അയാൾക്ക് ഉദ്യോഗത്തിനു പോകുവാൻപോലും അലസതയായിത്തീർന്നു. കാലക്രമത്തിൽ അയാളുടെ പട്ടാളസേവനം കൈവിട്ടുപോയി. അതോടെ ദാരിദ്ര്യദേവതയുടെ ഭീകരഹസ്തങ്ങളിൽപ്പെട്ടയാൾ നട്ടംതിരിഞ്ഞു. അയാളുടെ അലച്ചിൽ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഭാര്യ ചോദിച്ചു:—"ജീവിതോപായങ്ങളെല്ലാം കൈവെടിയുവാൻ കാരണമെന്താണ്? ഉയന്ന പദവിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന നിങ്ങൾ ഈ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ കാരണമെന്തു്?" അവളുടെ സംശയങ്ങൾക്കു് നിവാരണമുണ്ടാക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നുകണ്ട് അയാൾ അതിനുള്ള കാരണം വിശദീകരിച്ചു. അയാൾ പറയുകയാണ്:—"എന്റെ ഓമനേ! എനിക്ക് നിന്നെ വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. നിന്നിൽനിന്ന് അകന്നുപോകുവാൻ—അല്ല, ഒരു നിമിഷംപോലും നിന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ എന്റെ മനസ്സനുവദിക്കുന്നില്ല. അതാണ് ഉദ്യോഗം പോയിട്ടും മററു ജീവി

തമാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും അനുഭവിച്ചു പോകുവാൻ മനസ്സുവരാത്തതു്." അയാളുടെ ദോഷഭാവത്തിൽ അവൾക്കു് സഹതാപം തോന്നി. എന്നിട്ടു് അവൾ ഉപദേശിച്ചു: "താങ്കളുടെ ശുദ്ധതയെ അകററി നിർത്തേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഇനി ആവക ദുഷിച്ചു ചിന്തകളെ ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചുപൊറുപ്പിക്കാതിരിക്കുകയാണാവശ്യം. സൗശീല്യവതിയായ പത്നി ഒരു പുരുഷനാലും കബളിതയാവുന്നതല്ല. ദുസ്സ്വഭാവിയായ പത്നിയാണെങ്കിലോ? അവളെ അടക്കിനിർത്തുവാൻ ശക്തന്മാരായ ഭർത്താക്കന്മാരുമില്ല. നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലേ ഒരു ദാസിയുടെ കഥ. അവളുടെ ഭർത്താവു് ഒരു ആനയുടെ രൂപംപൂണ്ടു് അവളെ പുറത്തുതന്നെ വെച്ചുകൊണ്ടുനടന്നില്ലേ. എത്ര കാടുകളിലാണു് അവളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആ പാവം നടന്നതു്? എന്നിട്ടെന്തു ഫലമുണ്ടായി. അവളുടെ ഭർത്താവാകുന്ന കരിവീരന്റെ പുറത്തുവെച്ചു് നൂറെറാന്നു പുരുഷന്മാരുമായി അവൾ ഭോഗംചെയ്തു എന്നല്ലേ ആ കഥ." ആ സേനാനി കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കഥയാണതു്. അയാൾ പറഞ്ഞു: "ഞാനാക്കഥ കേട്ടിട്ടില്ല. നീ അതൊന്നു പറഞ്ഞേ, കേൾക്കട്ടെ" എന്നു്. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അഭിലാഷത്തിനു മുൻഗണന നൽകിക്കൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഇതൊരു കെട്ടുകഥയാണു്. ഒരുദിവസം ഒരു യാത്രക്കാരൻ വനത്തിൽക്കൂടി അങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ എതിരിലായി ഒരു മദയാന വരുന്നതു കണ്ടു ഭയന്നു ആ പാവം ഒരു വൃക്ഷക്കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്നു. കാലക്കേടിനു് ആ ഗജവീരൻ ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ വന്നുനിന്നു. തന്റെ പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ആ സ്ത്രീയെ അവിടെ ഇറക്കിവിട്ടു്, അല്പം വെള്ളം കുടിച്ചിട്ടു വരുവാനായി ആ ഗജവീരൻ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. മരക്കൊമ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയതു് അപ്പോഴാണു്. ആ മത്തേഭൻ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ച ആ സൗന്ദര്യമൂർത്തിയെക്കണ്ടു് അയാൾ ആ മരത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി അവളുടെ അരികെ വന്നിരിപ്പായി. ഓരോവിധ സംസാരങ്ങൾ തുറന്നുവിട്ടു. ചില തമാശകളും. അവൾ അയാളെ വശീകരിത്തക്ക സമാധാനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. വളരെ പഴക്കമുള്ള സ്നേഹിതജനങ്ങളുടെ മാതിരിയാണു് അവരുടെ പെരുമാററം കണ്ടാൽ തോന്നുക. ചുരുക്കിപ്പറയാം. അവിടെവെച്ചു് അവർ വ്യഭിചരിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഭോഗസുഖം അനുഭവിച്ചു വിമുക്തരായതിനുശേഷം അവളുടെ അരയിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന സഞ്ചിയിൽനിന്നു് ഒരു നൂൽ വലിച്ചെടുത്തു. അതിന്മേൽ പല കെട്ടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് ഒരു കെട്ടുകൂടി കെട്ടി. അതു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന പാന്ഥൻ ആരാഞ്ഞു, അങ്ങ

നെ ഒരു കെട്ടിടുവാൻ കാരണമെന്താണെന്ന്. ആ വേശ്യ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "എന്റെ ഭർത്താവ് ഒരു മാന്ത്രികനാണ്. എന്നെ സൂക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഒരു ഗജവീരന്റെ രൂപം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നെ അതിന്റെ പുറത്തുകയററിയിരുത്തിക്കൊണ്ടു കാടായ കാടെല്ലാം സഞ്ചരിക്കുകയാണു പതിവ്. അതേ ആനപ്പുറത്തു തന്നെയാണു ഞാനിവിടെ വന്നത്. അയാളിത്ര സൂക്ഷിച്ചിട്ടെന്തു ഫലം? അയാൾ ആനയുടെ രൂപമെടുത്ത് എന്നെയുംകൊണ്ടു നടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതുമുതൽ നൂറു പുരുഷന്മാരുമായി ഞാൻ ഭോഗംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒന്നുപോലും അയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാതാനും. ഞാൻ ചെയ്യു വ്യഭിചാരത്തിന്റെ എണ്ണം മറന്നുപോകാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടിയാണ് ഈ നൂലിൽ കുടുക്കുകളിട്ടു സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കെട്ടുകളാണിവ. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുമായി വ്യഭിചരിച്ചതിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഒരു കെട്ടുകൂടി കെട്ടി. അങ്ങനെ നൂററിഒന്നായി കെട്ടുകൾ..."

എന്നിങ്ങനെ അവൾ ആ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. അതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചോദിച്ചു, ഇനി താനെന്താണു വേണ്ടതെന്ന്. അവൾ നിർദ്ദേശിച്ചു, "ഏതെങ്കിലും തൊഴിൽ ചെയ്യുകയാണാവശ്യം. അതിനായിട്ട് ഇവിടം വിട്ടു മററു സ്ഥലങ്ങളിൽ പോകേണ്ടിവന്നേക്കാം. അതാണു നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത്. എന്നെ വിട്ടുമാറുവാൻ മനസ്സുവരാത്ത നിങ്ങളുടെ മനസ്സമാധാനത്തിനു ഞാനൊരു പൂച്ചെണ്ടു തരാം. നല്ലതരം, പുതിയ പൂക്കൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ചെണ്ട്! അതിനു വാട്ടംതട്ടാതിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം നിങ്ങൾ സമാധാനിക്കണം, ഞാൻ പതിവ്രതയായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന്. ഇനി അതു വാടുകയാണെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാം പാതിവ്രത്യത്തിനു ഭംഗംവരുത്തുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന്." അവളുടെ ആ നിർദ്ദേശം ആ പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥന് സ്വീകാര്യമായി തോന്നി. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അയാൾ അവിടം വിട്ടു. പുറപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ അവൾ കൊടുത്ത പൂച്ചെണ്ടു കൂടി കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. അയൽരാജ്യത്തെത്തി ഒരു അമീറിന്റെ കീഴിൽ ജോലിക്കാരനായി. അയാൾ നടക്കുന്നിടത്തെല്ലാം ആ പൂച്ചെണ്ടും കൂടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതാണയാളുടെ പതിവ്. അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞുകടന്നിട്ടും, ആ പുഷ്പങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഭാവഭേദവും ഉണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഉഷ്ണകാലം വന്നണഞ്ഞു. പൂക്കളും പൂന്തോട്ടങ്ങളും വാടിക്കരിഞ്ഞു. കണികാണുവാൻ ഒരു പുഷ്പമോ, ഒരു പച്ചിലപോലുമോ കിട്ടാനില്ല എന്നായി. എന്നിട്ടും അയാളുടെ പക്കലുണ്ടായിരുന്ന ആ പുഷ്പങ്ങൾക്കു യാതൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

അങ്ങനെ ഇരിക്കെ അവിടത്തെ അമീർ അതു കാണുകയുണ്ടായി. തന്റെ കാവല്ക്കാരന്റെ പക്കൽ ഒരു പൂച്ചെണ്ട്! അയാൾക്ക് അത് ഒരു അത്ഭുതസംഭവമായി തോന്നി. തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോട് അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ഒരുലക്ഷം രൂപാ ചെലവുചെയ്താൽപോലും ഒരു പുഷ്പം കിട്ടാനില്ലാത്ത ഒരവസരമാണിത്. ഇനി ഒരു രാജാവിന്റെയോ, മന്ത്രിയുടെയോ കൊട്ടാരങ്ങളിൽപോലും കാണാത്തവിധം അത്യപൂർവ്വ സാധനമാണ് ഈ അവസരത്തിൽ പുഷ്പം എന്നിരിക്കെ, സാധുവായ ഈ ശിപായിക്കു പുതിയ പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു പൂച്ചെണ്ട് എവിടെനിന്നാണു കിട്ടുന്നത്?" പ്രസ്തുത ചോദ്യംതന്നെയാണ് അവർക്കും ചോദിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നത്. അങ്ങനെ അവരെല്ലാവരുംകൂടി ആ കാവല്ക്കാരനെ വിളിച്ചുവരുത്തി പ്രസ്തുത സംഗതി ചോദിച്ചു. അയാൾ അതിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ വിശദമാക്കി. തന്റെ ഭാര്യ പാതിവ്രത്യപരീക്ഷണാർത്ഥം തന്നിട്ടുള്ളതാണ് ഈ പൂച്ചെണ്ട്, എന്ന പരമാർത്ഥം മറച്ചുവെച്ചില്ല. അയാളുടെ സംസാരം കേട്ടതീന്നുശേഷം ആ അമീർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നു: "നിന്റെ ഭാര്യ വാസ്തവത്തിൽ ഒരു പതിവ്രതയാണെന്നു ധരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല ഇതുകൊണ്ട്. എനിക്കു തോന്നുന്നത് അവൾ ഒരു മന്ത്രവാദിനിയും, കപടയുമാണെന്നുതന്നെയല്ല, നിന്നെ കബളിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി എടുത്ത ഒരു ഉപായവുമാണിത്" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അമീറിന്റെ സേവകന്മാരിൽ ഒരാളെ നമ്മുടെ കാവല്ക്കാരന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. ഏതുവിധവും ആ സാധുവിന്റെ ഭാര്യയെ വശീകരിക്കുകയും ഭോഗംചെയ്യുകയും ചെയ്യണമെന്നും, ഇത്രയും കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ മടങ്ങിപ്പോരണമെന്നും പ്രത്യേകം താക്കീതു നൽകുകകൂടിച്ചെയ്താണയച്ചത്. ഇതെല്ലാം അവളുടെ പാതിവ്രത്യത്തേയും പൂച്ചെണ്ടിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും പരീക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി എടുത്ത സൂത്രങ്ങളായിരുന്നു

അമീറിന്റെ സേവകന്മാരിൽനിന്നു നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ഒരുത്തൻ കാവല്ക്കാരന്റെ സ്വദേശത്തെത്തി. ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കയുടെ വസതിയിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. അവളെ പാട്ടിലാക്കി ആ സേവകൻ. അയാളുടെ അഭിലാഷം കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയെ അറിയിക്കുവാൻ ആ മദ്ധ്യവയസ്കയേത്തന്നെ ശട്ടംകെട്ടി. ഒരു നല്ല തുക പ്രതിഫലം നൽകിയതിനുശേഷമേ അയാൾ അതിനു തുനിഞ്ഞുള്ളൂ. പലപ്രകാരത്തിലുള്ള അപേക്ഷകൾ അയാൾ അവളുടെമുമ്പിൽ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ ഫലമായി അവൾ ആ കാവല്ക്കാരന്റെ വസതിയിൽ എത്തി. അയാളുടെ

യും തന്റെയും വകയായി വളരെയൊക്കെ സംസാരിച്ചു. അവൾ അതെല്ലാം കേട്ടു മൗനം അവലംബിച്ചതല്ലാതെ യാതൊരു മറുപടിയും പറയുകയുണ്ടായില്ല. ഒരു മറുപടിയും കിട്ടാതെ നിരാശയായി അവൾ മടങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ, "അയാളെ ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കുക. ഞാനൊന്നു കാണട്ടെ. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേർച്ചയുണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടെ" എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു് അവളെ യാത്രയാക്കി.

അങ്ങനെ ആ മദ്ധ്യവയസ്ക അയാളെയുംകൂട്ടി അവളുടെ അടുത്തു ചെന്നു. അവൾ അയാളെ അകത്തേയ്ക്കു വിളിച്ചുപദേശിച്ചു: "നിങ്ങൾ പറയുന്നതെന്തുതന്നെ ആയാലും സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധയാണ്. പക്ഷേ, ഈ അവസരത്തിൽ നീ ഇവളൊന്നിച്ചു പോയിക്കൊള്ളുക. അവളോടു പറയണം, എനിക്കി കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുവാൻ തോന്നുന്നില്ലെന്ന്. പിന്നീടു് രാത്രി പകുതി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ നമുക്കു വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്യാം. എന്നാൽ നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഇവൾ അറിയരുതു്. ചപലയാണിവൾ. അവളിൽനിന്നു് ഇതെല്ലാം മറച്ചുവെയ്ക്കണം.

അവളുടെ നിർദ്ദേശം ആദരണീയമാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അതനുസരിച്ചു കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയിൽ സ്നേഹം തോന്നുന്നില്ലെന്നും, വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ടിട്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നും മറ്റും ആ മദ്ധ്യവയസ്കയെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. അയാളുടെ വാക്കുകൾ വാസ്തവമായിരിക്കുമെന്ന് അവൾ കരുതി. അങ്ങനെ അവൾ ഉറങ്ങിയതിനുശേഷം ആ സേവകൻ കാവല്ക്കാരന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അയാൾ അവിടെ എത്തി വാതലിൽ മുട്ടി വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയാകട്ടെ, സേവകന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ആവശ്യത്തിനു പലതും സജ്ജീകരിച്ചുവച്ചിരുന്നു. അവരുടെ വീട്ടിനുള്ളിൽ ഒരു പഴയ കിണർ ഉണ്ട്. അതിന്റെ മേൽഭാഗം ഒരു കട്ടിൽകൊണ്ടു് അടച്ചു ചുള്ളിക്കമ്പുകളും, വാഴനാരുംകൊണ്ടു് അതിനെ കെട്ടിനിർത്തി അവയുടെ മേൽഭാഗത്തായി നല്ല വെള്ളയായ ഒരു വിരിപ്പുമുണ്ടു വിരിച്ചു. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി താംബൂലാദികൾ ഒരുക്കിവച്ചു. എന്നിട്ടു് ആ അതിഥിയെ വീട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. ആ വിഡ്ഢി കടന്നുവന്നു് അതിന്മേൽ കയറി ഇരുന്നതും ബന്ധങ്ങളെല്ലാം പൊട്ടി അയാൾ കിണററിൽ വീണതും ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. "രക്ഷിക്കണേ! രക്ഷിക്കണേ!!" എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി. അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളെ ഇതിൽനിന്നു

രക്ഷപ്പെടുത്താം. അതിനുമുമ്പ് നിന്റെ പരമാർത്ഥമെല്ലാം തുറന്നുപറയണം. അതിന് അമാന്തം കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ കിണർ ഇടിച്ചു തൂർത്തു നിന്നെ ഇതിലിട്ടു കൊല്ലാനാണു ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്." അയാളെ ഭീതിപ്പെടുത്തത്തക്കതായിരുന്നു അവളുടെ വാക്കുകൾ. ഭയവിഹ്വലനായ അയാൾ തന്റെയും, തന്നെ അതിനു പ്രേരിപ്പിച്ച അമീറിന്റെയും, അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെയും എല്ലാംതന്നെ കഥ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞു. ഇതൊക്കെയായിട്ടും ആ കിണററിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചില്ല അയാൾക്ക്. അതിൽതന്നെ ബന്ധനസ്ഥനായി ഒട്ടുദിവസം കിടക്കേണ്ടി വന്നു. അയാളങ്ങനെ കിണററിലെ തടവുകാരനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്.

അയാളുടെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന അമീർ തന്റെ സേവകന്മാരിൽനിന്നു മറെറാരാളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു, അങ്ങോട്ടയയ്ക്കുവാൻ. ഒരു കച്ചവടക്കാരനെപ്പോലെ കുറെ സാധനങ്ങളുംകൊണ്ടാണ് അയാൾ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. "ആദ്യത്തെ ആളെപ്പോലെ നീയും അവിടെ പെട്ടുപോകരുത്. നമ്മുടെ കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയോടടുത്തുകൂടി ചെന്നാൽ വേഗം മടങ്ങിപ്പോരണ"മെന്നു താക്കീതു നൽകിയാണയാളെ യാത്രയാക്കിയത്

അയാൾ ആ സ്ഥലത്തു ചെന്നുചേർന്നു. ഒരു വൃദ്ധയുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചു കച്ചവടം തുടങ്ങി. കാവല്ക്കാരന്റെ വീട്ടിനു തൊട്ടടുത്തുതന്നെയാണയാൾ താമസിക്കുന്നത്. അവിടത്തെ വൃദ്ധ ദിവസവും കാവല്ക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു കച്ചവടക്കാരന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കും. കാലതാമസംകൂടാതെ കച്ചവടക്കാരന്റെ അഭിലാഷം അവളെ അറിയിച്ചു. അതു സാധിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നും, അർദ്ധരാത്രിക്കുശേഷം വരണമെന്നും മറുപടികൊടുത്തു. മുമ്പു വന്നിരുന്ന സേവകന്റേതുപോലത്തെ സ്വീകരണംതന്നെയാണ് അയാൾക്കും നൽകിയത് അവൾ. ചുരുക്കിപ്പറയാം. അയാളും അതെ കിണററിൽതന്നെ പെട്ടു.

പോകുന്നവരൊന്നും മടങ്ങിവരാത്തതു കണ്ട് അമീറിന് അരിശം മൂത്തു. നായാട്ടിനു പോവുകയാണു താനെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ തന്നെ പുറപ്പെട്ടു. ഏതാനും, സേവകന്മാരും നമ്മുടെ കാവല്ക്കാരനും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു നായാട്ടുസംഘം നമ്മുടെ കാവല്ക്കാരന്റെ നാട്ടിൽ എത്തി. അവർ വിശ്രമിക്കുവാൻ ചെന്നതു് ആ വീട്ടിൽതന്നെയാണ്. അവിടെയാണു കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയും സേവകന്മാരും താമസിക്കുന്നത്. ആ പൂച്ചെണ്ടിനു യാതൊരു കോട്ടവും സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല അപ്പോഴും. അതു കാവല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയെ ഏല്പിച്ചു, കൃതാർത്ഥതയോടെ. അവൾ

അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു കിണററിൽ കിടക്കുന്ന സേവകന്മാരെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

അമീർ അവരുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചു രണ്ടുദിവസം അവിടെ താമസിച്ചു. അതിനിടയിൽ കിണററിൽ കിടന്നിരുന്ന സേവകന്മാരെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരികയും, ദാസിമാരുടെ രീതിയിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നിട്ട് അവരോടു താക്കീതുചെയ്തു: "ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വിരുന്നുകാർ വന്നിരിക്കയാണ്. വിശേഷതരം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പാകംചെയ്യുകയും, അവക്ക് വിളമ്പിക്കൊടുക്കുകയുംചെയ്യണം. അതിൽ അവർ സംതൃപ്തരായി എങ്കിൽ നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കിവിടുന്നതാണ്'' എന്ന്.

അതനുസരിച്ചു ചെയ്യാമെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. ദാസിമാരുടേതുപോലെ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. വിശേഷതരം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പാകം ചെയ്തു. അമീറിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്ന്, അതെല്ലാം വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. കിണററിനുള്ളിലെ ജീവിതംകൊണ്ട് അവരുടെ രൂപത്തിനും നിറത്തിനും പറയത്തക്ക വ്യത്യാസം നേരിട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ അമീറിന് അവരെ തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അവരുടെ തല മൊട്ടയടിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ട് അമീർ ചോദിച്ചു, ഈ ദാസിമാരുടെ തല മൊട്ടയടിക്കാൻതക്ക കുററമെന്താണിവർ ചെയ്തതെന്ന്.

ആ കാവല്ക്കാരൻ അതിന്റെ കാരണം വിശദമാക്കി. "ഇവർ മഹാപാപികളാണ്. ഞാനതു വിശദീകരിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അതു പരദൂഷണമായതുകൊണ്ട് അങ്ങുതന്നെ ഇവരോട് അന്വേഷിക്കുകയാണുത്തമം.'' അവരുടെ യജമാനനായ അമീറാണതെന്ന് അവക്കു മനസ്സിലായി. അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്ക്കൽ വീണു. അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായതു് ഇവർ തന്റെ സേവകന്മാരാണെന്ന്. അമീറിന്റെ കാവല്ക്കാരനായി പരിവർത്തനം ചെയ്ത ആ പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഭാര്യയുടെ പാതിവ്രത്യം പ്രകീർത്തനം ചെയ്തു അവർ ഓരോരുത്തരും. അതു കേട്ടുകൊണ്ട് അകത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു ആ പതിവ്രത. അവൾ പറഞ്ഞു: "ഏയ് അമീർ! മാന്ത്രികയാണെന്നും, കുടിലയാണെന്നും മററും നിങ്ങൾ സംബോധനചെയ്ത അതേ സ്ത്രീതന്നെയാണു ഞാൻ. എന്റെ പ്രാണനാഥനെയാണു ഭോഷനും വിഡ്ഢിയുമാണെന്നു നിങ്ങൾ തീർപ്പുകല്പിച്ചതു്. അതാണ് എന്നെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ഈ സാധുക്കളെ അയച്ചതു്. അവർ ഒരു പാഠം പഠി

ച്ചിട്ടുണ്ടിപ്പോൾ." അവളുടെ സംസാരം കേട്ടു് അമീർ അധോമുഖനായി; അയാളിൽ വന്ന അപരാധത്തിനു ക്ഷമായാചനംചെയ്തു."

ഈ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചിട്ടു് ആ തത്ത പറഞ്ഞു: "ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! ഇനി നീ ഒട്ടും താമസിക്കേണ്ട. വേഗം പുറപ്പെടുക. നിന്റെ ഭർത്താവു മടങ്ങിയെത്തുന്നതിനുമുമ്പ്, നിന്റെ കാമുകനെ കണ്ടു മടങ്ങുവാൻ സാധിക്കട്ടെ." അവൾക്കു് അതുകേട്ടു പരമാനന്ദമുളവായി പുറപ്പെടാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോഴേ കഥ മനസ്സിലായുള്ളു. കുട്ടിസൂര്യൻ ഉദിച്ചുയർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

തുന്നൽക്കാരനും, ആശാരിയും, തട്ടാനും, സഞ്ചാരിയും

അന്നത്തെ പകൽ ഒരുവിധത്തിൽ തള്ളിനീക്കി. സന്ധ്യാസമയം ആസന്നമായി. അവൾ തത്തയെ സമീപിച്ചു അനുവാദം ചോദിക്കുവാൻ. അവൾ താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആ രാജകുമാരനെ സമീപിക്കുവാനും, യൗവ്വനത്തിന്റെ പരമഫലം ആസ്വദിക്കുവാനും അത്യാവേശംകൊള്ളുകയാണവൾ. അവളിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന പരമാർത്ഥമെല്ലാം തത്തയോടു വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു്, അതിന്റെ മറുപടിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു് അസ്വസ്ഥമാനസയായി നിലകൊള്ളുകയാണു് ആ നാരീമണി.

സമാധാനചിത്തയായി ആ വളർത്തുപക്ഷി വദിച്ചു: "പ്രിയപ്പെട്ട ഖുജിസ്ഥ! നിന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു ഞാനൊരിക്കലും പ്രതിബന്ധം പറയാറില്ല. അതിനു് ഞാനൊട്ടു തയ്യാറുമില്ല. നീ പോകാതിരിക്കുന്നതു നിന്റെ കുററമാണു്. അതിനു ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഇതിനിടയ്ക്കു നിന്റെ ഭർത്താവെങ്ങാനും വന്നുചാടിയാൽ ആശാരിയും, തുന്നൽക്കാരനും, തട്ടാനും, സഞ്ചാരിയും കൂടി യാത്രപുറപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ വന്ന അനുഭവംപോലെ ആയിത്തീർന്നു എന്നുവരാം." ആ നാലുപേർക്കുണ്ടായ അനുഭവമെന്താണെന്നറിയുവാൻ ഖുജിസ്ഥയ്ക്കു് ആശ ജനിച്ചു. അതു ചുരുക്കിപ്പറയണമെന്നു് അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തത്തമ്മ ആ ചരിത്രം വിശദമാക്കി.

"ഒരു സ്ഥലത്ത് നാലു സ്നേഹിതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ആശാരി, ഒരു തുന്നൽക്കാരൻ, ഒരു തട്ടാൻ, ഒരു സഞ്ചാരിയായ സന്യാസി. ഇങ്ങനെ നാലു പേരാണ് ആ സ്നേഹിതന്മാർ. അവർക്ക് ഉപജീവനത്തിനു കാര്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. മറ്റേതെങ്കിലും സ്ഥലത്ത് എത്തി ജീവനോപായം തേടണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി അവർ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അവർ അങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ച് ഒരു കാട്ടിൽ എത്തി. അടുത്തെങ്ങും ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ രാത്രി ആ വനത്തിൽതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ തീർച്ചയാക്കി അവർ. ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യമുള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെയുള്ള വനത്തിൽ എല്ലാവരുംകൂടി ഉറങ്ങുന്നത് അപകടമാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അതിനൊരു ഉപായമെടുത്തു. രാത്രിയുടെ നാലു യാമങ്ങളിലായി ഓരോരുത്തൻ കാവലിരിക്കുകയും മററുള്ളവർ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യുക—അതായിരുന്നു അവരെടുത്ത തീരുമാനം. അങ്ങനെ ആദ്യത്തെ യാമം കാവൽ ആശാരിക്കു കിട്ടി. മററു മൂന്നുപേർ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

ആശാരി അങ്ങനെ ഇരുന്ന് ആലോചിച്ചു, സമയം പോകാനെന്താണു വഴിയെന്ന്. അങ്ങനെ അവിടെയൊക്കെ ചുററിനോക്കി. ഒരു തടിക്കഷണം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന്, ഒരു സ്ത്രീരൂപം കൊത്തിയുണ്ടാക്കിവച്ചു. അതിന്റെ പണി പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു് അയാളുടെ യാമം അവസാനിച്ചു. അടുത്ത യാമത്തിലെ കാവൽക്കാരനായ തുന്നൽകാരനെ വിളിച്ചുണർത്തി കാവലേല്പിച്ചിട്ട് അയാൾ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. തുന്നൽക്കാരൻ കാവലേററു. ഉറക്കം വരാതിരിക്കുവാൻ എന്താണ് ഉപായമെന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആശാരി ഉണ്ടാക്കിവച്ചിരുന്ന വിഗ്രഹം കാണപ്പെട്ടതു്. അയാളോർത്തു ആശാരി തന്റെ ശില്പകല പ്രകടിതമാക്കുവാൻവേണ്ടിയാണീ സ്ത്രീരൂപം പണിതുവച്ചതു്. ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്. എനിക്കറിയാവുന്ന വിദ്യ തുന്നലാണ്. അതു ഞാനും പ്രകടിപ്പിക്കാം എന്നു തീരുമാനിച്ചു. അതിനു ചേർന്ന വസ്ത്രങ്ങളും തുന്നിയുണ്ടാക്കി അണിയിച്ചു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു് അയാളുടെ കാവൽസമയം അവസാനിക്കുകയും തട്ടാനെ വിളിച്ചുണർത്തി കാവൽഭാരം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് അയാൾ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുകയും ചെയ്തു. തട്ടാൻ അങ്ങനെ ഇരുന്ന് ആലോചിച്ചു, പകുതി രാത്രി കഴിഞ്ഞ ഈ സമയം ഉറക്കം വരാതിരിക്കുവാൻ ഉപായമെന്താണെന്ന്. അപ്പോഴാണ് വസ്ത്രാഭരണങ്ങളോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന സ്ത്രീവിഗ്രഹം അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയ്ക്കു വിഷയമായതു്. അയാളോർത്തു ആശാരിയും തുന്നൽക്കാ

രന്നും അവരുടെ കലാനൈപുണ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് താൻ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന്. തട്ടാനല്ലേ? അയാളുടെ കല ആഭരണംപണിയുകയാണ്. ആ വിഗ്രഹത്തിന് ആവശ്യമായ ആഭരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിടുവാൻ അയാൾ ഉറച്ചു. കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന മുത്ത്, പവിഴം മുതലായവ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് നല്ലതരത്തിലുള്ള ആഭരണങ്ങൾ പണിതീർത്തു. അത്ര വിശേഷപ്പെട്ട പണിത്തരങ്ങളോടുകൂടിയ ആഭരണങ്ങൾ ആരാരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞതോടെ ആ വിഗ്രഹത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിനു മാറ്റുകൂടി. അപ്പോൾ അതിനുണ്ടായ സൗന്ദര്യം അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. അതിനു ജീവനില്ല എന്നല്ലാതെ മറ്റു കുറവുകളൊന്നും ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അയാളുടെ പാറാവുസമയം അവസാനിച്ചു. അടുത്ത യാമത്തിലെ കാവൽക്കാരനായ സഞ്ചാരിയെ വിളിച്ചുണർത്തി ആ ജോലി ഏല്പിച്ചു. അയാൾ സ്നാനാദികൾ കഴിച്ച് ദൈവധ്യാനത്തിൽ നിമഗ്നനായി. അതിൽനിന്ന് വിമുക്തനായി നോക്കുമ്പോൾ കണ്ടത് അതിരൂപവതിയായ ഒരു തരുണീരത്നം അയാളുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ്. അവൾ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ കാറ്റിൽ പാറിക്കളിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും അവയവങ്ങൾ നിശ്ചലമായിട്ടാണു കാണപ്പെട്ടത്. അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത് അത് ഒരു നിർജ്ജീവവസ്തുവാണെന്നും തനിക്കുമുമ്പ് കാവൽനിന്നിരുന്ന സ്നേഹിതന്മാരുടെ കരകൗശലംകൊണ്ടുണ്ടായ വിഗ്രഹമാണെന്നും. അവരുടെ കലാപ്രകടനത്തിനെ പരാജിതമാക്കത്തക്ക ഒന്ന് താനും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് അയാൾ ഓർത്തു. അതു അതിന് ജീവനുള്ളവിഗ്രഹമായിരിക്കണം എന്നു കരുതിക്കൊണ്ട് ദൈവധ്യാനത്തിൽ നിമഗ്നനായി. "സർവ്വശക്തനായ ജഗന്നിയന്താവേ! എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ കലകളെ കവച്ചുവയ്ക്കത്തക്കതാണ് ആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയുമെന്ന് എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർക്ക് ഒരു പാഠം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി നീ ഈ വിഗ്രഹത്തെ ജീവനുള്ളതാക്കിത്തീർക്കണമേ." അയാളുടെ പ്രാർത്ഥന ദൈവസന്നിധിയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ആ വിഗ്രഹത്തിന് ജീവൻ ഉളവായി. മനുഷ്യരെപ്പോലെ സംസാരിക്കുവാനും നടക്കുവാനും മറ്റും തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ആ സഞ്ചാരി അവളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

നാലാംയാമം അവസാനിക്കാറായി. പ്രഭാതസൂര്യൻ പൂർവ്വഘട്ടങ്ങളിൽകൂടി പ്രശാന്തനായി എത്തിനോക്കി. നിദ്രയിൽ ലയിച്ചുകിടന്നിരുന്ന സ്നേഹിതന്മാർ ഉണർന്നു. അവർ കണികണ്ടതുതന്നെ ആ കാമി

നീമണിയെയാണ്. അവളുടെ രൂപലാവണ്യം കണ്ടു് അവർ ഓരോരുത്തരും പ്രേമബദ്ധരായി. അവർ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ അവകാശം വാദിച്ചുതുടങ്ങി. ആശാരി പറയുകയാണ്:—"ഒരു മരക്കഷണമായി കിടന്നിരുന്ന ഇതിനെ കൊത്തിപ്പണിതു് മനുഷ്യരൂപത്തിലാക്കിയതു് ഞാനാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇവളുടെ ഭർത്തൃപദം എന്റെ അവകാശമാണ്." തുന്നൽക്കാരനു ക്ഷമ വന്നില്ല. അതുകേട്ടിട്ടു് അയാൾ തുടർന്നു:—"ഇവളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം എനിക്കാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നല്ലേ? ഒരു മരപ്പാവമാത്രമായിരുന്ന ഈ സ്വരൂപത്തിനു് ആദരവും, അഭിമാനവും പ്രദാനംചെയ്തതു ഞാനാണ്. വസ്ത്രങ്ങൾ ദാനംചെയ്തതു് ഞാൻതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് ഇവളുടെ ദേഹം എനിക്കവകാശപ്പെട്ടതാണ്." അതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന തട്ടാൻ തുടർന്നു അയാളുടെ അവകാശവാദം: "നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളൊക്കെ കാര്യമാണ്. നിങ്ങൾ ചെയ്ത ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ഒരു പിതാവിനു ചേർന്നതാണ്. ജനനം, വസ്ത്രദാനം മുതലായതു് പിതാക്കന്മാരുടെ കർത്തവ്യമാണ്. എന്നാൽ താലികെട്ടുന്ന ആളാണ് ഭർത്താവു്. പ്രസ്തുത കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചതു് ഞാനാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇവൾ എന്റെ ഭാര്യയായിക്കഴിഞ്ഞു." അവരുടെ വാദങ്ങളൊന്നും സന്ന്യാസിക്കു പിടിച്ചില്ല. അയാൾ അരിശംകൊണ്ടു, സഹിക്കാനാവാത്ത കോപത്തോടെ തുടർന്നു:—"നിങ്ങളുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും അവകാശം ഇവളൊരു പാവയായിരുന്ന അവസരത്തിലാണ്. എന്നാൽ ഇവൾക്കു് ജീവനുണ്ടാകുവാനും, മനുഷ്യരെപ്പോലെ ചലനമുണ്ടാകുവാനും കാരണഭൂതൻ ഞാനാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇവൾ എന്റെ ഭാര്യയാവേണ്ടതാണ് കടമ."

ചുരുക്കിപ്പറയുക, അവരുടെ വാദപ്രതിവാദം കയ്യാങ്കളിവരെ എത്തി. അവർ വഴക്കുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ മറ്റൊരു പാന്ഥൻ ആ വഴിയേ വന്നു. അവർ എല്ലാവരുംകൂടി അയാളെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അവരുടെ വാദംകേട്ടു് ഒരു തീർപ്പുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. അവളുടെ രൂപലാവണ്യം കണ്ടു് അയാൾക്കു് ആശ ജനിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഇതു് എന്റെ ഭാര്യയാണല്ലോ. നിങ്ങൾ നാലുപേരുംകൂടി ഇവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നു, അല്ലേ? ഞാനിവളെ അന്വേഷിച്ചുനടന്നുതുടങ്ങീട്ടു കാലം വളരെയായി. ആകട്ടെ, നമുക്കിതിനൊരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവരേയുംകൂട്ടി അയാൾ കൊത്തുവാൽ എമാന്റെ വീട്ടിലെത്തി. ആ ത്രിലോകരംഭയെ കണ്ടമാത്രയിൽ കൊത്തുവാൽഏമാൻ പ്രേമബദ്ധനായി. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഇതു് എന്റെ

സഹോദരന്റെ ഭാര്യയാണല്ലോ. അവൻ ഇവരോടുകൂടി കച്ചവടത്തിന്ന പോയിരിക്കയായിരുന്നു. അവനെ കൊന്നിട്ട് ഇവളെ കൈവശമാക്കിയവരാണ് നിങ്ങൾ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ അവരെയുംകൂട്ടി ന്യായാധിപന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു നടന്ന് അവിടെ എത്തി. ന്യായാധിപന്റെ സ്ഥിതിയും മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ. അവളെ കണ്ടമാത്രയിൽ പ്രേമബദ്ധനായി. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ഇവൾ എന്റെ ദാസിയാണ്. ഇവളെ കാണാതായിട്ട് വളരെ ദിവസമായി. കുറച്ചു പണവും ആഭരണങ്ങളും മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഇവൾ ചാടിപ്പോയതാണ്. ഞാനിവളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കാത്ത സ്ഥലം നന്ന കുറയും. നിങ്ങൾമൂലം ഇവളെ കണ്ടുകിട്ടിയതു് മഹാഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു. ഇനി ഇവളുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങൾ എവിടെ? അവകൂടി കാണിച്ചുതന്നാൽ ഉപദ്രവംകൂടാതെ കഴിക്കാം." എന്തിനു പറയുന്നു, പ്രസ്തുത സ്ത്രീയെസംബന്ധിച്ചുണ്ടായ തർക്കം ഒരുവിധത്തിലും തീരാതെയായി. നാട്ടിലുള്ള ജനങ്ങളാകമാനം തടിച്ചുകൂടി. അവരിൽനിന്ന് ഒരു വൃദ്ധൻ പറയുകയാണ്: "ഈ സംഗതിയുടെ തീർപ്പുകല്പിക്കുവാൻ ഇവിടെയുള്ളവരെക്കൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ല." അതിന് ഒരു ഉപായമെന്നോണം ആ വൃദ്ധപുരുഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചു: "ഇവിടെനിന്ന് വളരെ അകലത്തായി ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. ഗ്രാമത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലായി ഒരു വൃക്ഷമുണ്ട്. നൂറാണ്ടുകൾ പഴക്കമുള്ള ഒരു വൃക്ഷമാണതു്. 'ഷജറത്തുൽഹുക്കം' (കല്പനവൃക്ഷം) എന്നാണതിന്റെ പേര്. വിധിപ്രസ്താവിക്കുവാൻ പ്രയാസമായി വരുന്ന കേസുകളുടെ തീർപ്പുകല്പിക്കുന്ന ഒരു വൃക്ഷമാണതു്. നിങ്ങൾ എല്ലാവരുംകൂടി അവിടെ പോവുക. അവിടെവച്ച് ഇതിനൊരു തീരുമാനമുണ്ടാകും" ഇതായിരുന്നു വൃദ്ധൻ നൽകിയ നിർദ്ദേശം.

അവരെല്ലാവരും പ്രസ്തുത സ്ത്രീയോടുകൂടി അവിടെ എത്തി. അവർ ഏഴുപേരാണ് ആവലാതിക്കാർ. ഓരോരുത്തരും അവർക്കു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നതും കുറെ കൂടുതലും പറഞ്ഞുതീർത്തു. എന്നിട്ട് എല്ലാവരുംകൂടി അഭ്യർത്ഥിച്ചു: "ഏയ് വൃക്ഷമേ! ഞങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതെല്ലാം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നീ ഒരു തീർപ്പുണ്ടാക്കിത്തരണം—ഈ സ്ത്രീ ആർക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന്." ഉടനെ ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ തായ്ത്തടി രണ്ടായി പിളർന്നു. പ്രസ്തുത സുന്ദരി ഓടിച്ചെന്ന് അതിനുള്ളിൽ കയറി. തായ്ത്തടി പഴയ സ്ഥിതിയിൽ കൂടിച്ചേർന്നു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ആ വൃക്ഷത്തിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. "നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കും അറിയാമല്ലോ—ലോകത്തുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം അതാതിന്റെ

സ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരു'മെന്ന്. ഇനി നിങ്ങളെല്ലാം അവരവരുടെ വസതികളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോവുകയാണുത്തമം." വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു കേട്ട ആ ശബ്ദത്തോടെ അവർ എല്ലാം ലജ്ജിച്ചു. നമ്രശിരസ്കരായി അവർ സ്വഭവനങ്ങളിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

തത്തമ്മ കഥപറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട് ഖുജിസ്ഥയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് പറയുകയാണ്: "ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! ഇനി ഒട്ടും താമസിച്ചുകൂടാ—വേഗം പോകൂ നിന്റെ ആത്മമിത്രത്തിന്റെ വസതിയിലേയ്ക്ക്. നിന്റെ യാത്രയ്ക്ക് സമയം വൈകുകയും, അതിനിടയിൽ നിന്റെ ഭർത്താവു വന്നുചേരുകയും ചെയ്താൽ പിന്നെ ഇച്ഛാഭംഗത്തിന് ഇടവരും. അതിനുപുറമേ അദ്ദേഹം വന്നുചേരുകയും, നിന്നിൽ സംശയം ജനിക്കുകയും, നീ ബന്ധനസ്ഥയാവുകയും ചെയ്താൽ നിന്റെയും നിന്റെ കാമുകന്റെയും മനം വെന്തുനീറുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാവുകയില്ല." തത്തമ്മയുടെ ഭാഷണം കാര്യമാണെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. വേഗംതന്നെ പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവൾ ശ്രവിച്ചത് പ്രഭാതസൂര്യനെ സ്വാഗതംചെയ്തുകൊണ്ട് കുക്കുടം മുതലായ പക്ഷിഗണങ്ങൾ സ്തുതിഗീതം ആലപിക്കുന്ന ശബ്ദധ്വനി. അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവയ്ക്കുവാൻ അവ അവളെ നിർബ്ബന്ധിതയാക്കി.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

കാന്നൂജ്‌രാജകുമാരിയിൽ ഒരു ഫക്കീറിന്റെ പ്രേമവും റായിറായാൻ ചെയ്ത സഹായവും

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. അന്ധകാരം നാടെങ്ങും നിറഞ്ഞു. ഖുജിസ്ഥ ഉടുത്തൊരുങ്ങി തത്തയുടെ അരികിലെത്തി. അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"തത്തമ്മേ! നിന്റെ അരികിൽ വരുന്നതുതന്നെ വളരെ ലജ്ജയോടെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര ലജ്ജ. എല്ലാ ദിവസവും പുറപ്പെടാനൊരുങ്ങും ഞാൻ; എന്നിട്ട് നിന്നോട് അനുവാദം ചോദിക്കുവാൻ വരും. ഇത് ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തീർന്നുകാണും. അതിനുപുറമെ എനിക്കുവേണ്ടി നീ ഉറക്കമൊഴിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. നിന്റെ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിന് ഞാൻ അത്യധികം നന്ദിയുള്ളവളായിരിക്കുന്നു."

തത്ത പ്രതിവചിച്ചു:—"ഖുജിസ്ഥ! നീ എന്താണീ പറയുന്നതു്. നിന്റെ ഭർത്താവു് അനവധി ദ്രവ്യം വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയ ഒരു ജീവിയാണു് ഞാൻ. എന്റെ അടിമത്തത്തിനനുസരിച്ചു് നിന്നെ സേവിക്കത്തക്ക കഴിവു് എനിക്കൊട്ടില്ലതാനും. വല്ലതുമൊക്കെ പറഞ്ഞു് നിന്നെ രസിപ്പിക്കുക—എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാൻ എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല. ഇനി ഞാൻ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും അതിനെ നീ വിലവെയ്ക്കേണ്ടതില്ല. നിന്റെ പ്രാണപ്രിയനുമായി ചേരുന്നതിനു് കഴിയുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ ജാഗരൂകയായിരിക്കുകയാണു്. അതിനുവേണ്ടി പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുവാൻപോലും എനിക്കു മടിയില്ല. പക്ഷെ കാനൂജ് രാജകുമാരിയെ പ്രേമിച്ച ഫക്കീറിനുവേണ്ടി റായിറായാൻചെയ്ത സഹായംപോലെ ആകാതിരിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം. പ്രസ്തുത കഥ നീ കേട്ടിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു."

"ഞാനാ കഥ കേട്ടിട്ടില്ല. എന്താണാ ചരിത്രം. ഒന്നുവിശദീകരിച്ചാൽ ഉപകാരം." അവളുടെ അഭിലാഷം അനുസരിച്ചു് തത്തമ്മ ആ കഥ വിശദീകരിച്ചു.

"കാനൂജിലെ രാജാവിനു് ഒരു പുത്രിയുണ്ടായിരുന്നു. സൽഗുണസമ്പന്നയും സൗന്ദര്യവതിയുമായ ആ രാജകന്യകയിൽ ഒരു ഫക്കീർ പ്രേമബദ്ധനായി. അവളിലുണ്ടായ പ്രേമം ആ സാധുവിനെ വിഭ്രാന്തചിത്തനാക്കി ചമച്ചു. അയാൾ അവളെ ചിന്തിച്ചു് വിലപിച്ചുംകൊണ്ടു് ചിത്തഭ്രമം പിടിപെട്ടവനെപ്പോലെ ഓടിപ്പാഞ്ഞുനടന്നു. അയാളുടെ ഭാവപ്പകർച്ചയ്ക്കു് കാരണം മനസ്സിലാക്കിയ പലരും കുചേലനായ അയാൾക്കു കുബേരയായ രാജകന്യകയിൽ പ്രേമം ജനിച്ചിട്ടു ഫലമൊന്നും ഇല്ലെന്നും, അവളെ കൈവരുത്തുക സുസാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ഉപദേശിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ഉപദേശങ്ങളൊന്നും അയാളിൽ ഫലിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അയാൾ തന്റെ സങ്കടം ഉണർത്തിക്കുവാൻ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. അയാളുടെ അഭിലാഷം അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ അവിടെ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ആ സാധുവിന്റെ സങ്കടം കേട്ടപ്പോൾ രാജാവു് കോപാന്ധനായിത്തീരുകയാണുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പരിചാരകന്മാരോടു് അഹങ്കാരിയും, അധികപ്രസംഗിയുമായ ആ ഫക്കീറിന്റെ തല വീശിക്കളയുവാൻ കല്പിച്ചു. അതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന മന്ത്രിപ്രവരൻ എഴുന്നേററുനിന്നു് ആദരപൂർവ്വം അറിയിച്ചു: "ഒരു ഭരണാധികാരിയായ അവിടത്തെ സ്ഥിതിക്കു് ഒരു സാധുവിന്റെമേൽ കോപം ജനിക്കുകയോ അയാളെ പീഡിപ്പിക്കു

കയോ ചെയ്യുന്നതു് ആദരണീയമല്ല. അതു് അവിടുത്തേക്കു് അപമാനം ഉളവാക്കുന്ന സംഗതിയാണു്. എന്നാൽ ഫക്കീറിനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത ഒരു സംഖ്യ കൊണ്ടുവരുന്നതായാൽ രാജകുമാരിയെ വേളികഴിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ല. അയാൾ അതു കൊണ്ടുവരാത്തിടത്തോളംകാലം രാജകുമാരിയെ ആവശ്യപ്പെടുവാൻ അർഹതയില്ലതാനും." അതു് നല്ല ഒരു ഉപായമാണെന്നു രാജാവിനു തോന്നി. അങ്ങനെ അവർ ആ ഫക്കീറിനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: "ഒരാൾക്കു് എടുക്കാവുന്നിടത്തോളം സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു തരാമെങ്കിൽ നിന്റെ അനുരാഗത്തിനു പാത്രമായിരിക്കുന്ന രാജകുമാരിയെ ലഭിക്കുന്നതാണു് "

രാജകുമാരിയെ കൈവരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു് അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അയാൾ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. അതിലേയ്ക്കു് വേണ്ടത്ര സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. പക്ഷേ, ഇത്രയധികം സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ ആ സാധുവിനു് എവിടെനിന്നു കിട്ടാനാണു്? അയാൾ കണ്ടെത്തുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയോടും തന്റെ ആവശ്യം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ അതിനൊരു പോംവഴി നിർദ്ദേശിച്ചു. അയാളുടെ ആവശ്യം 'റായിറായാനെ' അറിയിക്കുന്നതായാൽ ഒരുപക്ഷേ സാധിച്ചേക്കാം എന്നായിരുന്നു ആ നിർദ്ദേശം. അങ്ങനെ അയാൾ റായിറായാനെ സമീപിച്ചു. ഫക്കീറിന്റെ ആഗമനോദ്ദേശം അയാളെ ധരിപ്പിച്ചു. അതു് കേൾക്കേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, ഒരു ഗജവീരനെ കൊണ്ടുവരുവിച്ചു് അതിനു് എടുക്കാൻമാത്രം സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ ചാക്കുകളിൽ നിറച്ചു് അതിന്റെ പുറത്തു് ഇട്ടുകൊടുത്തു. ഫക്കീർ അതുംകൊണ്ടു് പുറപ്പെട്ടു. നേരെ രാജധാനിയിൽ എത്തി രാജാവിനെ അറിയിച്ചു: "ഈ ഗജവീരനെയും ഇതിന്റെ പുറത്തു് കയററിയിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും എന്നിൽനിന്നു് വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് രാജകുമാരിയെ എനിക്കു വിവാഹംചെയ്തുതരണം."

അതുകണ്ടു് ആ രാജാവു് അമ്പരന്നു. മന്ത്രിയെ വിളിച്ചു് കല്പിച്ചു. "നിന്റെ സൂത്രങ്ങളൊന്നും ഫലപ്പെട്ടില്ലല്ലോ. ഫക്കീർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഒരു ഗജവീരനും, അതിനെടുക്കാവുന്നത്ര സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളുംകൊണ്ടാണയാൾ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇനി എന്തുചെയ്യുവാൻ കഴിയും?" അതുകേട്ടു് ആ മന്ത്രിപ്രവരൻ തുടർന്നു:—"ഈ ഫക്കീർ റായിറായാനെ സമീപിച്ചിരിക്കണം. അയാളുടെ പക്കൽനിന്നു് വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നതായിരിക്കും ഈ ഗജവീരനും, സ്വർണ്ണനാണയവും എല്ലാംതന്നെ. ഈ ജഗത്തിൽ അയാളെ

ജയിക്കത്തക്ക ധമ്മിഷ്ഠന്മാർ ആരുംതന്നെയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഫക്കീറിന് അധികമൊന്നും അദ്ധ്വാനിക്കാതെതന്നെ ഈ ഭീമമായ തുക കൈവരുത്തുവാൻ സാധിച്ചു. ആകട്ടെ, ഇനി ഒരു ഉപായംകൂടി പ്രയോഗിച്ചുനോക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ സചിവോത്തമൻ ഫക്കീറിന്റെ അരികിലേയ്ക്കുചെന്ന് ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു: "ഹേയ് ഫക്കീർ! ഒരു രാജാവിന്റെ മകളെ വിവാഹംചെയ്യുവാൻ വെറും ധനംമാത്രംകൊണ്ട് സാദ്ധ്യമല്ല. ധീരവീരപരാക്രമശാലിയായ ഒരാൾക്കല്ലാതെ രാജകന്യകയെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനൊരുവഴിയുണ്ടു നിനക്ക് എന്നു രാജാവിനു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ റായിറായന്റെ തല അറുത്തെടുത്ത് രാജാവിനു കാഴ്ചവയ്ക്കണം. അതു കണ്ടാൽ ഉടൻതന്നെ രാജാവു് സംതൃപ്തനാവുകയും തന്റെ മകളെ നിനക്കു വേളികഴിച്ചുതരികയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല."

മന്ത്രിയുടെ നിർദ്ദേശം സിദ്ധിച്ചയുടനെ ഫക്കീർ പുറപ്പെട്ട് റായിറായനെ സമീപിച്ചു. അയാളോട് അപേക്ഷിച്ചു:—"ഹേയ് റായിറായൻ! നീ തന്ന ധനവും ഗജവീരനും രാജസന്നിധിയിൽ എത്തിച്ചു. എന്നിട്ടും രാജകന്യകയെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തു തരുവാൻ ഭാവമില്ല. റായിറായന്റെ തല കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കണമെന്നാണിപ്പോൾ പറയുന്നത്. എന്റെ ആഗ്രഹം പൂർത്തിയാകുവാൻവേണ്ടി നിന്റെ തല എനിക്കു ഭിക്ഷയായി തരണമെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ."

റായിറായന്, ഫക്കീറിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ അനുതാപം ജനിച്ചു. അപേക്ഷയ്ക്കു് മറുപടിയെന്നോണം തുടർന്നു:—"ഹേയ് ഫക്കീർ! നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടാതെ. എന്നെയും, എന്റെ ഓരോ അവയവങ്ങളേയും സൃഷ്ടിച്ചതു ദൈവമാണ്. പരന്മാർക്ക് ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരണം, അവ ഓരോന്നും എന്ന തത്വമാണ് അവയുടെ ജീവിതോദ്ദേശം. എന്റെ അംഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും ആവശ്യക്കാരുണ്ടാവണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിലാഷം. വെറും ഒരു തലയ്ക്കുമാത്രമെങ്കിലും ആവശ്യക്കാരനുണ്ടായതിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായിരിക്കുന്നു. ഇനി ഞാനൊന്നു പറയാം. എന്റെ തലമാത്രം കൊണ്ടുചെല്ലണമെന്നല്ല അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അതു മാത്രമാക്കേണ്ട. എന്റെ തലയും ദേഹവും എല്ലാംതന്നെ നിനക്കു വേണ്ടി വിട്ടുതന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി നീ ചെയ്യേണ്ടതെന്താണെന്നല്ലേ? എന്റെ കഴുത്തിൽ ഒരു കയറുകെട്ടി ആ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ കാഴ്ച വെയ്ക്കുക. എന്നിട്ട് നീ അവരോട പറയണം, നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട തല ഉടലോടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഏതേതുഭാഗമാണ് ഇതിൽനിന്നു

നിങ്ങൾക്കാവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ മുറിച്ചെടുത്തോളൂ എന്ന്." റായിറായാൻെറ ഉപദേശം അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കണ്ഠനാളത്തിൽ പാശം ബന്ധിച്ച് രാജസന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു നിർത്തി. എന്നിട്ട് ആ ഫക്കീർ അറിയിച്ചു: "നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട ശിരസ്സ് അതിൻെറ ദേഹത്തോടുകൂടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഏതേതവയവങ്ങളാണ് നിങ്ങൾക്കാവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ മുറിച്ചെടുക്കാം."

റായിറായാൻെറ ധാർമ്മികമനഃസ്ഥിതി കണ്ട് കനൗജ്‌രാജാവ് അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ആസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ചാടിയെഴുന്നേററ് റായിറായാൻെറ കാല്ക്കൽ വീണു എന്നിട്ട് ഗദ്ഗദത്തോടെ പറയുകയാണ്: "ഈ ലോകത്ത് താങ്കൾക്കു തുല്യനായ ഒരു ധർമ്മിഷ്ഠനോ ധീരനോ വേറെ ഇല്ല. ഈ നിസ്സാരനായ ഒരു ഫക്കീറിനുവേണ്ടി തൻെറ ദേഹം ബലിയർപ്പിക്കാൻതക്ക മനഃസ്ഥിതി മററാർക്കും ഇല്ലതന്നെ. ഇനി അതൊട്ടുണ്ടാവാനും പോകുന്നില്ല." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തൻെറ ഏകപുത്രിയെ അരികിൽവിളിച്ചു റായിറായാനെ ഏല്പിച്ചു. "ഇവൾ താങ്കളുടെ ദാസിയാണ്. താങ്കൾക്ക് യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും ഇവളെ വേളികഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് എനിക്കു സമ്മതമാണ്." റായിറായാൻ അവളെ ഏററുവാങ്ങി. അതേസദസ്സിൽവെച്ചുതന്നെ അവളുടെ പാണിഗ്രഹണം നടന്നു."

പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ പറഞ്ഞു: "ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! റായിറായാൻചെയ്ത ത്യാഗംപോലെ, വേണ്ടിവന്നാൽ നിനക്കുവേണ്ടി എൻെറ ദേഹവും ദേഹിയും ബലിയർപ്പിക്കുവാൻ സർവ്വദാ സന്നദ്ധയാണു ഞാൻ. ഏതുവിധവും നിൻെറ ആഗ്രഹം പൂർത്തിയാകണമെന്നേ എനിക്കാശയുള്ളൂ ഇതിൽ ലവലേശം സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇനി നീ താമസിക്കാതെ, വേഗം പുറപ്പെടുക. സമയം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു." അവൾ പുറപ്പെടാൻ ഭാവിക്കവേ കുക്കുടം ബാങ്കുവിളിച്ചു. അങ്ങനെ ഖുജിസ്ഥയുടെ അന്നത്തെ യാത്രയും വിഫലംവന്നു.

അദ്ധ്യായം ഒൻപത്

ആലംഷാരാജാവിനോട് തത്ത കാണിച്ച നന്ദികേട്

പകൽസമയം മുഴുവൻ നിദ്രാവലംബിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഖുജിസ്ഥ ഉണർന്നത് പ്രദോഷസമയത്താണ്. നിദ്രാസമയം മുഴുവൻ കാമുകനെ സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അവൾ ഉണർന്ന ഉടനെ വേഷഭൂഷാദികൾ അണിഞ്ഞ് തത്തയുടെ അരികിൽ ചെന്നുനിന്നു. നിശ്ശബ്ദയായിരുന്ന തത്തമ്മയെനോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു:—"നീ ഇത്ര മൌനമായി കാണപ്പെടുവാൻ കാരണമെന്താണ്?" തത്ത തല ഉയർത്തിനോക്കിക്കൊണ്ട് മറുപടിനൽകി:—"നിന്റെ കാര്യം ആലോചിച്ച് ചിന്താമഗ്നയായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണു ഞാൻ. ആഹാരപാനീയങ്ങൾക്കുപോലും എനിക്ക് രുചി തോന്നുന്നില്ല. നിന്നോട് ചിലതൊക്കെ ചോദിക്കാൻ തോന്നും ചിലപ്പോൾ. നിന്റെ കാമുകൻ നിന്നോട് വേണ്ടവിധം കൂറുകാണിക്കുമോ. അതോ, ആലംഷാരാജാവിന്റെ തത്തയെപ്പോലെ നന്ദികേട് കാണിക്കുമോ എന്നാണ് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നത്."

ആലംഷാരാജാവിനോട് തത്ത കാണിച്ച നന്ദികേടെന്താണെന്നറിയുവാൻ അവൾക്ക് അതിയായ അഭിലാഷം ജനിച്ചു. അതു വിശദീകരിക്കണമെന്ന് അവൾ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട തത്തമ്മയോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. തത്തമ്മ ആ കഥ വിശദീകരിച്ചു:—

"ഒരു നായാട്ടുകാരൻ പക്ഷിവേട്ടയ്ക്കായി വലവിരിച്ചു. യാദൃച്ഛികമായി അതിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന വടവൃക്ഷത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തത്തയും കുഞ്ഞുങ്ങളുമാണ് അതിൽ കുടുങ്ങിയത്. അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ അവ വളരെയൊക്കെ പണിപ്പെട്ടു. യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല. എല്ലാത്തിനെയും അവൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമെന്ന് അവയ്ക്കറിയാം. ആ കുഞ്ഞുങ്ങളെയെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി തള്ളപ്പക്ഷി ഒരു ഉപായമെടുത്തു. അതായത് കുഞ്ഞുങ്ങളോട് "എല്ലാവരും ചത്തതുപോലെ ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ചങ്ങനെ കിടക്കണം. അങ്ങനെയായാൽ നായാട്ടുകാരൻവന്നു നോക്കുമ്പോൾ ചത്തുകിടക്കുന്ന നിങ്ങളെ എടുത്ത് ദൂരെ എറിയും. ഞാൻ ഏതുവിധവും രക്ഷപ്പെട്ട് നിങ്ങളുടെ അരികെ വന്നുകൊള്ളാം" എന്നുപദേശിച്ചു.

മാതാവിൻെറ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച് ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചതുപോലെ അങ്ങനെ കിടന്നു. നായാട്ടുകാരൻവന്നു നോക്കി. ചത്തുകിടക്കുന്ന ആ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ എന്തു ചെയ്യാനാണെന്നോർത്ത്, എടുത്തു ദൂരെ എറിഞ്ഞു. കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം വലയിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അവ ഓരോന്നായി പറന്ന് ഒരു മരക്കൊമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു. അതുകണ്ട് ആ ശിക്കാരിക്ക് അരിശംപിടിച്ചു. വർദ്ധിച്ച കോപത്തോടെ വലയിൽ ശേഷിച്ചുണ്ടായിരുന്ന തള്ളപ്പക്ഷിയെ പുറത്തെടുത്തു. അതിൻെറ കാലുപിടിച്ച് മരത്തിൽ അടിച്ചു കൊല്ലുവാനോങ്ങി. അയാൾ ദേഷ്യംകൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു. തൻെറ ജീവിതം അവസാനിക്കാറായി എന്നുകണ്ട തത്ത പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: “ഏയ് ശിക്കാരി! എന്നെ കൊല്ലല്ലേ. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ പിന്നെ നീ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും സഹിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. ഒരു ഭീമമായ തുക സമ്പാദിച്ചുതരത്തക്ക പരിജ്ഞാനം എനിക്കുണ്ട്. ഞാനുള്ളപ്പോൾ നിനക്ക് ഒന്നിനും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് ശിക്കാരി പ്രസന്നനായി. അതിനെ വളർത്തുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഇരിക്കവെ ഒരുദിവസം ആ നായാട്ടുകാരൻ ചോദിച്ചു: “തത്തമ്മേ! നിനക്ക് ചികിത്സ അറിയാമോ. “ഓഹോ.” തത്ത മറുപടി നൽകി. “എന്നാൽ നമ്മുടെ മഹാരാജാവ് ഒരു മഹാവ്യാധിക്ക് വശംവദനായിരിക്കയാണ്. പല വൈദ്യന്മാരും ചികിത്സിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. നീ അതിനു ചികിത്സിക്കുകയാണെങ്കിൽ വലിയ കാര്യമായിരിക്കും.” അതു കേട്ടതിനുശേഷം തത്ത മറുപടി പറഞ്ഞു: “അതിനെന്താണിത്ര പ്രയാസം. നീ എന്നെയുംകൊണ്ടു രാജാവിനെ സമീപിക്കുക. എന്നിട്ട് ചികിത്സാപരമായി എനിക്കുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തോടു പറയുക. നല്ല വില തന്ന് അദ്ദേഹം എന്നെ വാങ്ങിക്കൊള്ളും.” അത് നല്ല ഒരു വിദ്യയാണെന്ന് ശിക്കാരിക്കു തോന്നി. അയാൾ അതിനെ ഒരു കൂട്ടിലാക്കിക്കൊണ്ട് രാജസന്നിധിയിലെത്തി. ശിക്കാരി അറിയിച്ചു: “നല്ല ബുദ്ധിയുള്ള ഒരു തത്തയാണിത്. ചികിത്സാപരമായ നല്ല പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന് ഇതിനെ വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടും ഉപകാരപ്രദമാണ്.” “വൈദ്യപരമായി നൈപുണ്യമുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ഇതിനെ ഞാൻ വാങ്ങിക്കൊള്ളാം.'' രാജാവ് തുടർന്നു: “എന്താണിതിനു വില?” “വലിയ വിലയൊന്നും ഞാനാശിച്ചിട്ടില്ല.” ശിക്കാരി അറിയിച്ചു: “വെറും രണ്ടായിരം രൂപാമാത്രം.” “ഇത്രയേ ഉള്ളോ” എന്നു പറ

ഞതുകൊണ്ട് രാജാവ് ആ സംഖ്യ എണ്ണിക്കൊടുത്തു. അതും വാങ്ങി തുള്ളിച്ചാടിക്കൊണ്ട് ശിക്കാരി അയാളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

തത്തയുടെ ചികിത്സ തുടങ്ങി. അധികദിവസം വേണ്ടിവന്നില്ല, രാജാവിൻെറ രോഗത്തിന് കാര്യമായ കുറവുണ്ടായി. രാജാവ് പ്രസന്നവദനനായി. അയാൾ ആ തത്തയെ അതിററു സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങി. ആ തത്ത എന്തുപറഞ്ഞാലും അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കും എന്ന മട്ടായി. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരുദിവസം ആ തത്ത പറയുകയാണ്: "ഏയ് മഹാരാജാവേ! എൻെറ ചികിത്സയുടെ ഗുണവും, ദൈവകാരുണ്യവും കൊണ്ട് അങ്ങയുടെ രോഗത്തിനു വേണ്ടവിധം ആശ്വാസം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇനി എനിക്ക് ഒരപേക്ഷയുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഞാൻ ഈ കൂട്ടിനുള്ളിൽ അകപ്പെട്ടിട്ട് ദിവസം വളരെയായി. പുറത്തു സഞ്ചരിക്കാത്തതുകൊണ്ടുള്ള വിഷമം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല എനിക്ക്. കൂടാതെ ഞാൻ പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ രോഗശമനത്തിന് ആവശ്യമായ ഔഷധങ്ങൾ പലതും തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിയും. അവ ഉപയോഗിച്ചാൽ അങ്ങ് പൂർണ്ണാരോഗ്യവാനായിത്തീരും എന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം." തൻെറ ആവശ്യത്തിന് ഉതകുന്ന ഔഷധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുവാനാണ് പുറത്തു പോകുവാൻ തത്ത ആവശ്യപ്പെടുന്നത് എന്നറിഞ്ഞതിൽ രാജാവിനുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് ഒരു കണക്കില്ല. തത്തയുടെ അഭിലാഷം അനുസരിച്ച് അതിനെ സ്വതന്ത്രയാക്കി. അതു മടങ്ങിവരുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശ്വാസം. അങ്ങനെ ആ തത്ത പുറത്തു വന്നു. തൻെറ കുഞ്ഞുങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്ന കാട്ടിലേയ്ക്കു പറന്നുപോയി. പിന്നീടതു മടങ്ങിവരികയുണ്ടായില്ല എന്നിങ്ങനെ ആ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ തത്തമ്മ പറയുകയാണ്.

"നിൻെറ പ്രേമപാത്രം അതേ രാജകുമാരൻ, നിന്നെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം നിന്നെ കബളിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു നിന്നോട് ഉപദേശിക്കുവാനുള്ളത്. ആകട്ടെ ഇനിയും താമസിച്ചു സമയം കളയണ്ട, വേഗം പുറപ്പെട്ടു ആളെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുവേണം വിശ്വസിക്കുവാനെന്നുമാത്രം." അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രകാശമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെ അവളുടെ അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവയ്ക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായി.

അദ്ധ്യായം പത്ത്

കച്ചവടക്കാരനും ഭാര്യയും

സമയം സന്ധ്യയായി. അന്ധകാരരാക്ഷസി ഭൂലോകത്തെ മൂടുപടം അണിയിച്ചുതുടങ്ങി. ബുജിസന വിലപിച്ചുകൊണ്ടും ആർത്തശബ്ദവും പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടും തത്തമ്മയുടെ കൂട്ടിനരികിലെത്തി. അവളുടെ ആലസ്യവും മൗനവും കണ്ട് തത്തമ്മയുടെ ഹൃദയം നൊന്തു. ആ പക്ഷി അസ്വസ്ഥതയോടെ ആരാഞ്ഞു: "പ്രിയപ്പെട്ട ബുജിസനാ! ഇന്ന് ഇത്ര ക്ഷീണവും ആലസ്യവും നിന്നെ വലയം ചെയ്യുവാൻ കാരണം എന്താണ്? അവളുടെ മൗനത്തിനുള്ള കാരണം വിശദമാക്കി. ദിവസംപ്രതി പ്രഭാതസമയത്ത്, എന്റെ അഭിലാഷങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിന് അനുവാദം ചോദിക്കുവാൻ, ഞാൻ നിന്നെ സമീപിക്കും. എന്നാൽ നീ എനിക്ക് അനുവാദം തരികയാണ് പതിവ്. എങ്കിലും ആ സമയം യാത്രയ്ക്ക് സമുചിതമല്ലായിരിക്കും എന്നൊരു ദോഷം. ഇങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകടന്നാൽപിന്നെ എന്റെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ രാജകുമാരനെ കണ്ട് കൺകുളിർക്കുവാൻ സാധിക്കുക എപ്പോഴാണ്? ഇന്നെങ്കിലും നീ അനുവദിക്കും, എനിക്കു പുറപ്പെടാൻ സാധിക്കും, എന്നൊക്കെ വിചാരിച്ചാണ് വീണ്ടും വന്നിരിക്കുന്നത്. നീ അനുവദിക്കുവാൻ ഭാവമില്ലെങ്കിലോ, ഞാൻ പോവുകയില്ല. എന്റെ അഭിലാഷം സാധിക്കുകയില്ല. ഞാനീ വീട്ടിൽതന്നെ അങ്ങനെ കുത്തിയിരിക്കും.

ആവലാതിയും പരിഭവവും നിറഞ്ഞ ആ സംസാരം ശ്രവിച്ച് തത്തമ്മയുടെ നയനങ്ങൾ അശ്രുകലുഷിതങ്ങളായി. ഗദ്ഗദത്തോടെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ബുജിസനാ! എല്ലാദിവസവും വൈകുന്നേരത്ത്, നീ എന്റെ അടുത്തു വരാറുണ്ട്. ഞാൻ പറയുന്ന പൊട്ടക്കഥകളൊക്കെ കേട്ടുകൊണ്ടങ്ങനെ നിന്നാ സമയംകളയും. അവസാനം പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറാകുമ്പോഴേയ്ക്ക് പ്രഭാതമായികഴിയും. ഇതിനൊന്നും എന്നെ പഴിച്ചിട്ട ഫലമില്ല. അതിരിക്കട്ടെ. ഇന്ന് നീ വേഗം പോകണം. ഇന്ന് ഒരു ചെറിയ കഥ മാത്രം പറയാം. എന്തിനാണെന്നല്ലേ? നിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിക്കുവാനും അതിനോടൊപ്പം നിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ പുറത്തു പോവാതിരിക്കുവാനും. യാതൊരുവിധ ആപത്തുകളും നിനക്ക് ഉണ്ടാവാതിരിക്കണമെന്നുകരുതീട്ട മാത്രമാണാ കഥപറയാൻ മുതിരുന്നത്.

അതു കേൾക്കുന്നതിൽനിന്ന് നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന പ്രയോജനംകൂടി വിശദമാക്കിയേക്കാം. രഹസ്യസല്ലാപത്തിനായി നീ എവിടെയെങ്കിലും പോയി എന്നു വിചാരിക്കുക. അവിടെവെച്ച് നിന്റെ ഭർത്താവുമായി കണ്ടുമുട്ടുവാൻ ഇടയായി എന്നുവരാം. അങ്ങനെ വന്നുചേർന്നാൽ കച്ചവടക്കാരന്റെ ഭാര്യ ചെയ്തതുപോലെ നീയും ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കണം. അത് നിനക്കുണ്ടാവാനിരിക്കുന്ന അപമാനത്തിൽനിന്നും അപവാദത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാവും. കച്ചവടക്കാരന്റെ ഭാര്യ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി അപമാനാപവാദങ്ങളിൽനിന്ന് എങ്ങനെയാണ് രക്ഷപ്പെട്ടത് എന്ന കഥ നീ കേട്ടിട്ടില്ലായിരിക്കാം. അതാണ് ഞാനിപ്പോൾ വിശദീകരിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നത്.

ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ താമസിച്ചിരുന്നു. നാട്ടുംപുറങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് ക്രയവിക്രയംചെയ്ത് നിരവധി ധനം സമ്പാദിച്ച ഒരു വ്യക്തിയാണദ്ദേഹം. ഉററബന്ധുക്കളായി രൂപലാവണ്യത്തിൽ അദ്വിതീയയായ പത്നിയല്ലാതെ മററാരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നാട്ടുംപുറങ്ങളിലെ വ്യാപാരംകൊണ്ട് ഗണ്യമായ ലാഭമൊന്നും ഇല്ലെന്നുകണ്ട് അയാൾ ദൂരദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഒരു കച്ചവടസഞ്ചാരം നടത്തി. അയാൾ സ്ഥലംവിടേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു അയാളുടെ ഭാര്യ ഒരു വ്യഭിചാരിണിയായിത്തീരുവാൻ. ആരാവശ്യപ്പെട്ടാലും അവരുടെ ശയനമുറിയിൽ ചെല്ലുവാനും നിശാകാലം മുഴുവൻ അവരുമായി സല്ലപിച്ചും, രതിക്രീഡ അനുഭവിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനും യാതൊരുവിധ സങ്കോചവും അവൾക്കില്ലാതായി. അങ്ങനെ ഗാനം, നൃത്തകല മുതലായവയിൽക്കൂടി വെറും ഒരു വേശ്യയുടെ ജീവിതമാണവൾ കൈക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ജുഗുപ്സാവഹമായ ആ ജീവിതത്തിൽ നിമഗ്നയായിരിക്കയാണവൾ. അങ്ങനെ മാസങ്ങൾ ചിലതുകഴിഞ്ഞു. അവളുടെ പതിയായ ആ കച്ചവടക്കാരൻ നിരവധി സാധനങ്ങളും ഒട്ടനവധി ധനവുമായി ആ പട്ടണത്തിൽ വന്നെത്തി. സംഗതിവശാൽ അയാൾക്ക് വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകാതെ ഒരു സത്രത്തിൽ താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. ചിരകാലമായി പരദേശജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന അയാളെ ഭോഗാസക്തി വല്ലാതെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധദാസിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഏർപ്പാടുചെയ്തു, അന്നത്തെ രാത്രി സുഖമെടുക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു വേശ്യാസ്ത്രീയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കണമെന്ന്. കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന് പത്തും, വരുന്നവൾക്ക് ഇരുപത്തും പവൻ പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ച് ആ വൃദ്ധദാസി പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു പോയി. അയാളൊരു

ധനാഢ്യനാണെന്ന് കാഴ്ചയിൽതന്നെ അനുമാനിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ആ ദാസി ഓർത്തു, ഇരുപതുപവൻ പ്രതിഫലം നൽകത്തക്ക ഒരു വേശ്യ അതീവ യുവതിയും, യൗവനയുക്തയും ആയിരിക്കണമെന്ന്. അങ്ങനെ അവൾ അവിടത്തെ വേശ്യാത്തെരുവു മുഴുവൻ നടന്നു. അവൾക്കു ഹിതപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെപ്പോലും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടു മടങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ പ്രസ്തുത കച്ചവടക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ കയറി. ശൃംഗാരരസത്തിൽ ആറാടിയ ആ സ്ത്രീ—അതെ, കച്ചവടക്കാരന്റെ പ്രേയസി—മുടിചീകിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. അവളുടെ ഓമനത്തം തുളുമ്പുന്ന മുഖവും, യുവത്വം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദേഹവും കണ്ട് ആ വൃദ്ധദാസി കരുതി കച്ചവടക്കാരനു പാത്ര്യമാകത്തക്ക ഒരുത്തിയാണവളെന്ന്. ആ വൃദ്ധ അവളെ സമീപിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: "ഇന്നു നമ്മുടെ സത്രത്തിൽ വിദേശിയായ ഒരു വണിഗ്വരൻ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. സുന്ദരനായ അദ്ദേഹത്തിന്, ഇന്നത്തെ രാത്രി സല്ലപിക്കുവാൻ ഒരു സ്ത്രീയെ ആവശ്യമുണ്ടത്രേ. നിനക്കു ചേർന്ന ഒരു പുരുഷനാണദ്ദേഹം. അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് അരുമയായ ഒരു വനിതയാണ് നീയും. ഇന്നത്തെ രാത്രി കുറച്ചുസമയം അദ്ദേഹത്തിനെ സേവിക്കാൻ സന്നദ്ധയാണ് നീ എങ്കിൽ വെളുപ്പാൻകാലത്ത് വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ ഇരുപതുപവൻ സമ്മാനം വാങ്ങി പോരാം. കച്ചവടക്കാരന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു ഇരുപതുപവനെന്നു കേട്ടപ്പോൾ അത്യാഗ്രഹം മുത്തു. അവൾ ആ വൃദ്ധയോടുകൂടി സത്രത്തിൽ എത്തി.

ദൂരെനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ സത്രത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ പുരുഷനെ അവൾ കണ്ടു. അവൾക്കു സുപരിചിതനായി തോന്നിയ ആ ദേഹത്തെ അവൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോഴാണു മനസ്സിലായതു് അതു് അവളുടെ ഭർത്താവാണെന്ന്. ഭർത്താവിന്റെ അരികിലാണ് താനീ അകൃത്യത്തിനു വന്നുപെട്ടതു് എന്നോർത്തു് അവൾ വല്ലാതെ ഒന്നു ഞെട്ടി. എങ്കിലും ബുദ്ധിമതിയായ അവൾ എന്തോ ചിലതൊക്കെ ആലോചിച്ചുറച്ചിട്ട് സത്രത്തിന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്കു നടന്നു. അവിടെയെത്തി അയാളുടെ മുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അവൾ വാവിട്ടു വിലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. "വഴിയാത്രക്കാരേ! ഇങ്ങോട്ടൊന്നു വരണേ! എന്റെ സങ്കടം കേട്ടു തീർപ്പുണ്ടാക്കിട്ടുപോണേ!!!" അവളുടെ രോദനംകേട്ട് പാന്ഥന്മാരും അയൽവാസികളുമായി വളരെപ്പേർ ആ സത്രത്തിനുമുമ്പിൽ അവൾക്കു ചുറ്റുമായി തടിച്ചുകൂടി. അവരിൽ ചിലർ ആ സ്ത്രീയുടെ വിലാപത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചു.

അവൾ അതു വിശദമാക്കി: "ആറു സംവത്സരമായി എന്റെ ഭർത്താവ് വാണിജ്യാർത്ഥം വിദേശങ്ങളിൽ താമസമായിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനംപ്രതീക്ഷിച്ച് ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണി കഴിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാത്തതിലുള്ള വ്യസനംമൂലം കരഞ്ഞു കരഞ്ഞ് എന്റെ കണ്ണുകൾ കുഴിഞ്ഞു. ആഹാരത്തിലോ വസ്ത്രാലങ്കാരത്തിലോ അഭിരുചി തോന്നാതായി. ഇന്നു വരും, നാളെ വരും അദ്ദേഹം എന്നുകരുതി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഇന്നാണ് എനിക്കറിവു കിട്ടിയത് അദ്ദേഹം ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന്. വീട്ടിൽ വരികയോ എന്നെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ അദ്ദേഹം ഈ സത്രത്തിൽ താമസിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവ്രതയായ ഭാര്യ, ഞാൻ, അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പരനാരിമാരെത്തേടി പണം വാരിക്കോരിച്ചിലവിടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇന്നത്തെ രാത്രി സുഖമെടുക്കുവാൻവേണ്ടി മുപ്പതുപവൻ ചിലവഴിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുകയാണദ്ദേഹം. അതു കേട്ടിട്ടാണ് ഞാൻതന്നെ ഇങ്ങോട്ടു വരുവാനുറച്ചത്. ജനങ്ങളേ! എന്റെ ഈ സങ്കടം ആരറിയാനാണ്. നിങ്ങൾ ഇതിനൊരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കിത്തന്നില്ലെങ്കിൽ, ഞാനീ സംഗതി ന്യായാധിപന്റെ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തോട് അവതാപറയും, ഞാനിദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിയും, ഇദ്ദേഹം എന്റെ പ്രാണനാഥനുമാണ്. ഈ പട്ടണത്തിൽ എന്നെ ഏകാകിനിയാക്കി വിട്ടിട്ട് അദ്ദേഹം വാണിജ്യസഞ്ചാരത്തിനു പോയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാതെ ഇരിക്കുന്നതിലുള്ള വിഷമംകൊണ്ടു കരഞ്ഞുകരഞ്ഞ് എന്റെ കണ്ണൊക്കെ പുണ്ണായി. ദൈവകാരുണ്യത്താൽ അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നെത്തി. അസുഖമൊന്നും കൂടാതെ വന്നുചേർന്നത് മഹാഭാഗ്യമായിക്കരുതി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാത്ത് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. നാട്ടിൽ എത്തീട്ടും, വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു കേറാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സന്മനസ്സുണ്ടായില്ല. യുവത്വവും സൗന്ദര്യവും തികഞ്ഞ ഞാൻ ഉണ്ടായിരിക്കെ പരസ്ത്രീകളുമായി സുഖിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങുന്നത്. പ്രസ്തുത വിവരങ്ങൾ അറിഞ്ഞ് ഞാൻതന്നെ വന്നിരിക്കയായിരുന്നു. ഒട്ടനവധി ജനങ്ങൾ അവിടെ തടിച്ചുകൂടി. അവരോടും ഞാനിതു പറയുകയുണ്ടായി. ഒരു തീരുമാനവും എടുക്കാൻ അവരാരും ശക്തരായില്ല. അതാണ് അവിടുത്തെ സമീപിക്കുവാൻ കാരണം എന്ന്."

അതിനിടയാക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് ആ ജനാവലിക്കു തോന്നി. അവർ അയാളെ ഉപദേശിച്ചു. അത് അവരുടെ രഞ്ജിപ്പിനെ പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. അവളുടെ രഹസ്യം ആരും അറിഞ്ഞില്ല. അതുപോലെ നിന്റെ

ഭർത്താവു വന്നെത്തിയാൽ നീയും അനുപ്രകാരം ചെയ്യണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഇനി നീ താമസിക്കേണ്ട. വേഗം പുറപ്പെടുക."

അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഭൃജിസഥയുടെ അന്നത്തെ യാത്ര മുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്

കൃഷിക്കാരന്റെ ഭാര്യയുടെ യുക്തി

അടുത്തദിവസം സായാഹ്നത്തിൽത്തന്നെ ഭൃജിസഥ തത്തമ്മയുടെ അരികിൽ എത്തി. അവളുടെ കാമുകനെ സമീപിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷം അവളെ വല്ലാതെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതാണവൾ വീണ്ടും വരുവാൻ കാരണം. തത്ത അതെല്ലാം കേട്ടതിനുശേഷം മറുപടിപറഞ്ഞു:—"ഭൃജിസഥാ! നിന്റെ ആസക്തി ഇത്രകണ്ട് അധികരിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതിയിരുന്നില്ല. വല്ലഭന്റെ വേർപാടാണ് നിന്നെ ഇതിനെല്ലാം പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇനി നീ അധികസമയം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരികയില്ല, നിന്റെ കാമുകനെ പ്രാപിക്കുവാൻ. പുറപ്പെടുവാനുള്ള അഭിലാഷത്തോടെ എന്നെ സമീപിക്കുകയും, എന്റെ സംസാരത്തിൽ നിമഗ്നയായി സമയം പാഴാക്കുകയും ദൈനംദിനം ഒരാചാരമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുകയാണ് നിനക്കിപ്പോൾ. ബുദ്ധിമാന്മാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, ആലോചനാപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ പശ്ചാത്താപത്തിനിടവരികയില്ലെന്നല്ലേ? അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കാണു വിജയം എന്നതിനു തെളിവായി ആ കൃഷീവലന്റെ ഭാര്യ കൈക്കൊണ്ട കൗശലം ഉദാഹരണമാണ്." കൃഷീവലന്റെ ഭാര്യചെയ്ത കൗശലം എന്താണെന്നു ഭൃജിസഥ ധരിച്ചിരുന്നില്ല. അതു വിശദീകരിക്കണമെന്ന് അവൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചതനുസരിച്ച് തത്ത ആ കഥ വിശദീകരിച്ചു.

"യുവതിയായ ഒരു സ്ത്രീ—അവൾ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നു. തോട്ടത്തിൽനിന്നു കൃഷിപരമായ ജോലികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിലേ യുവാവായ ഒരു പാന്ഥൻ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. യാദൃച്ഛികമായി അയാളുടെ ദൃഷ്ടി അവളിൽ പതിഞ്ഞു. അവർ പരസ്പരം നോക്കി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അവർ പ്രേമബദ്ധരായി. അങ്ങനെ അവർ സമീ

വിച്ചു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കുശേഷം അവൾ ഉപദേശിച്ചു, അർദ്ധരാത്രിക്കുശേഷം അവരുടെ വസതിക്കരികിലുള്ള മാവിൻചുവട്ടിൽ വന്നിരിക്കണമെന്നും, തന്റെ ഭർത്താവ് ഉറങ്ങിയശേഷം അവൾ അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളോടെ അയാളെ യാത്രയാക്കി.

തോട്ടത്തിലെ ജോലികൾ കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കു് സായാഹ്നമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ധൃതഗതിയിൽ വീട്ടുജോലികളെല്ലാം ചെയ്തുതീർത്ത് ഭർത്താവിനോടുകൂടി ശയനമുറിയിൽ ചെന്നുകിടന്നു. നിശ്ചിതസമയത്തുതന്നെ ആ യുവാവ് അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. കൃഷിക്കാരൻ സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു തക്കംനോക്കി അവൾ ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ എത്തി അയാളുമായി ശയിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുകയാണ്.

അതേവീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ആ കർഷകന്റെ പിതാവ് ഏതോ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ച് ആ മാവിൻചുവട്ടിലേയ്ക്കു വന്നു. അവിടെ കണ്ട ആ സംഭവം അയാളെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു. തന്റെ മകന്റെ ഭാര്യ അന്യപുരുഷനോടുകൂടി ശയിക്കുന്നതു കണ്ട് അതിയായ കോപം ജനിച്ചു. അവളുടെ കാലിൽനിന്ന് പാദസരം ഊരിയെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ട് അയാൾ ഓർത്തു, ഇതു് അടയാളമായി കാണിച്ച് അവൾ ചെയ്ത കുറ്റം തെളിയിക്കുകയും പ്രഭാതത്തിൽ വീട്ടിൽനിന്ന് പുറത്താക്കുകയുംചെയ്യണമെന്ന്. അങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തോട്ടത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു

പടിവാതിൽ തുറക്കുന്ന ശബ്ദംകേട്ട് അവൾ ഉണർന്നു. പോകുന്നതു് തന്റെ അമ്മായച്ഛനാണെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അങ്ങനെ അവൾ നോക്കുന്നേരമാണ് മനസ്സിലായതു് ഒരു കാലിൽ പാദസരം ഇല്ലെന്ന്. അവിടെ ഒക്കെ തിരഞ്ഞുനോക്കി; കണ്ടില്ല. നല്ലപോലെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. തന്റെ മാതുലന്റെ കാൽച്ചുവടുകൾ കണ്ട് അവൾ അനുമാനിച്ചു, പാദസരം എടുത്തതു് മറ്റാരുമല്ല തന്റെ അമ്മാവൻതന്നെയാണെന്നും തന്റെ രഹസ്യം അയാൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും. അങ്ങനെ അവൾ ആ യുവാവിനെ വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞയച്ചിട്ട് തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അരികിൽചെന്നു കിടന്നു.

അല്പസമയം അങ്ങനെ ശയിച്ചശേഷം അവൾ "ഇവിടെ ഉഷ്ണം വലിയ ശക്തിയാണ്; നമുക്കു പുറത്തു് ആ മാവിൻചുവട്ടിൽചെന്നു കിടക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് അവർ ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ചെന്നുകിടന്നു. അല്പം ഒന്ന് ഉറങ്ങിയതിനുശേഷം അവൾ തന്റെ

ഭർത്താവിനെ വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞു: "എന്തുറക്കമാണിത്! നോക്കണമൊരു തമാശ!" അയാൾ ഉണർന്ന് എഴുന്നേറ്റിരുന്നു ചോദിച്ചു: "എന്തു തമാശ?" അവൾ പറഞ്ഞു: "എന്റെ കാലിലെ പാദസരം കളവുപോയിരിക്കുന്നു. വേറെ എന്തു തമാശ." ഉടനെ വിളക്കു കത്തിച്ച് അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി അവിടെ ഒക്കെ അന്വേഷിച്ചു. അവർ ശയിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്ത് ആ വീട്ടിലെ കാരണവരും കൃഷിക്കാരന്റെ പിതാവുമായ ആ വൃദ്ധന്റെ കാൽച്ചുവടുകൾ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. ആ കൃഷിക്കാരന് ഒരുകൂട്ടം സംശയങ്ങൾ ജനിച്ചു, അതു കണ്ടിട്ട്. മകൻ ഭാര്യയോടുകൂടി ഉറങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ പിതാവ് അവിടെ വരേണ്ട ആവശ്യം എന്തായിരിക്കും? ദുഷിച്ച വല്ല അഭിപ്രായവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. മാതാവ് ജീവിച്ചിരിക്കെ പുത്രപത്നിയെ കാംക്ഷിക്കുന്നത് മഹാപാപമല്ലേ? അങ്ങനെ ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽതന്നെ പുത്രന്റെയും, ഭാര്യയുടെയും സുഖനിദ്രയിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ നീങ്ങിക്കിടന്നെന്നോ? അതെല്ലാം വൃദ്ധപിതാവിന് കാണാനിടവരികയില്ലേ. അങ്ങനെ കാണുന്നത് ജുഗുപ്സാവഹമായ സംഗതിയല്ലേ?" അങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ച് അരിശംമൂത്ത് അയാൾ എന്തൊക്കെയോ അപലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാനെന്നോണം അവൾ പലതും ഉപദേശിച്ചു. അങ്ങനെ അയാളുടെ കോപം അല്പമൊന്നു ശാന്തമായി. പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ തന്റെ പിതാവിനു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ച് അവർ രണ്ടുപേരും അവിടെത്തന്നെ ഉറങ്ങി.

അങ്ങനെ പ്രഭാതമായി. കൃഷിക്കാരൻ തന്റെ പിതാവിനോട് കലഹിച്ചു. മകനും ഭാര്യയും ഉറങ്ങുന്ന സ്ഥലത്ത് പിതാവ് ചെല്ലുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു താക്കീതുനൽകി. മകന്റെ കോപത്തിന് കാരണം മനസ്സിലാക്കാതെ ആ വൃദ്ധപിതാവു കണ്ട സംഗതികളൊക്കെ വിശദീകരിച്ചു. അന്യപുരുഷനോടുകൂടി അവൾ ഉറങ്ങുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞത് ആ പുത്രന് ഒട്ടും പഥ്യമായില്ല. തന്റെ ഭാര്യയുടെമേൽ അപവാദം വെച്ചുകെട്ടുകയാണെന്നാണ് അയാൾ മനസ്സിലാക്കിയത്. ആ കർഷകൻ "ഉഷ്ണാധിക്യത്താൽ ഞാനും ഭാര്യയുംകൂടി ആ മാവിൻ ചുവട്ടിൽ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ആ പാദസരം കാണാതായത്" എന്നു വിശദീകരിച്ചു. അതുകേട്ട് ആ വൃദ്ധൻ കരുതി. അന്യപുരുഷനാണ് ഉറങ്ങുന്നത് എന്നു തനിക്കു തോന്നിയത് തെറ്റായിരിക്കാമെന്ന്. അതോടെ ആ പാവപ്പെട്ട വൃദ്ധൻ ലജ്ജിച്ചു.

"കണ്ടോ അവൾ ചെയ്ത വിദ്യ. എത്രകണ്ട് ആലോചനാപൂർവ്വമാണവൾ പ്രവർത്തിച്ചത്. അന്യപുരുഷനുമായുള്ള കെട്ടുപാടിനു വല്ല കോട്ടവും

സംഭവിച്ചോ? ഇല്ല. പിന്നെ രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ ആ പാവപ്പെട്ട വൃദ്ധൻ വഷളായി. ഇതിലൊക്കെ വിശേഷമായത് അകൃത്യം ചെയ്തിട്ടും അവൾ നിഷ്കളങ്കയായിത്തന്നെ നിലകൊണ്ടു എന്നുള്ളതാണ്. അതാണ ഞാൻ പറയുന്നത് ഏതു പ്രവൃത്തിയും വളരെ ആലോചനാപൂർവ്വമായിരിക്കണം ചെയ്യുന്നതെന്ന്." ഈ കഥയും ഗുണപാഠവും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ തത്തമ്മ നിർദ്ദേശിച്ചു: "ഹേയ് പ്രെജിസ്ഥ! ഇനി താമസിക്കേണ്ട. വേഗം പുറപ്പെടാൻ നോക്കുക. നിന്റെ ആത്മമിത്രത്തിനോട് കൂടി അല്പമൊന്നു സല്ലപിച്ചു മടങ്ങുക." അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതസൂര്യൻ ഉദിച്ചുപൊങ്ങി. അങ്ങനെ അവളുടെ യാത്ര മുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ട്

കഴുകന്റെ നിർദ്ദേശം

നിശാകാലം നിദ്രാരഹിതയായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ പ്രെജിസ്ഥ ഉണർന്നു നോക്കുമ്പോൾ സായാഹ്നസൂര്യൻ ചെങ്കുപ്പായം ധരിച്ച് പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽ തിരോധാനംചെയ്യുവാൻ സമാരംഭിച്ചിരുന്നു. ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു നിറഞ്ഞുതിങ്ങി പുറത്തുചാടുന്ന ഭോഗാസക്തിയുടെ പാരണ വീട്ടുവാൻ തന്റെ കാമുകനെ സമീപിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷം അവളെ ബദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ മേൽനോട്ടത്തിന് ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന തത്തമ്മയുടെ അനുവാദംകൂടാതെ സ്ഥലംവിടുവാൻ അവൾക്കു ധൈര്യം വന്നില്ല. അനുമതി വാങ്ങിത്തന്നെ പോവാമെന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ അവൾ തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു:—"പ്രിയപ്പെട്ട തത്തമ്മേ! നിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അതേപടി അനുസരിക്കുവാനും, അനുവർത്തിക്കുവാനും അഭിലഷിക്കുന്ന ഏകവ്യക്തിയാണ് ഞാൻ. അതാണ് ദിനംപ്രതി നിന്റെ അടുത്തു വരുവാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതയാവുന്നത്. ഇന്ന് എന്റെ ഹൃദയം വെന്തുനീറുകയാണ്. നെഞ്ചു വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയാണ്. എന്തിനുവേണ്ടിയാണിതെല്ലാം? എന്റെ ദേഹത്തെ ആ ആരാധനാമൂർത്തിയുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുള്ള ചുംബനത്തിന് സ്വാഗതം അരുളുവാൻവേണ്ടി. ഭോഗാസക്തി എന്നെ നട്ടംതിരിക്കുന്നു. അതുമൂലം എന്റെ ഹൃദയം നീറിത്താ

ഴുന്നു. അതു് എന്റെ ജീവഹാനിക്കുപോലും സംഗതി വരുത്തുമോ എന്നു കൂടി സംശയമായിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽപോലും അനുവദിക്കാൻ സന്നദ്ധതയില്ലെങ്കിൽപിന്നെ ഒന്നു് പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. കഴിയുന്നത്ര വേഗം തൃപ്തികരമായ സമാധാനം അരുളണമെന്നാണു് എന്റെ അഭ്യർത്ഥന.”

അവളുടെ സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തത്തമ്മ പ്രതിവചിച്ചു: “പ്രിയപ്പെട്ട ഖുജിസ്ഥ! നിന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം നിന്നെ സംബന്ധിച്ച ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു വിട്ടുമാറുന്നതല്ല. നിന്റെ ആത്മമിത്രത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ പോകരുതെന്നു് ഞാനൊരിക്കലും ശഠിക്കാറില്ല. എന്റെ സംസാരം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന നീതന്നെ പോകാതിരിക്കുന്നതല്ലാതെ ഞാൻ തടയാറില്ലല്ലോ. നിന്റെ ഈ രഹസ്യങ്ങളൊന്നും പുറത്താവാതിരിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ അഭിലാഷം. അതിനുവേണ്ടി ഒരു കഴുകൻ, കച്ചവടക്കാരന്റെ മകൾക്കു് നൽകിയതുപോലെ ഒരു ഉപദേശം തരാമെന്നാണു് ഞാൻ കരുതുന്നതു്. പ്രസ്തുത ഉപദേശമാകട്ടെ, നിനക്കുണ്ടായേക്കാവുന്ന അപമാനങ്ങളിൽ രക്ഷനൽകുവാൻ ഉപകരിക്കും. ആ കഥ എന്താണെന്നു് നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുത കഥ അല്പമൊന്നു് വിശദീകരിക്കാമെന്നാണു് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.” എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തത്തമ്മ ആ കഥ തുടർന്നു:

“കോടീശ്വരനായ ഒരു വണിഗ്വരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏകപുത്രസന്താനമല്ലാതെ മററു സന്താനങ്ങളൊന്നും അയാൾക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിരൂപനായിരുന്നതിനോടുകൂടി അല്പബുദ്ധിയുംകൂടി ആയിരുന്നു ആ സന്താനം. വിദ്യാഭ്യാസപരമായി യാതൊരു പുരോഗമനവും ആ കുബുദ്ധിക്കു സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ നടന്നിരുന്ന അവൻ യൗവനത്തിലേയ്ക്കു കാലെടുത്തുവച്ചു. സ്ഥിരചിത്തനല്ലാത്ത അവനെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടെങ്കിലും അല്പാല്പം ഉറച്ച ബുദ്ധി ഉളവാകുമെന്നു് ആ വർത്തകപ്രമാണി ഊഹിച്ചു. അടുത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ധനാഢ്യന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആ സ്ത്രീയാകട്ടെ അതീവസുന്ദരിയുമായിരുന്നു. ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം, കർമ്മകുശലത മുതലായ ഗുണഗണങ്ങൾക്കു പുറമെ സംഗീതത്തിലും, നാട്യകലയിലും അനിതരസഹജമായ നൈപുണ്യം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

അവളുടെ രൂപലാവണ്യത്തിനും മററു പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കും അയാൾ അനുരൂപനായ ഒരു ഭർത്താവായിരുന്നില്ല. പ്രസ്തുത ചിന്ത അവളുടെ ഹൃദയത്തെ കാർന്നുതിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ അവൾ ചിന്താമഗ്നയായിത്തീർന്നു. അവൾ അതാലോചിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ വരാന്തയിൽ അങ്ങനെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രേമദ്യോതകമായ ഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു യുവാവ് ആ വഴിയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കർണ്ണാനന്ദകരമായ ആ ഗാനാലാപം അവളുടെ ഹൃദയത്തെ അങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചു. ആ മനുഷ്യൻ ആരാണെന്നറിയുവാൻ അവൾ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു.

എന്തിനധികം പറയുന്നു, ആ പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ അവരിൽ അനുരാഗം ദൃഢമൂലമായി. അങ്ങനെ അല്പസമയം അവർ അവിടെത്തന്നെ നിന്ന് സംസാരിച്ചു. അതിനിടയിൽ ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു: "എന്റെ ഭർത്താവ് സൗന്ദര്യത്തിൽ പിന്നാക്കമായതിനോടൊപ്പം സാംസ്കാരികമായി ഏററവും അധഃപതിച്ചവനുമാണ്—അതായത് വെറും ഒരു മൂഢനാണെന്ന് ചുരുക്കം. അതുകൊണ്ട് അസുഖകരമായ ഈ ജീവിതത്തിന് ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കണം. അതായത്, മറെറാരു ഭർത്താവിനെ കൈവരിക്കണം എന്നാണ് ഞാൻ അഭിലഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരപേക്ഷയുള്ളത് താങ്കളെക്കൊണ്ട് വല്ല സഹായവും എനിക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അത് എന്നെയുംകൂട്ടി മറെറവിടെയെങ്കിലും പോയി താമസിക്കുകയായിരിക്കും. ഇനി ഒന്നൊന്നു തീർച്ചപറയാം. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം താങ്കളെ പരിചരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു കുറവും വരുത്തുകയില്ല."

അവളുടെ അപേക്ഷ അയാൾ കൈക്കൊണ്ടു. അന്നു രാത്രിതന്നെ അവർ അവിടംവിട്ടു. കാട്ടുപാതകളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കുറെയധികം വഴി കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ചുശേഷം ഒരു തടാകം കണ്ടെത്തി. അതിന്റെ തീരത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ അന്നത്തെ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ തീർച്ചയാക്കി, അവർ അവിടെ വിശ്രമിച്ചു

നടന്നുതളർന്ന ആ സ്ത്രീ നിദ്രയിൽ ലയിച്ചു തക്കംനോക്കി അവൻ എഴുന്നേററു. അവളുടെ ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആഭരണങ്ങളും മററും അഴിച്ചെടുത്തുകൊണ്ട് എങ്ങോട്ടോ പോയി. ഏതാണ്ട് പ്രഭാതത്തോടുകൂടി ആ സ്ത്രീ ഉണർന്നു. തന്റെ കാമുകനെ അവിടെങ്ങും കണ്ടില്ല. ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വസ്തുക്കൾ ഒന്നും കാണാനില്ല. തദവസരത്തിൽ അവൾക്കുണ്ടായ വിഷാദം പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യം. അപ്പോഴാണ് അവൾക്കു

തനിക്കു പററിയിരിക്കുന്ന അമളിയെസംബന്ധിച്ചു മനസ്സിലായതു്. തന്റെ കാമുകനെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആ വഞ്ചകനുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടുമൂലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെ അവൾ അനുസ്മരിച്ചു പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു: "സർവ്വശക്തനായ ജഗദീശ്വരാ! ഞാൻ ചെയ്ത തെററുകളെ ക്ഷമിക്കേണമേ! അന്യന്മാരെ വഞ്ചിച്ച ഞാൻ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ വൈഷമ്യത്തിൽനിന്നെന്നെ രക്ഷിക്കേണമേ. എന്റെ സങ്കടം കേൾക്കുവാൻ മററാരും ഇവിടില്ല." ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു് അവൾ ആ തടാകതീരത്തു് ഇരിക്കുകയാണ്.

ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു് ഫലമില്ലെന്നുകണ്ടു് മരണം വരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധയായി അവളാ തടാകതീരത്തു് അങ്ങനെ നില്ക്കുകയാണ്...... അങ്ങനെ അവൾ നാലുപുറവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കഴുകൻ ഒരു എല്ലുംകൊണ്ടു് അവൾ നില്ക്കുന്നതിനരികിൽ വന്നിരിപ്പായി. അവൾ ആ കഴുകനെ നോക്കി എന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ തടാകത്തിൽനിന്നു് ഒരു മത്സ്യം പൊങ്ങിവന്നു. അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കഴുകൻ എല്ലു് അവിടെത്തന്നെ വിട്ടിട്ടു് ആ മത്സ്യത്തിനെ റാഞ്ചാൻ അങ്ങോട്ടു പറന്നു. കഴുകൻപോയ തരംനോക്കി ഇരുന്നതുപോലെ ആ കാടുകൾക്കിടയിൽനിന്നു് ഒരു നായ് പുറത്തേയ്ക്കു ചാടികയും, അസ്ഥി എടുത്തുകൊണ്ടു് ഓടിമറയുകയുംചെയ്തു. കഴുകൻ പറന്നുവരുന്നതു കണ്ടിട്ടാവാം ആ മത്സ്യം വെള്ളത്തിനടിയിൽ മുങ്ങിയതു്. മത്സ്യത്തെ കിട്ടാതെ നിരാശപ്പെട്ട ആ കഴുകൻ താൻ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചിരുന്ന അസ്ഥിക്കഷണം ആരാഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതും അവിടെ കാണ്മാനില്ല. അതു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ത്രീ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിരില്ല"എന്നുപറയുന്നതു് വാസ്തവമാണ്. നോക്കണം കഴുകന്റെ അനുഭവം. "കിട്ടിയതിനെ വിട്ടിട്ടു പറക്കുന്നതിനെ പിടിക്കാനാശിച്ചതുപോലെ ആയിട്ടുണ്ടു് ഈ അനുഭവം" എന്നുപറഞ്ഞാണു് അവൾ ചിരിച്ചതു്. ചിരിക്കുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു് ആ കഴുകൻ അവളുടെനേരെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു: "ഏയ ! സ്ത്രീ! നിങ്ങൾ ആരാണ്? ഏകാകിനിയായി ഈ കാട്ടിൽ വന്നുപെടുവാൻ സംഗതി?" അവൾ തന്റെ സ്ഥിതികൾ എണ്ണിയെണ്ണി പറഞ്ഞു. ആ കഴുകനു് അതുകേട്ടു് അവളുടെമേൽ ദയതോന്നി, അവളിൽ അനുതാപം ജനിച്ചു. അവൾക്കു് അപമാനമോ അപവാദമോ ഉണ്ടാകാതെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കത്തക്കവിധം ഒരു ഉപായം നിർദ്ദേശിച്ചു: "ഇനി നീ വേണ്ടതെന്താണെന്നല്ലേ? വെറും ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ അഭിനയിക്കണം. അതായതു് ആരെക്കണ്ടാലും ചിരിക്കുക,

വസ്ത്രങ്ങൾ പിച്ചിച്ചീന്തുക, ഇടയ്ക്കിടെ വിലപിക്കുക—അങ്ങനെ ഓരോ ഗോഷ്ടികൾ കാണിച്ചുംകൊണ്ടു നിന്റെ ഭർത്തൃഭവനത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ ചുററിത്തിരിയണം. നിനക്കു് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാവപ്പകർച്ച കാണുന്നവർ വ്യസനിക്കുകയും ആ വിവരം ഭർത്താവിനെയും കൂട്ടരെയും അറിയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഏവംവിധങ്ങളായ അഭിനയങ്ങൾമൂലം ആപത്തിനൊന്നും ഇടംവരാതെ നിനക്കു് നിന്റെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേരാം."

കുട്ടകന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് അവൾ പ്രവർത്തിച്ചു. ചിരിച്ചും കരഞ്ഞും പിച്ചുംപേയും പറഞ്ഞും കൊണ്ടു് വീഥികളിൽക്കൂടി മന്ദംമന്ദം നടന്നുതുടങ്ങി. വണിഗ്വരന്റെ വസതിയ്ക്കു സമീപം എത്തി. അവളുടെ സ്ഥിതികണ്ടു് ആ വീട്ടുകാർ ഓടിയെത്തി അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു്, ഭ്രാന്തിനു ചികിത്സ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ അവൾ അപവാദത്തിനു പാത്രമാകാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു."

പ്രസ്തുത ചരിത്രം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു് തത്ത പറഞ്ഞു: "ഹേയ് ഖുജിസ്ഥ! ഇനി ഒട്ടും താമസിച്ചുകൂടാ. വേഗം പുറപ്പെടുക. നിന്റെ കാമുകൻ നിന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. എന്നാൽ ആപത്തുകളൊന്നും വന്നുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കണം. അഥവാ അങ്ങനെ വല്ലതും വന്നുപെട്ടാൽ ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ എന്തെങ്കിലും ഉപായമെടുത്തു് അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടണം." തത്തയുടെ അനുമതികിട്ടിയതിൽ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. വാതിൽ തുറന്നുനോക്കിയപ്പോഴാണു കണ്ടതു് അരുണോദയമായിരിക്കുന്നതു്. അതുമൂലം അവളുടെ യാത്ര അടുത്ത ദിവസത്തേയ്ക്കു നീക്കിവെയ്ക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായി.

അദ്ധ്യായം പതിമൂന്നു്

കടുവായുടെ കൂട്ടുകെട്ടുകൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായ ഫലം

അവൾ അല്പമൊന്നു വിശ്രമിച്ചുണർന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് സൂര്യൻ പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽച്ചെന്നു മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അസ്വാസ്ഥ്യംനിറഞ്ഞ മുഖഭാവത്തോടുകൂടി ഖുജിസ്ഥ തത്തമ്മയുടെ കൂട്ടിനു് അരികിലായി വന്നുനിന്നു. അസഹ്യമായ ഹൃദയവേദനയോടുകൂടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:"തത്തമ്മേ!

നിന്റെ മനഃസ്ഥിതി ഏതാണ്ടൊക്കെ എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്റെ ഈ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ ലവലേശം അനുതാപമില്ല നിനക്കെന്നു് ഞാൻ ധരിച്ചതു് ഇപ്പോഴാണു്. ആവലാതിയുംകൊണ്ടു് ഞാൻ വരുന്ന സമയത്തെല്ലാം, ഓരോന്നു പറഞ്ഞു് സമയം കഴിക്കും. അതിനു് ഉപകരിക്കുന്ന പഴഞ്ചൊൽക്കഥകളും കുറെ നിനക്കറിയാം. ഇങ്ങനെ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിട്ടെന്താ ഫലമെന്നു് എനിക്കുതന്നെ മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

പരിഭവംനിറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾകേട്ടു് അതിനു മറുപടിയായി തത്തമ്മ പറയുകയാണു്: "നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെയല്ല കാര്യങ്ങൾ നടക്കുക. അതിനു സമയമാകാതെ ഒട്ടു നടക്കുകയുമില്ല. ദൈവകല്പനയാണിതിനൊക്കെ കാരണം. നിന്റെ ആഗ്രഹം കഴിയുന്നത്ര വേഗം സാധിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ ആശ. അതാണു നീ വന്നുകഴിഞ്ഞാലുടൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുന്നതു്. ഞാൻ അനുവദിച്ചിട്ടെന്തുഫലം. നീ പോകാൻ താമസിക്കും—പിന്നെ ഓരോ ചോദ്യങ്ങളും. എന്നെ പോറ്റിവളർത്തുന്ന നീ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാതിരിക്കുവാൻ എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല. അതിനു് എന്നെ പഴിച്ചിട്ടു് പ്രയോജനമില്ല താനും. ഇനി എന്റേതുമൂലമുള്ള തെറ്റാണു നിന്റെ ആശാഭംഗത്തിനു കാരണമെന്നു് നീ വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനു ഞാൻ എന്തുചെയ്യട്ടെ. ആകട്ടെ, വല്ലതും പറഞ്ഞു് സമയം കളഞ്ഞിട്ടെന്താഫലം. ഇനി നീ താമസിച്ചു് സമയംകളയാതെ പോവുക. അധികസമയം അവിടെ ചിലവഴിക്കരുതു്. അതിനിടയ്ക്കെങ്ങാനും നിന്റെ ഭർത്താവു് പാഞ്ഞു വന്നെങ്കിൽ കാര്യം ഉപദ്രവമാകും. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. അവിടെനിന്നു പ്രത്യേകലാഭമൊന്നും ഉണ്ടാക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ വല്ല സാധനങ്ങളും കണ്ടു മോഹിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്. അങ്ങനെ അത്യാർത്തിയുണ്ടായാൽ അതു് അപകടത്തിനു് ഇടയാക്കും. "അത്യാഗ്രഹം അപായകരം" എന്ന പഴമ വളരെ അർത്ഥവത്താണു്. അത്യാഗ്രഹിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ കടുവായുമായി കൂട്ടുകൂടിയതും അതിൽനിന്നുണ്ടായ ഫലവും നീ കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലേ?" അങ്ങനെ ഒരു കഥ അതുവരെ അവൾ കേട്ടിട്ടില്ല. അതെന്താണെന്നു് അറിയുവാനുള്ള അഭിലാഷം അവൾക്കുണ്ടായി. തത്തമ്മ ആ ചരിത്രം വിശദീകരിച്ചു. അവൾ ഒരു ചെറിയ വിരിപ്പുവിരിച്ചു് അതിൽ ശയിച്ചുകൊണ്ടു് ആ കഥ കേട്ടുതുടങ്ങി.

"കുബേരപദവിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണകുടുംബം കാലാന്തരത്തിൽ അധഃപതിക്കുകയുണ്ടായി. നിത്യവൃത്തിക്കുപോലും വിഷമ

മായിത്തീൎന്ന ആ കുടുംബത്തിൽ തദവസരത്തിൽ ശേഷിപ്പുണ്ടായിരുന്നതു് ഒരു ഒററബ്രാഹ്മനാണ്. നിത്യദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്ന ആ സാധു കുക്ഷിപൂരണത്തിനു വഴിതേടിക്കൊണ്ടു് പരദേശസഞ്ചാരത്തിനിറങ്ങി. ഓരോരോ ഗ്രാമങ്ങൾതോറും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞങ്ങനെ ഒരു വനത്തിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു. സഞ്ചാരത്തിലുണ്ടായ ക്ഷീണവും, അസഹ്യമായ ദാഹവും നിമിത്തം അവിടെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തടാകതീരത്തേയ്ക്കു നടന്നു. തടാകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തുള്ള ഒരു കുററിക്കാട്ടിൽ ഒരു കടുവാ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുൻഭാഗത്തുതന്നെ ഒരു മാനും, കുറുനരിയും വിനീതവേഷരായി നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണു കാണപ്പെട്ടതു്. സ്വതവേ ഭീരുവായ ബ്രാഹ്മണൻ ആ കാഴ്ചകണ്ടു ഞെട്ടി കിടുകിടാവിറച്ചുപോയി. തന്നെ ഭക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി കാത്തിരിക്കയാണെന്നോൎത്തു കൈകളെ മുമ്പോട്ടു നീട്ടിക്കൊണ്ടു് "എന്നെ രക്ഷിക്കണമേ!" എന്നു് അഭ്യൎത്ഥിച്ചു.

അയാളുടെ നിലയുംമററും കണ്ടു് ആ ചെറുമൃഗങ്ങൾ പറഞ്ഞു: "നമ്മുടെ കടുവാഏമാനെങ്ങാനും കണ്ടാൽ ഇയ്യാളെ കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുകയേ ഉള്ളു." ആ സാധുവിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ അവ ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്നിട്ടു് അവർ ആ കടുവായോടു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി: "ഞങ്ങളുടെ കടുവാഏമാൻ ദീൎഘായുസ്സായിരിക്കട്ടെ. അവിടത്തെ ധാൎമ്മികമനഃസ്ഥിതിയും സാധുസ്നേഹവും ലോകത്തൊട്ടൊക്കെ പ്രസിദ്ധമായിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനടയാളമായി ബ്രഹ്മസ്വത്തിന്റെ ഉടയവനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, അവിടത്തോടു് എന്തെങ്കിലും യാചിക്കുവാനായി ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു. അതാ നോക്കു, കൈനീട്ടി യാചിച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നില്ലേയെന്നു്.''

അപ്പോഴാണു് ആ ദുഷ്ടമൃഗം കുററിക്കാട്ടിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു വന്നതു്. എന്നിട്ടു് ആ ബ്രാഹ്മണനോടുകൂടി താൻ അധിവസിക്കുന്ന ഗുഹയിലേയ്ക്കു നടന്നു. അതിനുമുമ്പു് കൊന്നുഭക്ഷിച്ച മനുഷ്യരിൽനിന്നു കിട്ടിയ ഒട്ടനവധി സ്വൎണ്ണാഭരണങ്ങൾ അതിന്റെ ഒരു മൂലയിലായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു അതെല്ലാം എടുത്തുകൊള്ളുവാൻ ആ ബ്രാഹ്മണനു് അനുവാദം കിട്ടി. അതെല്ലാം എടുത്തു് ഒരു കെട്ടാക്കി കെട്ടിയതിനുശേഷം പോകുവാൻ അനുവാദം കിട്ടി. അയാൾ അതെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടു് തന്റെ വസതിയിലെത്തി സസുഖം ജീവിച്ചു.

കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു് ഇനിയും കുറേ അധികം സ്വൎണ്ണം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടതായിരുന്നു എന്നൊരു അഭിപ്രായം അയാളിൽ ഉളവായി. കൂടുതൽ സ്വൎണ്ണം വഹിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടതിലേയ്ക്കു് ഒരു കുതി

രയെ തയ്യാറാക്കി, അതിന്റെ പുറത്തുകയറി ആ ഗുഹയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പുറപ്പെട്ടു. അയാൾ എത്തുന്ന അവസരത്തിൽ കടുവാ ആ ഗുഹയുടെ വാതുക്കൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പുറത്തു കാവലിന് തദവസരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഒരു കരടിയും ചെന്നായും ആയിരുന്നു. അവയ്ക്ക് അയാളെയും കുതിരയെയും കണ്ടതിൽ അത്യധികമായ സന്തോഷം ജനിച്ചു. ബ്രാഹ്മണനെയും കുതിരയെയും കടുവാ കൊല്ലുന്നതായാൽ അല്പസ്വല്പം അവർക്ക് ഭക്ഷിക്കാം. എങ്കിലും ഉച്ഛിഷ്ടം തങ്ങൾക്കും കിട്ടുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ അവയുടെ വായിൽ വെള്ളം ഊറി. അവർ അറിയിച്ചു:—"കഷ്ടമെന്നേ പറയേണ്ടു! നോക്കണേ ഒരു മനുഷ്യന്റെ അഹങ്കതി! അവിടുന്ന് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കെ ലേശംപോലും വകവെയ്ക്കാതെ ആ മനുഷ്യൻ വരുന്ന വരവു കണ്ടോ? നമ്മളെ സംബന്ധിച്ച ഭയം ലേശംപോലുമില്ലാതെയാണ് ആ വരവുതന്നെ. താങ്കളോട് ഒരുകൈ നോക്കിക്കളയാമെന്നു കരുതിത്തന്നെയാണീ വരവ്."

പ്രസ്തുത സംസാരം കേട്ട് കടുവായ്ക്കു് അരിശം മൂത്തു. അവൻ ഇരുന്നിടത്തുനിന്ന് മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. ആ ബ്രാഹ്മണനെയും, കുതിരയെയും കൊന്നു ചോരകുടിച്ചിട്ടു പഴയ സ്ഥാനത്തുതന്നെവന്ന് ഇരുന്നു."

ഇങ്ങനെ ആ ചരിത്രം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് തത്ത ചോദിച്ചു: "എന്താ പ്രഭാവതി! ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ അത്യാഗ്രഹംകൊണ്ടല്ലേ, രണ്ടാമതും വരുവാനും, മരണംവരിക്കുവാനും ഇടവന്നതു്? ആദ്യം കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു് അനങ്ങാതെ കൂടിയിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വിപത്തിനൊക്കെ ഇടവരുമായിരുന്നോ?"

തത്ത എന്തുപറഞ്ഞിട്ടെന്താ ഫലം. പല ദിവസങ്ങളായി ഉറക്കം ഒഴിച്ചിരുന്ന പ്രഭാവതി സുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുതന്നെ തരമെന്നുകണ്ട് തത്തമ്മയും ഉറങ്ങി.

അദ്ധ്യായം പതിനാല്

എലിയെക്കൊന്ന പൂച്ചയുടെ അനുഭവം

കാലേക്കൂട്ടിത്തന്നെ ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്ന പ്രഭാവതി സായാഹ്നത്തിൽ പുറപ്പെടുവാൻവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളിൽ നിമഗ്നയായി. കുളി, ഭക്ഷണം മുതലായവ കഴിച്ചു. ഇളംപച്ചനിറമുള്ള ബനാറിസ് സിൽക്കുസാരി ചുറ്റി. കട്ടംപിച്ച ജാക്കറ്റ് ധരിച്ചു. സ്വർണ്ണമാല്യങ്ങൾ അണിഞ്ഞു,

കണ്ണെഴുതി, പൊട്ടുതൊട്ടു, മുടിയെല്ലാം ചീകിമിനുക്കി പിന്നിയിട്ടു. ഇത്രയും ആകുമ്പോഴേയ്ക്കു് സന്ധ്യമയങ്ങി അല്പാല്പം ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി പുറപ്പെടുവാൻ താമസമൊന്നുമില്ല. തത്തമ്മയുടെ അനുവാദം കിട്ടേണ്ട താമസമേയുള്ളു. അതിനായി അവൾ തത്തയുടെ അരികിൽ ചെന്നുനിന്നു. തത്തമ്മ ഏതോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു തന്റെ യജമാനന്റെ ഭാര്യയായ പെജിസഥയെക്കണ്ടു് സംതൃപ്തയായിത്തിന്ന ആ പക്ഷി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "പ്രിയപ്പെട്ട കുമാരീ! നിന്റെ ആവേശം കാണുമ്പോൾ പലവിധ സംശയങ്ങളാണു് എന്നിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഈ മോഹത്തിനിടയിൽ നിന്റെ ഭർത്താവു് വന്നുചേർന്നാൽ എലികളെ പിടിച്ച പൂച്ചയ്ക്കു പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവന്നതുപോലെ നീയും പരിതപിക്കേണ്ടിവന്നു എങ്കിൽ കഷ്ടമല്ലേ എന്നോർക്കുമ്പോഴാണു് എന്റെ മനോവ്യഥ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതു്."

പൂച്ചയുടെ ആഹാരമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എലികളെ കൊന്നതുകൊണ്ടു പൂച്ചയ്ക്കു് എന്തു കഷ്ടതയാണനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതെന്നു് അറിയുവാൻ പെജിസഥയ്ക്കു് ഉൽക്കണ്ഠ ജനിച്ചു. പ്രസ്തുത സംശയനിവാരണത്തിനായി തത്തമ്മ ആ ചരിത്രം വിശദമാക്കി.

ഭയങ്കരമായ ഒരു വനത്തിലാണു് വൃദ്ധനായ ആ മൃഗരാജൻ അധിവാസംകൊണ്ടിരുന്നതു്. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ആധിക്യത്താൽ അതിന്റെ പല്ലുകൾ ഉലഞ്ഞതുപോലെ ആടിത്തുടങ്ങി. കട്ടിയുള്ള മാംസം ഭക്ഷിക്കുവാൻ അതിനു ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തീർന്നു. ഇനി മാർദ്ദവമേറിയതാണു ഭക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിൽത്തന്നെ അതിൽനിന്നു നല്ലയൊരുഭാഗം പല്ലിനിടയിൽ കയറിയിരിക്കുക സാധാരണമായി. പ്രസ്തുത വനത്തിൽ മററു മൃഗങ്ങൾക്കു പുറമേ അനവധി മൂഷികന്മാർ കുടികൊണ്ടിരുന്നു. ആ സിംഹം താമസിച്ചിരുന്നതു് അന്ധകാരനിബിഡമായ ഒരു ഗുഹയിലാണു്. പ്രായാധിക്യത്താൽ അതെപ്പോഴും മയങ്ങി തളർന്നുകിടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അല്പം ഒന്നു കണ്ണുചിമ്മിയാൽ മൂഷികപ്പരിഷകൾ അടുത്തുകൂടുകയായി. സിംഹത്തിന്റെ പല്ലിനിടയിൽ കയറിയിരിക്കുന്ന മാംസത്തരികളെ ഭക്ഷിക്കുവാനാണവ അടുത്തുകൂടുന്നതു്. അവയുടെ ഉപദ്രവംമൂലം സിംഹത്തിന്റെ നിദ്രയ്ക്കു ഭംഗം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

അതിനൊരു പരിഹാരം കാണുവാനായി തന്റെ മന്ത്രിസഭ വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഒരു കൂടിയാലോചനയും നടത്തി. അവരിൽ പലരും പല അഭിപ്രായങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചു. എങ്കിലും അതൊന്നും അത്ര പ്രായോഗികമായി തോന്നിയില്ല. സദസ്യരിൽ നമ്മുടെ കൗശലക്കാരൻ കുറുനരിച്ചുട്ട

നും ഉണ്ടായിരുന്നു. മൂപ്പർ മെല്ലെ എഴുന്നേററുനിന്ന് തന്റെ അഭിപ്രായം തുറന്നുപറഞ്ഞു:—"രാജവംശത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയാണു പൂച്ച. അദ്ദേഹത്തെ കാവൽക്കാരനായി നിയമിക്കുന്നതായാൽ യാതൊരു അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾക്കും ഇടംകൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളും. തദ്വാരാ അങ്ങയുടെ സുഖനിദ്രയ്ക്കു ഭംഗംകൂടാതെ കഴിക്കാം." പ്രസ്തുത മാന്യന്റെ അഭിപ്രായം ഐകകണ്ഠ്യേന പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. മൃഗരാജന് അതു വളരെ പത്ഥ്യമായി തോന്നി. അന്നുമുതൽ മൃഗരാജരാജധാനിയായ ആ ഗുഹയിലെ "കൊത്തുവാലാ"യി പൂച്ചയെ നിയമിച്ചു. അരചൻ ഭക്ഷണാദികൾ കഴിച്ച് വിശ്രമമുറിയിൽ സ്വൈരമായി ശയിച്ചു. പതിവുപോലെ എലികളെല്ലാം വന്ന് എത്തിനോക്കി. വിശാലമുന്നണിനേതാവായ പൂച്ചയാണവിടെ കാവൽ നില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടത്. അതുകണ്ട അവരിൽ ആർക്കുംതന്നെ തല പുറത്തേയ്ക്കു കാണിക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അവർ കൂട്ടത്തോടെ അണ്ടർഗ്രൗണ്ടിലേയ്ക്കു പോയി അന്നത്തെ നിദ്ര പരമാനന്ദമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. മൃഗരാജൻ, പൂച്ചയെ വളരെ അഭിനന്ദിച്ചു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിട്ട് ദിവസങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു. എലികൾ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. രാജമന്ദിരമായ ആ ഗുഹയിൽമാത്രം അവക്കു പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്റെ അതിർത്തി കടക്കുന്നതു നിരോധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അഥവാ വല്ല മൂഷികപ്പിള്ളേരും അതിലേ വന്നാൽതന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി ഓടിക്കുക എന്നല്ലാതെ അവരിൽ ആരെയും സംഹരിക്കാൻ നമ്മുടെ കൊത്തുവാൽ തുനിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിന് ഒരു കാരണമുണ്ട്. എലികൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണല്ലോ പൂച്ചയ്ക്ക് ഇതുവലിയ പദവി കിട്ടിയത്. ആക്കാര്യം പൂച്ചയ്ക്ക് നല്ല ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയെ ആക്രമിക്കുകയോ നശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാൻപാടില്ലെന്ന് കാലേകൂട്ടി പൂച്ച നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവയുടെ ജീവിതം തന്റെ സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും, സിംഹവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനും കാരണമാണെന്നും, അവയുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചാൽ തന്റെ സ്ഥാനമാനങ്ങളും, സിംഹവുമായുള്ള ബന്ധംതന്നെയുമോ അടിതെററി വീഴുകയും, പാടെ നശിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുമെന്നും കരുതി പൂച്ച അനങ്ങാതെകൂടി.

അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരുദിവസം തനിക്ക് കല്പന എടുക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അടുത്ത ഗ്രാമംവരെ പോയിവരേണ്ട ആവശ്യം പ്രമാണിച്ച് നമ്മുടെ കൊത്തുവാൽ രണ്ടുദിവസത്തെ കല്പനയ്ക്ക് അപേക്ഷിച്ചു. തന്റെ സ്ഥാനത്ത് തന്റെ മകൻ കൊച്ചുപൂച്ച കാവൽനില്ക്കുന്നതാണെന്ന് ഉറപ്പുകൊടുത്തതിനുശേഷം മാത്രമേ സ്ഥലംവിടുവാൻ അനുമതി ലഭിച്ചുള്ളൂ. അങ്ങനെ മകനെ ഡ്യൂട്ടിയേല്പിച്ചിട്ട് പിതാവു സ്ഥലംവിട്ടു.

മകൻ ഡ്യൂട്ടിയിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ട താമസം, തല പുറത്തേയ്ക്കു കണ്ട മൂഷികന്മാരെ ഓരോന്നായി പിടിച്ചു് സാപ്പിട്ടുതുടങ്ങി. രണ്ടുദിവസംകൊണ്ടു് ആ വനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മൂഷികന്മാരുടെ ഉന്മൂലനാശം വരുത്തി. രണ്ടാംദിവസംതന്നെ എത്തിച്ചേർന്ന പിതാവു് അവിടെ ഒക്കെ അന്വേഷിച്ചുനോക്കി. ഒരു ഒററ എലിയെപ്പോലും അവിടെങ്ങും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ആ പാവം തല നിലത്തടിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു: "മഹാപാപീ! നീ എന്താണീ ചെയ്തതു്? അനുകൂലമല്ലേ എനിക്കീ സന്മാനങ്ങളൊക്കെ കിട്ടിയിരുന്നതു്?" അതുകേട്ടു പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊണ്ടു് മകൻ പറഞ്ഞു: "അങ്ങു് പോകുന്ന അവസരത്തിൽ യാതൊന്നും പറയുകയുണ്ടായില്ല. അങ്ങു് ഉപദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവയെ കൊല്ലുകയില്ലായിരുന്നു." മകൻെറ അറിവില്ലായ്മയേയും ആലോചനക്കുറവിനേയും ഓർത്തു് ആ പിതാവു് പശ്ചാത്തപിച്ചു. പ്രസ്തുതവിവരം മൃഗരാജന് അറിവുകിട്ടി. ആ വനത്തിൽ മൂഷികന്മാർ ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് കൊണ്ടുവാലിൻെറ ആവശ്യം ഇല്ലെന്നു കരുതി പ്രസ്തുത ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പൂച്ചയെ പിരിച്ചുവിട്ടു."

പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് തത്ത പറഞ്ഞു: "ഏയ് ഖുജിസ്ത! നിൻെറ അലസതയാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. അതു മൂലം എത്ര രാത്രികളാണു വൃഥാ പോയതു്. സമയം ദീർഘിക്കുന്തോറും നിൻെറ ഭർത്താവിൻെറ ആഗമനസമയം ആസന്നമായിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അതു് ഓർക്കുമ്പോൾ എനിക്കു ഭയമാകുന്നു. നിൻെറ അലസതയ്ക്കിടയിൽ ഭർത്താവു് വന്നുചാടിയെങ്കിൽ പിന്നെ നിൻെറ കഥയും, ആ പൂച്ചയുടേതുപോലെ ആയിത്തീരുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഉള്ള സമയം പാഴാക്കാതെ പുറപ്പെടുവാനാണു് നീ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്." അതു വാസ്തവമാണെന്നു തോന്നിയ ഖുജിസ്ത പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോഴാണു് കോഴികൂവുന്ന ശബ്ദം അവളുടെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽവന്നു് അലതല്ലിയതു്. പ്രഭാതമാവാറായ സ്ഥിതിക്കു് ഇനി പോകുന്നതു മൂഢത്വമായിത്തീരുമെന്നു് കരുതി അവളുടെ അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവച്ചു.

അദ്ധ്യായം പതിനഞ്ച്

ഷാപ്പൂർതവളയുടെ അനന്തരഫലം

സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു. ഉടുത്തൊരുങ്ങി അനുവാദം വാങ്ങുവാനായി തത്തമ്മയുടെ സമീപത്ത് ഖുജിസ്ഥ ചെന്നുനിന്നു. അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "തത്തമ്മേ! നിന്റെ ആദർശങ്ങളൊക്കെ നിർമ്മലമാണെങ്കിലും, ചിന്താനിരതയാണ് നീ എന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്റെ മനോവിചാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കെ എന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിക്ക്, അതെ ആ രാജകുമാരനെ പ്രാപിക്കുന്നതിന് ഒരു ഉപായം നിർദ്ദേശിക്കാത്തതു വളരെ കഷ്ടമാണ്. അതാണല്ലോ ഇത്രയധികം താമസം നേരിടുവാൻ കാരണം."

അവൾക്ക് സമാധാനം ഉളവാക്കത്തക്കവിധം ആ തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"ഷാപ്പൂർദേശത്താണ് ആ സംഭവമുണ്ടായത്. അവിടെയുള്ള മലഞ്ചരുവിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പൊട്ടക്കുളത്തിൽ ഒരു തവളസമൂഹം അധിവസിച്ചിരുന്നു. ഷാപ്പൂർതവള എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒന്നാണ് അവരുടെ രാജാവ്. ഭരണനൈപുണ്യം തീരെ ഇല്ലാതിരുന്നതിനു പുറമേ ഭരണീയരായ തവളകളെ അതു കണക്കിലേറെ പീഡിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. അസഹ്യമായ പീഡനം സഹിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവ ഒത്തൊരുമിച്ച് ഒരു കൂടിയാലോചന നടത്തി. രാജാവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് കുറ്റപത്രം തയ്യാറാക്കി. കാലക്രമത്തിൽ അതിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുകയും, മറ്റൊരു നേതാവിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ വിരുദ്ധമുന്നണിനേതാവായ ഒരു തവളപൗരൻ അവിടത്തെ ഭരണകൂടം കൈയേറ്റ് ഭരണംനടത്തിപ്പോന്നു.

അതുകൊണ്ട് അസൂയാലുവായ ഷാപ്പൂരി ഒരു മൂർഖൻപാമ്പിനെ അഭയംപ്രാപിച്ചു. മൂർഖൻപാമ്പ് തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന തവളയെ കണ്ടു പ്രസന്നവദനനായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:—"എടാ കഴുതേ! എന്റെ ആഹാരസാധനമായ നീ, അല്പംപോലും ആലോചനകൂടാതെ ഇവിടെ വന്നു മരണംവരിക്കാൻ തുനിയുകയാണോ?"

ഭയംകൊണ്ട് കിടുകിടാ വിറയ്ക്കുന്ന ഷാപ്പൂരി അറിയിച്ചു:—"മരണത്തിൽ ആശയുണ്ടായതുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ ഇവിടെ വന്നത്. ഞാൻ വന്ന

തിന്റെ കാരണം പറയാം." എന്നിങ്ങനെ ഉപക്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടു് തുടൎന്നു: "ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ രാജാവാണു് ഞാൻ. ഷാപ്പൂർപൊട്ടക്കുളം എന്റെ ഭരണത്തിൻകീഴിലാണു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവിടുത്തെ ഭരണകൂടം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണിരിപ്പു്. ഒരുകൂട്ടം ജനത തടിച്ചുകൂടി ചില വിരുദ്ധമുന്നണികൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കയാണവിടെ. അവരെക്കൊണ്ടുള്ള വിഷമംമൂലം എനിക്കവിടെ സ്വച്ഛന്ദം ജീവിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിത്തീൎന്നിരിക്കയാണു്. അവിടുത്തെ വിപ്ലവകാരികളെ ഒതുക്കി സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിച്ചുതരണം എന്നു് അഭ്യൎത്ഥിക്കുവാൻവേണ്ടിയാണു് അങ്ങയെ സമീപിക്കുവാൻ ഇടയായതു്.

പ്രസ്തുത സംസാരം ശ്രവിച്ചു മൂൎഖൻ അതീവസന്തുഷ്ടനായി. ഷാപ്പൂരിയെ സമാശ്വസിപ്പിക്കത്തക്ക സാന്ത്വനവാക്കുകൾ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് ആ വിഷജന്തു പറഞ്ഞു: "ആ സ്ഥലം കാണുകയും, അവിടെ അധിവസിക്കുന്ന ജനതയോടു് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യാതെ യാതൊന്നും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു് നീ എന്നെയുംകൂട്ടി അവിടെ പോകണം. പിന്നീടു് അവിടെവച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യാം."

മൂൎഖന്റെ നിൎദ്ദേശം അനുസരിച്ചു ഷാപ്പൂരി, മൂൎഖനെയുംകൂട്ടി പൊട്ടക്കുളത്തിൽ എത്തി. മൂൎഖൻ ആ കുളം പരിശോധിച്ചുതുടങ്ങി. ഷാപ്പൂരി അതിനരികിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുററിക്കാട്ടിൽ താമസമാക്കി. അധികദിവസം കഴിയേണ്ടിവന്നില്ല, മൂൎഖൻപാമ്പിനു് ആ കുളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന തവളകളെ അടക്കുവാൻ. ഷാപ്പൂരി ഒഴികെ ഒരു ഒററ തവളക്കുഞ്ഞുപോലും അവിടെങ്ങും ഇല്ലാതാകുന്നതുവരെ മൂൎഖൻ പാമ്പു് ആ കുളത്തിൽനിന്നു കയറിയതേ ഇല്ല. അതോടെ വിപ്ലവവും വിപ്ലവകാരികളും നാമാവശേഷമായി.

ഒരുദിവസം മൂൎഖൻപാമ്പു് ഷാപ്പൂരി താമസിച്ചിരുന്ന കുററിക്കാട്ടിനരികിൽ വന്നു ഷാപ്പൂരിയെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:—"എനിക്കു വല്ലാതെ വിശക്കുന്നുണ്ടു്. ഭക്ഷണത്തിനു് എന്തെങ്കിലും തന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്നെത്തന്നെ ഭക്ഷിക്കും."

"സമാധാനസ്ഥാപനത്തിനായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട മൂൎഖൻപാമ്പിന്റെ സംസാരം ഷാപ്പൂരിയെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഞെട്ടലോടുകൂടി പിന്നോക്കം മാറിനിന്നു് ആലോചിച്ചു:—ഞാനീ ചെയ്തതെന്താണു്. സഹായത്തിനു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന ഇവൻ വരുത്തിവെച്ച വിപത്തുകൾക്കു കൈയുംകണക്കു

മില്ല. ഭരണീയരിൽ ഒരു കുഞ്ഞുപോലും ബാക്കിയില്ല. അവരുടെ എല്ലാം മരണത്തിനു കാരണമാക്കി. അതൊ പോകട്ടെ. ഏകനായിട്ടെങ്കിലും സമാധാനമായി ജീവിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അതിനും ഇവൻ സമ്മതിക്കുന്ന മട്ടല്ല. ഇപ്പോൾ ഇതാ സംഹാരരുദ്രനെപ്പോലെ നമ്മെത്തന്നെ ഭക്ഷിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നു." ഇനി എന്താണ ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അമ്പരന്നിരുന്നു ഷാപ്പൂരി. അവസാനം അല്പം ഒരു ധൈര്യം അവലംബിച്ചു പറഞ്ഞു: "അങ്ങ് ഇവിടെവന്നു താമസിച്ചതിന് ഞാൻ വളരെ നന്ദിപറയുന്നു. ഇനിയും താമസിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടണമെന്നില്ല. കഴിയുന്നത്രവേഗം സ്വഭവനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അപേക്ഷ.

മൂർഖൻപാമ്പിന് നല്ല വിശക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഷാപ്പൂരിയുടെ സംസാരമൊന്നും കേൾക്കുവാൻ അവനു സന്മനസ്സുണ്ടായില്ല. ശക്തിയായ കോപംമൂലം ചീറ്റിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു: "എനിക്ക് വിശക്കുന്നുണ്ട്. നിന്നെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കിട്ടാനില്ല ഇവിടെ. അതുകൊണ്ട് നിന്നെ വിട്ടിട്ടു പോകുവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല" എന്നു പറഞ്ഞുതീർന്നതും മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചു് ഷാപ്പൂരിയുടെ സമീപത്തു് എത്തിയതും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു.

ഗത്യന്തരമില്ലെന്നുകണ്ടു ഷാപ്പൂരി ഒരു ഉപായം പ്രയോഗിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു:—"അങ്ങ് കോപിക്കരുതെ. ഇവിടെ അടുത്തുതന്നെ മറ്റൊരു പൊട്ടക്കുളമുണ്ട്. തവളകൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കയാണതിൽ. അവരിൽ വളരെപ്പേർക്ക് ഇങ്ങോട്ടു വരണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. അങ്ങ് ഇവിടെ നില്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പോയി അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാം."

അതുകേട്ട് പ്രസന്നവദനനായ മൂർഖൻ അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ഷാപ്പൂരിക്ക് അനുമതി നൽകി. അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ അവിടം വിട്ടു. കാടായകാടെല്ലാം ചാടിക്കടന്ന് ഒരുവിധത്തിൽ ഒരു തടാകത്തിൽ എത്തി താമസിച്ചു.

ഷാപ്പൂരിയുടെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഏതാനും ദിവസം അവിടെത്തന്നെ പാർത്തുകൂടിയ മൂർഖൻപാമ്പ് ഇച്ഛാഭംഗത്തോടെ അവിടം വിട്ടു പോയി.

സ്വയംകൃതാനൎത്ഥത്തിൽ പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊണ്ട് ഷാപ്പൂരി ആ തടാകത്തിൽ ഒളിവിൽ താമസിച്ചു."

പ്രസ്തുത കഥപറഞ്ഞവസാനിച്ചശേഷം തത്ത പറഞ്ഞു:—"ഖുജിസ്ഥ! ഇനി താമസിക്കേണ്ട." അവൾ പുറപ്പെടാൻ ഭാവിച്ചു. പ്രഭാതമായിപ്പോയി എന്നുകണ്ട് അന്നത്തെ യാത്ര നിൎത്തിവെച്ചു.

അദ്ധ്യായം പതിനാറ്

ഊളൻെറ കൗശലം—വാനരൻ വധിക്കപ്പെട്ടു

സൂൎയ്യാസ്തമയമായി ഖുജിസ്ഥ തൻെറ വീട്ടുജോലികളെല്ലാം ധൃതിയിൽ ചെയ്തുതീൎത്തു. വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞ് പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങി. അനുവാദം വാങ്ങുന്നതിന് തത്തയെ സമീപിച്ചു. അവൾ മൎമ്മഭേദകമായ വ്യസനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "തത്തേ! എല്ലാ സായാഹ്നത്തിലും, പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങുകയും, അനുവാദം വാങ്ങുവാനായി നിന്നെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്യുക എൻെറ പതിവായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. എൻെറ പാരവശ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഏറെക്കുറെ നിനക്കറിയാവുന്നതാണത്താനും. നിൻെറ പൊട്ടക്കഥകൾ കേട്ട് സമയം പാഴാക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല ഞാൻ നിന്നെ സമീപിക്കാറെന്നു നീ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഒന്നും അറിയാത്തതുപോലെ ചില പൊട്ടക്കഥകളൊക്കെപറഞ്ഞ് സമയം തള്ളിനീക്കുക നിൻെറ ഒരു പതിവായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്.

പരിഭവം നിറഞ്ഞ അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് തത്ത പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഖുജിസ്ഥ! എൻെറമേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിന് ഭംഗം വന്നതുപോലെ നിൻെറ സംസാരത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. ഞാൻ പറയുന്നത് എന്തുതന്നെ ആയാലും കേൾക്കുവാൻ ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ കേൾക്കേണ്ടതില്ലാതെ അതുകൊണ്ടു പറയത്തക്ക നഷ്ടമൊന്നും നിനക്കില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ഗുണപാഠങ്ങൾ നിറഞ്ഞവയാണ് ഞാൻ പറയുന്ന കഥകൾ ഓരോന്നും. ആകട്ടെ, ഇന്ന് നീ വേഗം പോകണം. നിൻെറ അഭിലാഷം പൂൎത്തിയാവട്ടെ. അവിടെ വച്ച് വല്ല വൈരികളും കണ്ടെത്തി ആപത്തുണ്ടാക്കുമെന്നു കണ്ടാൽ

ഊളൻ ചെയ്ത കൗശലംപോലെ നീയും എന്തെങ്കിലും കൗശലം പ്രയോഗിക്കണം. അതു നിന്നെ വിജയിപ്പിക്കും; നിശ്ചയം.”

ഊളൻ പ്രയോഗിച്ച കൗശലം എന്താണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഗൃഹസ്ഥ അതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് തത്തമ്മ ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

“ഹിമാലയത്തിന്റെ ഒരുഭാഗത്തുള്ള ഒരു വൻകാട്ടിൽ മൃഗാധിപതിയായി ഒരു സിംഹം താമസിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ സേവകനായി ഒരു വാനരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ താമസിച്ചിരുന്നത് ആ ഘോരാരണ്യത്തിലെ ഒരു ഗുഹയിലാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ സിംഹത്തിന് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. ഗുഹയുടെ മേൽനോട്ടം വാനരനെ ഏല്പിച്ചിട്ടു തന്റെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ വാനരനെ നിയമിച്ചുകൊണ്ടാണ് സിംഹം സ്ഥലംവിട്ടത്. സിംഹം മടങ്ങിയെത്തുന്നതുവരെ മറ്റാരെയും അതിൽ കടത്തരുതെന്നും എന്തു വിപത്തുതന്നെ വന്നാലും ആ സ്ഥാനം വിട്ടുപോകരുതെന്നും പ്രത്യേകം താക്കീതു നൽകിയിരുന്നു.

അങ്ങനെ വാനരൻ ആ ഗുഹയിൽ താമസമാക്കി. ഏതാനും ദിവസംവരെ ആരുംതന്നെ അങ്ങോട്ട് എത്തിനോക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഒരു ദിവസം ഒരു ഊളൻ ആ ഗുഹാകവാടത്തിൽക്കൂടി അകത്തേയ്ക്കു കടന്നുചെന്നു; ആ ഗുഹയിൽ താമസമാക്കി. തത്സമയം കുരങ്ങൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരതേടി പുറത്ത് എവിടെയോ പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. മടങ്ങിവന്നു നോക്കുമ്പോഴാണ് ആ അനിഷ്ടസംഭവം കണ്ടത്. അതുകണ്ട് ആ വാനരൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: “ഈ ഗുഹ മൃഗരാജനായ സിംഹത്തിന്റേതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ നീ ഇതിൽ കടന്നുവന്നതു തെറ്റ്. മാനംവേണമെങ്കിൽ പുറത്തുപോകണം. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ യജമാനൻ വന്നാൽ നിന്നെ വംശത്തോടെ കൊന്നൊടുക്കും.”

വാനരന്റെ സംസാരം കേട്ട് പരിഹാസമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഊളൻ പ്രതിവചിച്ചു:—“ഇത് ഞങ്ങളുടെ തറവാട്ടുസ്വത്താണ്. അക്രമിയായ സിംഹം ഇതു കൈവശംവച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. വളരെക്കാലമായി ഞാനിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നലെയാണു വന്നത്. ഇതിന്റെ അവകാശി ഞാനല്ലാതെ മറ്റാരും അല്ല. ഈ സംഗതിയിൽ കൈകടത്തേണ്ടതായ ആവശ്യം നിനക്കൊട്ടില്ലതാനും. വേണ്ടിവന്നാൽ ഞാനും സിംഹവുമായി വേണ്ടതു ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ഊളൻെറ സംസാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്ന ധൈര്യംകണ്ട് നമ്മുടെ വാനരൻ അമ്പരന്നുപോയി. അല്പം ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ നിന്നശേഷം, മനസ്സിൽ കരുതി: "ഞാൻ പറയേണ്ടതൊക്കെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അവർ തമ്മിലായിക്കൊള്ളട്ടെ."

അവരുടെ സംസാരങ്ങളൊക്കെ ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഊളൻെറ ഭാര്യ തൻെറ ഭർത്താവിനെ ഉപദേശിച്ചു:—"ഈ ഗുഹ വിട്ടുപോവുകയാണ് ഉത്തമം. ചെറിയ ജന്തുക്കളായ നാം ഒരു സിംഹത്തെ ജയിക്കുക അസാദ്ധ്യം. അതു നമ്മുടെ രാജാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശ്രമസ്ഥലമാണ് ഈ ഗുഹ. നമ്മൾ ഇതിൽ കയറി താമസിച്ചതുതന്നെ തെറ്റായിപ്പോയി. ഇതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം വന്നുചേർന്നാൽ നമ്മെ ഒട്ടാകെ കൊന്നുതിന്നും. അതിനൊന്നും ഇടയാക്കാതെ ഇവിടംവിട്ടു പോവുകയാണു വേണ്ടതു്."

ഭാര്യയുടെ ഭീരുത്വം കണ്ടു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഊളൻ തുടർന്നു:—"നീ എന്തിനാണു ഭയപ്പെടുന്നതു്. സിംഹം ഇവിടെ വരികയില്ല. അഥവാ വന്നു എങ്കിൽതന്നെ ഞാൻ ചില സൂത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് അവനെ ഓട്ടിക്കാം. നി ധൈര്യമായി ഇരുന്നാൽമാത്രം മതി.

അങ്ങനെ ഏതാനും ദിവസത്തിനുശേഷം സിംഹം വരുന്നുണ്ടെന്ന് അറിവുകിട്ടി. തൻെറ യജമാനനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വാനരൻ കാലേകൂട്ടി പുറപ്പെട്ടു. ഗുഹയിൽനിന്നു വളരെ അകലെവച്ചുതന്നെ അവർ കണ്ടുമുട്ടി. ഊളൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അറിയിച്ചു: "ഞാൻ പലതരത്തിൽ ഉപദേശിച്ചു. ഇതു മൃഗരാജാവിൻെറ ആവാസസ്ഥലമാണ്. ഇവിടെ നീ താമസിക്കുന്നതു് വിപത്തിനിടയാക്കും; എന്നൊക്കെ. എൻെറ സംസാരങ്ങൾക്ക് മറുപടിയായി അവൻ പറഞ്ഞതെന്താണെന്നല്ലേ? ഈ ഗുഹ എൻെറ പിതാക്കന്മാരുടേതാണ്. എനിക്കല്ലാതെ മററാർക്കും ഇതിൽ താമസിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. സിംഹം ഇതിൽ താമസിച്ചിരുന്നു എന്നുവിചാരിച്ച് ഇതു് അവൻെറ അച്ഛൻകണ്ട വകയൊന്നും ആകുന്നതല്ല അവൻെറ "ജബർദസ്തി" എന്നല്ലാതെന്തുപറയാനാണ്. ഇനി മൃഗരാജാവാണെന്ന് അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന അവൻ ഇതിൻെറ വാതുക്കൽവന്നു നോക്കട്ടെ, അപ്പോൾ കാണാം തമാശ. എന്നൊക്കെയാണ് അവൻ പറയുന്നതു്. ഇനി എന്താണു വേണ്ടതെന്നു് അങ്ങുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തണം."

വാനരന്റെ സംസാരത്തിൽനിന്ന് എന്തൊക്കെയോ ഊഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ സിംഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അനല്പമായ ഭീതി ഉളവായി. അവൻ പറയുകയാണ്: "എന്റെ ചങ്ങാതീ! നീ പറയുന്നതിൽനിന്ന് ഊഹിക്കാൻകഴിയുന്നത് അതു വെറും ഒരു ഊളനല്ല, ഊളന്റെ രൂപമെടുത്തുവന്നിരിക്കുന്ന ഏതോ ഭൂതത്താനാണ് എന്നാണ്. ഒരു ഊളൻ ഇങ്ങനെ ഒക്കെ പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുമോ?"

"എനിക്കു തോന്നുന്നത് അത് ഊളൻതന്നെയാണെന്നാണ്. ഒരു ഭൂതമാണെങ്കിൽ ഊളനല്ലാത്ത എത്രയോ മൃഗങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ രൂപമെടുത്തുകൂടായിരുന്നോ? ഇനി അങ്ങ് അവിടെച്ചെന്ന് അവനെയൊന്നു നോക്കിയാൽമതി, പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ അവൻ ഭസ്മമായിത്തീരുവാൻ. ഏതായാലും അങ്ങ് അവിടംവരെ ചെന്ന് അവനെ ഒന്നു നോക്കുകയാണു വേണ്ടത്. അങ്ങയെ കബളിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു വാക്കുപോലും പറയാത്തവനാണു ഞാൻ." വാനരൻ എത്രതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും അതു വിശ്വസിക്കുവാൻ സിംഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ പറയുകയാണ്: "എന്റെ സ്നേഹിതാ! വനമൃഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു നീ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നത്. കാഴ്ചയ്ക്കു വളരെ ചെറുതായി തോന്നുമെങ്കിലും എന്നേക്കാൾ ശക്തിയുള്ള മൃഗങ്ങൾ പലതും ഈ വനത്തിലുണ്ട്. അവയിൽപെട്ടതായിരിക്കാം നമ്മുടെ ഊളൻ എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ആകട്ടെ, ഏതായാലും അതിനടുത്തുവരെ പോകാം എന്നുപറഞ്ഞു വിറച്ചുകൊണ്ട് മെല്ലെമെല്ലെ നടന്നുതുടങ്ങി.

സിംഹം അടുത്തെത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു മണംപിടിച്ച് അറിഞ്ഞ ഊളൻ തന്റെ പത്നിയോടു ശട്ടംകെട്ടി: "സിംഹം ഈ ഗുഹയ്ക്കുസമീപം എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എല്ലാത്തിനെയും കരയിപ്പിക്കണം. കരച്ചിൽ കേൾക്കുമ്പോൾ ഞാൻ വിളിച്ചുചോദിക്കും—'കുരുത്തംകെട്ട കുട്ടികളെന്തിനാ ഇങ്ങനെ കരയുന്നേ' എന്ന്. എന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഇങ്ങനെ ഉച്ചത്തിൽ സമാധാനം പറയണം നീ. അതിലാണു നമ്മുടെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. 'പുതിയ മാംസം, അതും സിംഹത്തിന്റേതു വേണമെന്നു പറഞ്ഞു വാശിപിടിക്കുകയാണ്. ഇന്നലെ കൊണ്ടുവന്ന സിംഹമാംസം ഇവിടെ ഇരിപ്പുണ്ട്. അതു വേണ്ട. ചൂടുള്ളത്—രക്തം വറ്റാത്തതു വേണമെന്നാണു പറയുന്നത്' എന്നു പറഞ്ഞേക്കണം." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുറച്ച് അവർ സിംഹത്തിന്റെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അപ്പോഴേയ്ക്കു് ആ മൃഗരാജൻ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി ഗുഹയ്ക്കരികിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഊളന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നും അറിയാത്ത ഭാവത്തിൽ ഊളൻ ചോദിച്ചു: "ഇതെന്തു ശല്യമാണ്, ചെകിടു കേട്ടൂടല്ലോ. എന്തു കരച്ചിലാണിതു്. എന്തിനാണവരിങ്ങനെ കരയുന്നതു്. ചോദിക്കെടീ മൂധേവി." ഊളന്റെ പത്നി അതിനുള്ള കാരണം വിശദീകരിച്ചു: "അവർക്കു വിശക്കുന്നത്രെ."

ഊളൻ:—ഇന്നലെയല്ലേ ഒരു സിംഹത്തിന്റെ ഇറച്ചി മുഴുവനും ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതു്. അതു മുഴുവൻ അപ്പോൾതന്നെ തിന്നുതീർത്തോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ കുറെ എടുത്തുകൊടുക്കു്.

പത്നി:—കുറെ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഇവിടെ എടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു് അവർക്കു വേണ്ടത്രെ. പുതിയതു വേണമെന്നാണു ശാഠ്യം.

ഊളൻ:—(കുട്ടികളോടു്) മക്കളേ! കരയാതിരിക്കു്. കുറച്ചുകഴിയട്ടെ. ഈ വനത്തിൽ വലിയ ഒരു സിംഹം വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ കേട്ടു. അവൻ ഇങ്ങോട്ടൊന്നു വന്നോട്ടെ. പിന്നെ താമസമില്ല, അവനെ കൊന്നു മാംസം കൊണ്ടുതരുവാൻ. വേണ്ടിടത്തോളം തിന്നാമല്ലോ. കരയാതിരിക്കു്.

ഊളന്റെ സംസാരം കേൾക്കേണ്ടതായ താമസം, സിംഹം ഭയപ്പെട്ടു് ഓടാൻ. 'ഒരുപക്ഷേ എന്നെത്തന്നെ പിടിച്ചുതിന്നാനായിരിക്കും ഈ പറയുന്നതു്' എന്നോർത്തപ്പോൾ അവിടെങ്ങും നില്ക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടായില്ല അതിനു്. വളരെദൂരം ചെന്നതിനുശേഷം തന്റെ ആത്മസ്നേഹിതനായ കുരങ്ങിനോടു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ആദ്യംതന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, വെറും ഒരു ഊളനല്ല അതെന്നു്. വെറും ഒരു ഊളൻ ഒരു സിംഹത്തെ കൊല്ലുകയോ, അതിന്റെ മാംസം തന്റെ മക്കൾക്കു കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. സിംഹത്തെക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും ശക്തിയേറിയ ഒരു മൃഗമായതുകൊണ്ടാണ് എന്റെ ഗുഹയിൽ കയറിക്കൂടുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതു്." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പലായനംചെയ്യുവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു.

സിംഹത്തിനു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭീരുത്വം നീക്കംചെയ്യുവാൻ വാനരൻ ഉദ്യമിച്ചു. അവൻ വിശദീകരിച്ചു: "എയ് മൃഗരാജാ! അങ്ങയെ കബളിപ്പിക്കുകയാണ്, ആ ഊളൻ ചെയ്യുന്നതു്. വളരെ ചെറുതും ശക്തികുറഞ്ഞതുമായ ഒരു മൃഗമാണ് ഊളൻ. ഭയംകൂടാതെ ആ ഗുഹയിലേയ്ക്കു കടന്നുചെന്നാൽ മതി അവൻ പേടിച്ചുവിറച്ചു മരിക്കുവാൻ." അതു

കേട്ട സിംഹത്തിന്റെ അന്തഃകരണത്തെ ബാധിച്ചിരുന്ന ഭീതിക്ക് അല്പം ശാന്തിയുണ്ടായി. അവൻ ഒരുവിധത്തിൽ നടന്നു ഗുഹയുടെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുററിക്കാട്ടിനു സമീപം എത്തി. അവിടെ നടക്കുന്ന സംസാരം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ശ്രവിക്കുവാൻവേണ്ടി അവൻ ചെകിടോർത്തു. അപ്പോഴും ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾ കരയുകതന്നെ ആയിരുന്നു. അതു കേട്ടിട്ടെന്നപോലെ ഊളൻ പറയുകയാണ്: "ഇന്നു സിംഹമാംസംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ കുക്ഷി പൂർത്തിവരുത്തിത്തരാമെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടും കൂട്ടാക്കാത്തതെന്താണു കുട്ടികളെ? ഞാൻ പുറത്തെങ്ങും പോകാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം എന്റെ വാക്കിൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസംതോന്നാത്തത്. ഇന്നു ദൂരെയെങ്ങും പോകേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പോകാത്തത്. വിശേഷിച്ചു ദൂരെയെങ്ങും പോകാതെതന്നെ സിംഹമാംസം കരസ്ഥമാക്കാമെന്ന് എനിക്കു നല്ല വിശ്വാസം ഉണ്ടുതാനും. പിന്നെ നിങ്ങൾതന്നെ കേട്ടുകാണുമല്ലോ, എന്റെ ആത്മമിത്രമായ ആ വാനരൻ പറഞ്ഞ സംഗതി. ഏതുവിധേനയും സിംഹത്തെ ഇവിടെ എത്തിച്ചുതരാമെന്നല്ലേ സത്യംചെയ്തത്. അതിൽ വിശ്വാസംതോന്നാത്തതെന്താണു നിങ്ങൾക്ക്? നമ്മുടെ വാനരൻ എത്ര വിശ്വസ്തനാണ്! വാക്കുമാറുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിന് ഇല്ലല്ലോ. പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അതു കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ നിങ്ങൾ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്റെ ഭാര്യയെ അരികിൽ വിളിച്ച് നിർദ്ദേശിച്ചു: "നീ ഒന്നു പറയൂ ആ കുട്ടികളോട്. ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുകൂകിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ആ സിംഹം പേടിച്ചോടുകയല്ലാതെ ഇങ്ങോട്ടു വരുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലെന്ന്." പ്രസ്തുത സംസാരം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സിംഹം ഒരു ഒററച്ചാട്ടത്തിന് ആ വാനരന്റെ കഴുത്തിൽ പിടികൂടി അവന്റെ കഥകഴിച്ചു. എന്നിട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ഓട്ടംപിടിച്ചു. എങ്ങോട്ടാണ് ഓടിയതെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ."

പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തത്തമ്മ പറയുകയാണ്:—"ഏയ് ഖഗജിസ്ഥ! ഇന്നു നല്ലദിവസം. സമയവും നല്ലതുതന്നെ. ഈ സമയം പാഴാക്കാതെ നിന്റെ സുഹൃത്തിനെ സന്ദർശിച്ചുവരിക. അവൾ എഴുന്നേററു പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു കോഴികൂവുന്ന ശബ്ദം അവളുടെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങളിൽ വന്ന് അലയടിച്ചത്. പ്രഭാതം ആസന്നമായതുമൂലം അന്നത്തെ അവളുടെ യാത്ര നിർത്തിവെച്ചു.

അദ്ധ്യായം പതിനേഴ്

വിധിവിഹിതമേവനും ലംഘിച്ചുകൂടുമോ?

ദിനേശൻ അസ്തമിച്ചു. ഖുജിസ്ഥ മററു ജോലികളിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. കാമുകന്റെ അടുത്തു പോകുവാൻ തത്തമ്മയുടെ അനുമതി ലഭിക്കണം. അതിനായി അവൾ അതിനെ സമീപിച്ചു. "ഏയ് തത്തമ്മ! നിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുവർത്തിക്കുന്ന ഒരാൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഞാനാണ്. നിന്റെ കഥകൾ കേട്ടുകൊണ്ട് രാത്രിമുഴുവൻ ഉറക്കമൊഴിക്കുന്ന എനിക്ക് സ്നേഹിതന്റെ സാമീപ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടതിലേയ്ക്ക് ഒരു പോംവഴി ഉപദേശിക്കാൻ നിനക്ക് സന്മനസ്സുണ്ടാവാത്തതിൽ ഞാൻ അത്യധികം ഖേദിക്കുന്നു."

"നീ എന്തിനാണ് എന്നെ പഴിക്കുന്നതു്?" തത്തമ്മ മറുപടിനൽകി: "നിന്റെ അഭിലാഷം പൂർത്തിയാക്കിവരണം എന്നു ഞാൻ പറയാറുണ്ടല്ലോ. നിന്റെ തലയിലെഴുത്തിന് ആരെന്തുചെയ്യാനാണ്. "വിധിവിഹിതമേവനും ലംഘിച്ചുകൂടുമോ?" എന്ന ആപ്തവാക്യം നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ. പട്ടുനൂൽനെയ്ത്തുകാരന്റെ അനുഭവമാണ് നിന്നെ കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് ഓർമ്മ വരുന്നതു്."

"അതെന്താണ് ആ പട്ടുനൂൽനെയ്ത്തുകാരനുണ്ടായ അനുഭവം?" ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ഖുജിസ്ഥ ആരാഞ്ഞു: "അതൊന്നു പറഞ്ഞേ, കേൾക്കട്ടെ—ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മതി."

ഖുജിസ്ഥയുടെ അഭിലാഷം പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ ആ ചരിത്രം വിശദീകരിച്ചു.

"ഇതു് ഒരു കെട്ടുകഥയൊന്നുമല്ല. നടന്ന സംഭവമാണ്. പർഷാവറിലാണ് ആ സംഭവം നടന്നതു്. അത്യദ്ധ്വാനശീലനായ ഒരു പട്ടുനെയ്ത്തുകാരൻ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. അവിശ്രമപരിശ്രമിയായ അയാൾ എത്രതന്നെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടും പറയത്തക്ക പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടായിക്കണ്ടില്ല. അയാൾക്ക് ഒരു സ്നേഹിതനുണ്ട്. പരുത്തിവസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യുകയാണ് അയാളുടെ തൊഴിൽ. ഒരുദിവസം നമ്മുടെ പട്ടുനൂൽനെയ്ത്തുകാരൻ തന്റെ ചങ്ങാതിയായ പരുത്തിനൂൽ നെയ്ത്തുകാരന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നുപോയി ആ വീട് നമ്മുടെ പട്ടുനൂൽനെയ്ത്തുകാരന് ഐശ്വര്യലക്ഷ്മിയുടെ കേളീരംഗമായി തോന്നി. കുബേരപദവിയി

ലുള്ള അവൻെറ ആ ഭവനവും, അതിൽ അധിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ സൗഭാഗ്യവും ഓർത്ത് അയാൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അയാൾ ഓർത്തു, പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യുന്ന എനിക്ക് വേണ്ട സമയത്തിനു ഊൺപോലും കിട്ടാനില്ല. എന്നിരിക്കെ പരുത്തിത്തുണിനെയ്ത്തുകാരനായ ഇവൻ ഈ കാണപ്പെടുന്ന ധനമൊക്കെ എങ്ങനെ സമ്പാദിച്ചു? വല്ല നിധിയും കിട്ടിയിരിക്കുമോ? ഇങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ വസതിയിൽ എത്തി. പരുത്തിനൂൽ നെയ്ത്തുകാരൻെറ വീട്ടിൽ കാണപ്പെട്ട വിശേഷങ്ങളെ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തൻെറ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:— "ഇനി ഞാൻ ഈ നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നില്ല. എൻെറ കൈത്തൊഴിലിനെ മാനിക്കുന്നവർ ഇവിടെ ഇല്ല. അതാണ് എനിക്ക് അഭിവൃദ്ധിയില്ലാത്തത്. ഇനി ഞാൻ ഇവിടംവിട്ടു പരദേശത്ത് എവിടെയെങ്കിലും പോകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അവിടെ എത്തിയാൽ, എൻെറ തൊഴിലിന് പുരോഗമനം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല. അതുമൂലം ആവശ്യത്തിനുള്ള സമ്പത്തെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടാകുമോ എന്ന് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാമല്ലോ." അതുകേട്ട് അയാളുടെ ഭാര്യയ്ക്കു ചിരി വന്നു. അധിക്ഷേപസ്വരത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു: "ഇവിടെ താമസിച്ചു സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത നിങ്ങൾ അന്യനാട്ടിൽ പോയിട്ട് പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. വിശേഷിച്ച് ജന്മഭൂമിവിട്ടു പോരുക എന്നത് നല്ല ഒരു സംഗതിയല്ല. ഈ ബദ്ധപ്പാടുകളെല്ലാം വിധിവൈചിത്ര്യമാണെന്നു കരുതിയാൽ മതി."

അവളുടെ ഉപദേശം ഒന്നുംതന്നെ അയാളുടെ ചെവിയിൽ കടന്നില്ല. അയാൾ മറുനാട്ടിലേയ്ക്കു പോവുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒട്ടുകാലം അവിടെ താമസിച്ച് തൻെറ തൊഴിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവിടത്തെ അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ ഫലമായി ഒരു നല്ലതുക സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതും കൊണ്ട് സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ച് വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു. വഴിയരുകിൽ വിശ്രമിക്കുവാൻ കിടന്നു. സഞ്ചാരക്ഷീണം അധികരിച്ചിരുന്ന അയാൾ ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. അയാൾ ഉറങ്ങുന്ന സമയംനോക്കി ഒരു തസ്കരൻ അവിടെ വന്നെത്തി. ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന പാന്ഥനെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചു. അയാളുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പണസഞ്ചി കണ്ടെത്തി. അതും എടുത്തുകൊണ്ട് ആ തസ്കരൻ എവിടെയോ പോയിമറഞ്ഞു. പ്രഭാതസമയത്താണ് ആ സാധു ഉണർന്നത്. തൻെറ പണസഞ്ചി കാണാതെ അമ്പരന്നു. അവിടെയൊക്കെ തിരഞ്ഞുനോക്കി. എങ്ങും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ആരോടു പറയുവാനാണ്. കള്ള

ന്മാർ കൊണ്ടുപോയിരിക്കും ആ പണസഞ്ചി എന്നോർത്തുകൊണ്ട് വീട്ടി ലേയ്ക്കു നടന്നു. അവിടെ എത്തി ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ തന്റെ ഭാര്യ യോടു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. അവൾ അതിനു മറുപടിപറഞ്ഞത് 'വിധി വിഹിതമവനും ലംഘിച്ചുകൂടുമോ?' എന്നുമാത്രമാണ്."

പ്രസ്തുത കഥപറഞ്ഞു് അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഖുജിസ്ഥയ്ക്ക് അനുവാദം നൽകി നമ്മുടെ തത്തമ്മ. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴി ഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അവളുടെ യാത്ര അടുത്തദിവസത്തേയ്ക്കു നീട്ടിവച്ചു.

അദ്ധ്യായം പതിനെട്ട്

നാലു സ്നേഹിതന്മാരുടെ കഥ

പതിവുപോലെ ഖുജിസ്ഥ തത്തമ്മയോട് അനുവാദം ചോദിക്കു വാൻ വന്നു. "ഭോഗാസക്തിയുടെ നിർദ്ദയഹസ്തങ്ങൾക്കു വിധേയയായിരി ക്കുകയാണ് ഞാൻ." അവൾ തന്റെ മനോവ്യഥയെ വിശദീകരിച്ചു: "നിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളും കഥകളും കേട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ നിശാകാലം വൃഥാ ചിലവഴിച്ചു. പക്ഷെ, ഇതൊന്നുംകൊണ്ടു കാര്യമായില്ല. എന്റെ അഭിലാഷം പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിന് നീ അനുവദിക്കണം."

"അതിനെന്താ വിഷമം?'' തത്ത പ്രതിവചിച്ചു. "എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പറയാതെ തരമില്ല. സ്നേഹിതജനങ്ങളുടെ ഉപദേശം ആദരിക്കുക ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും അവശ്യമാണ്. അതിനെ നിരാകരിക്കുന്നവൻ ക്ലേശിക്കാതെ തരമില്ല. ഒരുത്തൻ അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉപദേശം അവഗണിച്ചതുമൂലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കഷ്ടതകളെ സംബന്ധിച്ച് അല്പമൊന്നു വിശദീകരിക്കാം" എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തത്തമ്മ തുടർന്നു:—

"ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നാലു പ്രഭുക്കന്മാർ താമസിച്ചിരുന്നു. കാലപ്പകർച്ച അവരുടെ ധനസ്ഥിതിയെ നശിപ്പിക്കുകയും അവർ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. അവർ നാലുപേരുംകൂടി സഞ്ചരിച്ച് ഒരു യോഗിവര്യനെ സമീപിച്ചു. അവരുടെ ചരിത്രം വിശദീകരിച്ചു. അതു കേട്ട് ആ ദിവ്യപുരുഷന് അവരുടെമേൽ ദയതോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കഴുത്തിൽ ധരിച്ചിരുന്ന രുദ്രാക്ഷമാലയിൽനിന്ന് ഓരോന്ന് ഊരിയെടുത്തു നാലുപേക്കും സമ്മാനിച്ചു. എന്നിട്ട് ആ ദിവ്യൻ ഉപദേശിച്ചു:—"ഇതു് ഓരോരുത്തരും സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക. അവരവരുടെ മുടിക്കെട്ടിനുള്ളിൽ സൂക്ഷിക്കുകയാണുത്തമം. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളുക. ആരുടെ തലയിൽനിന്നാണോ രുദ്രാക്ഷം വീഴുന്നതു് അവിടം കുഴിച്ചുനോക്കണം. അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതു് എന്തുതന്നെയായാലും അവനുള്ളതാണ്." ദിവ്യപുരുഷൻെറ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അവർ നാലുപേരുംകൂടിത്തന്നെ സഞ്ചാരം തുടന്നു. ഏതാണ്ട് ഒരുദിവസത്തെ വഴി സഞ്ചരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരുത്തൻെറ തലയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന രുദ്രാക്ഷം തനിയെ നിലത്തുവീണു. അയാൾ ആ സ്ഥലം കുഴിച്ചുനോക്കി. ഒരു കിണർ നിറയെ ചെമ്പുനാണയങ്ങളാണു കണ്ടുകിട്ടിയതു്. അതുകണ്ടു സംതൃപ്തനായ അയാൾ പറഞ്ഞു: "സ്നേഹിതന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ നടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതില്ല. എനിക്കു കിട്ടിയ ഈ ചെമ്പുനാണയങ്ങൾകൊണ്ടു നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിനു മതിയാവും. നാമെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുകയാണു നല്ലതു്. അവക്ക് അതത്ര സ്വീകാര്യമായി തോന്നിയില്ല. അവർ മൂന്നുപേരുംകൂടി നടന്നുതുടങ്ങി. കുറേദൂരം ചെന്നതിനുശേഷം മറെറാരുവൻെറ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന രുദ്രാക്ഷം നിലംപതിച്ചു. അവൻ ആ സ്ഥലം കുഴിച്ചുനോക്കി. ഒരു കിണർ നിറയെ വെള്ളിനാണയങ്ങളാണ് അവനു കിട്ടിയതു്. അതിൽ അവൻ സംതൃപ്തനായി. അവൻ അവിടെ താമസമാക്കി. ശേഷിച്ച രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരോട് തന്നോടുകൂടി താമസിക്കണമെന്നും, ഇത്രയധികം വെള്ളിനാണയങ്ങൾ ഉള്ള സ്ഥിതിക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിതം സസുഖം മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ അതു ധാരാളം മതിയാകുമെന്നും മററും ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ അവർ ആ ക്ഷണം നിരസിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി. രണ്ടുനാഴികദൂരം പോയപ്പോൾ മൂന്നാമൻെറ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന രുദ്രാക്ഷം നിലംപതിച്ചു. അവൻ അവിടം കുഴിച്ചുനോക്കി. ഒരു കിണർ നിറയെ 'വരാഹൻ' ആണ് അവനു കിട്ടിയതു്. അവനുണ്ടായ സംതൃപ്തിക്കു കണക്കുംകൈയുമില്ല. അവൻ അതിനടുത്തുതന്നെ താമസമാക്കി. രാജോചിതമായ ഒരു കൊട്ടാരം പണികഴിപ്പിച്ചു. അതിൻെറ അധിപനായി താമസിക്കണമെന്നു ശേഷിച്ച ചങ്ങാതിയോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. കിണറും സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും തൻെറതായി ഗണിക്കണമെന്നും വാസ്തവത്തിൽ അതിൻെറ ഉടമസ്ഥനായ തന്നെ ഒരു ദാസനെപ്പോലെ കരുതിയാൽമതി എന്നുമാണ് മൂന്നാമൻ നാലാമനോട് അപേക്ഷിച്ചതു്. നാലാമൻ അതൊന്നും കൂട്ടാക്കിയില്ല. അവിടെ താമസിക്കുവാൻ ഇഷ്ടമില്ലെന്നും, ഒന്നാമനു ചെമ്പുനാണയങ്ങളും, രണ്ടാമനു വെള്ളി

നാണയങ്ങളും, മൂന്നാമനു സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും കിട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് നാലാമനായ എനിക്ക് രത്നങ്ങളോ മറ്റോ നിറഞ്ഞ കിണറാണ് കണ്ടുകിട്ടാൻ പോകുന്നതെന്നും, അവിടെ മാത്രമല്ലാതെ ഞാൻ താമസിക്കുകയില്ല എന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മുമ്പോട്ടുതന്നെ കുതിച്ചു. അന്നു പകൽ മുഴുവൻ നടന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. ഏതാണ്ട് സായാഹ്നമായപ്പോഴും ഒരു ചുട്ട കാട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെവെച്ച് അയാളുടെ പക്കലുണ്ടായിരുന്ന ത്രികം നിലംപതിച്ചു. അത്യാർത്തിയോടുകൂടി അവിടം കുഴിച്ചുതുടങ്ങി. വളരെ അധികം കുഴിച്ചു എങ്കിലും ഒന്നുംതന്നെ കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. രണ്ടു ദിവസത്തെ അത്യദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി അതിൽനിന്ന് ഒരു കിണർ കണ്ടു. അതിലെ മണ്ണെല്ലാം പുറത്തെടുത്തുനോക്കി. രത്നങ്ങളും ധാരാളം കിട്ടുമെന്ന് ആശിച്ചിരുന്ന ആ സാധുവിന് കിട്ടിയതു ചേറും കരിക്കട്ടക്കഷണങ്ങളുമാണ്. ഏതാനും ദിവസം അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്ന് വിലപിച്ചതിനുശേഷം തന്റെ പഴയ സ്നേഹിതന്മാരെ കണ്ട് അവരോടുകൂടി താമസിക്കാമെന്നു കരുതി വന്നവഴിക്കുതന്നെ മടങ്ങി. മൂന്നാമൻ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടം ഒരു മൈതാനമായി കാണപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരും. സ്നേഹിതന്മാരെ കാണാതെ നിരാശപ്പെട്ട ആ സാധു ആ യോഗിയെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി, അയാൾ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെയും ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആരും സഹായത്തിനില്ലാതെ ആ സാധു വലഞ്ഞു. അപ്പോൾ അയാൾ ഓർത്തു, സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉപദേശം ലംഘിച്ചതിന്റെ ഫലമാണിതെന്ന്.

സ്നേഹിതന്മാരുടെ വാക്ക ലംഘിക്കുന്ന ഒരുത്തനുണ്ടാവുന്ന അനുഭവം ഇതാണ് എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തത്ത ആ കഥ അവസാനിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം പുജിസന്ധ്യക്ക് അനുവാദം നൽകി, അവളുടെ കാമുകനെ ചെന്നു കാണുവാൻ. അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കോഴികൂവുന്ന ശബ്ദം കേട്ടത്. അതുമൂലം അവളുടെ അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവച്ചു.

അദ്ധ്യായം പത്തൊൻപത്

ബഷീറിനോടുള്ള സ്നേഹംമൂലം ഉണ്ടായ ഭവിഷ്യത്ത്

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. ഖുജിസ്ഥ വീട്ടുജോലികളിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. തന്റെ കാമുകനെ സമീപിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷത്തോടെ അവൾ തത്തമ്മയുടെ അടുത്തെത്തി. തത്ത മൗനമായിരിക്കുകയായിരുന്നു. ചിന്താനിമഗ്നയായി ഇരിക്കുന്ന അതിനോട് അവൾ ചോദിച്ചു, അതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്ന്. ആ തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "വിഷമിച്ച് ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. നിന്റെ കാര്യം ആലോചിച്ചിട്ടാണ്. സമയം ആകാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം താമസം നേരിടുന്നത് എന്നാണ് ഞാൻ സമാധാനപ്പെടുന്നത്. നീ കേട്ടിട്ടില്ല ഒരു അറബിയുടെ കഥ. ആദ്യം കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു എങ്കിലും പിന്നീട് സുഖം അനുഭവിക്കാൻ സാധിച്ചു." അതുകേട്ട് അവൾക്ക് ഉത്കണ്ഠ ജനിച്ചു എന്താണാകഥ എന്നറിയുവാൻ അവളുടെ അഭിലാഷം അനുസരിച്ച് തത്തമ്മ ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"ഒരു പട്ടണത്തിൽ ബഷീർ എന്നു പേരായ ഒരു യുവാവു താമസിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ അയൽവീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ചന്ദുവുമായി സ്നേഹബന്ധത്തിൽ പെട്ടു ബഷീർ. അവരുടെ സ്നേഹം ഗാഢമായി. പ്രസ്തുത സംഗതി ചന്ദുവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അറിവുകിട്ടി. ബഷീറിന്റെ അയൽവീട്ടിലെ താമസംകൊണ്ടാണ് ഈ അനിഷ്ടസംഭവത്തിന് ഇടവന്നതെന്ന് അവർ തീർച്ചയാക്കി. അതിനെ തുടർന്ന് അന്യദേശക്കാരനായ ഒരു യുവാവിന് അവളെ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുത്തു. അവർ അവിടെ നിന്നു താമസം മാററി. അയാളുടെ കച്ചവടസ്ഥലത്തുതന്നെ ആക്കി താമസം.

അത് ബഷീറുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു ചന്ദുവിന്. അവളെ കാണുവാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ അപാരമായി വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു ബഷീർ. അതുപോലെതന്നെ ചന്ദുവും. അത്ര ഗാഢമായിരുന്നു അവരുടെ സ്നേഹം. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ബഷീർ തന്റെ ഒരു പഴയ സ്നേഹിതനായ അറബിയുമായി കണ്ടുമുട്ടി. ചന്ദുവുമായി സ്നേഹിച്ചതും അവസാനം അവർ അകന്നുപോയതും മററും വിശദീകരിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി ചന്ദു താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കുപോകുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. അങ്ങനെ ബഷീർ തന്റെ സുഹൃത്ത് അറബി

യോടുകൂടി ആ പീടികസ്ഥലത്തിന് വളരെ ദൂരത്തല്ലാത്ത ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ എത്തി. ബഷീർ അവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു താൻ അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്ന വിവരം ചന്ദുവിനെ അറിയിക്കുവാൻ അറബിയെ അയച്ചു.

അറബി ഒരു ഭിക്ഷുകിയുടെ വേഷംധരിച്ച് ചന്ദുവിൻെറ വസതിക്കുസമീപം എത്തിച്ചേർന്നു. ഭിക്ഷനൽകുവാൻ വേണ്ടി അവൾ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു. ആ സന്ദർഭം പാഴാക്കാതെ അറബി തൻെറ കടമ നിറവേറി. അവളുടെ പ്രാണസ്നേഹിതൻ ബഷീർ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതായി അറിവുകൊടുത്തു. അതുകേട്ട് അവൾക്കുണ്ടായ സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസം. പുളകിതഗാത്രയായ അവൾ മറുപടി നൽകി, രാത്രിയിൽ അദ്ദേഹം ഇരിക്കുന്ന ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ വന്നു കണ്ടുകൊള്ളാമെന്ന്.

അവളിൽനിന്നു കിട്ടിയ മറുപടിയുമായി അവൻ മടങ്ങി ബഷീറിൻെറ അടുത്തെത്തി അയാളെ ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ രാത്രിയായി. ചന്ദു വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾ അണിഞ്ഞ് അവിടെ എത്തി. അവളുടെ സ്നേഹപാത്രമായ ബഷീറിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. (അവർ പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്തു) ഓരോ കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വളരെ സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവർ രണ്ടുപേരുടെയും നയനങ്ങൾ അശ്രുവഷിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയവേദന ശാന്തമായതിനുശേഷം ബഷീർ ആവശ്യപ്പെട്ടു, രാത്രി അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പ്രഭാതത്തിൽ പോയാൽമതി എന്ന്.

അവൾക്ക് ബഷീറിനോടുകൂടി അവിടെ കൂടുവാൻ ആഗ്രഹം ഉണ്ട്. എങ്കിലും ഭർത്താവ് അറിഞ്ഞാലുണ്ടാകാവുന്ന അനുഭവം ഓർത്ത് അതിന് പ്രതിബന്ധം പറയുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായി. അവൾ ഭവനത്തിൽ ഇല്ലെന്ന് ഭർത്താവിന് മനസ്സിലാകാതിരിക്കുവാൻ അവൾ ഒരു ഉപായം കണ്ടെത്തി. അതു ബഷീറിനെ അറിയിച്ചു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അറബിയുവാവിനെ സ്ത്രീവേഷം അണിയിച്ച് അവളുടെ മുറിയിൽ ഇരുത്തുകയാണ് ആ ഉപായം. അവൻ അതു സ്വീകരിച്ചു. എന്നിട്ട് അവൾ ആ അറബിയെ അരികിൽവിളിച്ച് ഉപദേശിച്ചു!—"നിങ്ങൾ എൻെറ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് ഞാൻ ശയിക്കുന്ന മുറിയിലുള്ള മഞ്ചത്തിന്മേൽ പുതച്ചുമൂടി ഇരിക്കണം. എൻെറ ഭർത്താവ് അവിടെ വരും, ഒരു പാത്രം പാലും കൊണ്ട്. അതു കുടിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടും. നിങ്ങൾ അതു വാങ്ങി കുടിക്കുകയോ മുഖം കാണിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ അങ്ങനെ ഇരിക്കണം. കച്ചവടസ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകുവാനുള്ള അദ്ദേഹം അധികസമയം അവിടെ നില്ക്കുകയില്ല. പാൽപാത്രം അവിടെ വച്ചിട്ടു പോകും. അദ്ദേഹം പുറത്തു പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്ക് അതു കുടിക്കാം."

അവളുടെ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ച് ആ അറബി അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ചെയ്തു. അധികസമയം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അവളുടെ ഭർത്താവ് ഒരു പാത്രത്തിൽ നിറയെ പാലുംകൊണ്ട് അവിടെ എത്തി. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഓമനേ! നിനക്കുവേണ്ടിയാണ് പാൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതു കുടിച്ചുകൊള്ളുക." അയാൾ പറയുന്നതു കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്നുപോലും നടിക്കാതെ ആ സ്ത്രീരൂപം അനങ്ങാതെ ഇരുന്നു. അതുകണ്ട് അയാൾക്ക് അരിശംമൂത്തു. വിവാഹംകഴിഞ്ഞിട്ട് ദിവസങ്ങൾ പലതായി. ദിവസവും രാത്രി പലവക നല്ല സാധനങ്ങളുമായി അയാൾ അവളെ സമീപിക്കാറുണ്ട്. അവയെ സ്വീകരിക്കുകയോ, മൂടുപടം നീക്കി അയാളുടെ മുഖത്തു നോക്കുകയോ, എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ, ഒരു ശത്രുവിനെ കണ്ടതുപോലെ വീർപ്പിച്ചുകെട്ടി ഇരിക്കുകയാണ് അവളുടെ പതിവ്. അയാൾക്കു പലവിധ സംശയങ്ങളും അവളിൽ ജനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. അവൾ ആരെയോ പ്രേമിക്കുന്നുണ്ടാവാം. തന്നോട് അവൾക്കു സ്നേഹമില്ലായിരിക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള സംശയങ്ങൾ അയാളുടെ അരിശത്തിനു മാറ്റുകൂട്ടി. അസഹ്യമായ കോപംമൂലം അയാൾ തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ചമ്മട്ടികൊണ്ട് അടിതുടങ്ങി. എത്രതന്നെ പ്രഹരിച്ചിട്ട് എന്തുഫലം. പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ യാതൊരു മറുപടിയും ആ ഭാഗത്തിൽനിന്ന് കിട്ടുകയുണ്ടായില്ല. അടിച്ചുടിച്ച് ക്ഷീണിച്ചു അയാൾ അവിടെ നില്ക്കാതെ പുറത്തേയ്ക്ക് ഇറങ്ങി നടന്നു.

അയാൾ പോയതിനുശേഷം അറബി തന്റെ പുറവും, മാറ് അടികൊണ്ട സ്ഥലങ്ങളും പരിശോധിച്ചു വ്യസനിച്ചു. എങ്കിലും ചന്തുവിന്റെ രഹസ്യവും താൻമൂലം അതു പുറത്തുപോകാതിരുന്നതും ഓർത്ത് അഭിമാനംകൊണ്ടു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ചന്തുവിന്റെ മാതാവ് ആ മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. അവിടെ കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ട് എന്നതുപോലെ ആ മദ്ധ്യവയസ്ക പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "മകളേ! നിന്റെ ഈ ശാഠ്യം എതുവരെയാണു തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? അതൊന്നും നിന്റെ ഭർത്താവ് സമ്മതിക്കുന്ന മട്ടല്ല കാണുന്നത്. ഇനി ഈ ഭർത്താവിനോടുകൂടി ദാമ്പത്യജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശമില്ലെങ്കിൽ അതു കാലേകൂട്ടി ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. വിവാഹം നടന്നുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് ഇനി അലട്ടുകാലംകൂടാതെ ജീവിക്കുകയാണ് ആവശ്യം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വീട്ടിനകത്തേയ്ക്കു നടന്നു. അവിടെ ചന്തുവിന്റെ സഹോദരി ഉണ്ടായിരുന്നു. മാദാരി എന്നാണ് അവളുടെ പേര്. ചന്തുവിനു കിട്ടിയ

പ്രാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ മാധുരിയെ നിയോഗിച്ചു.

അവൾ ചന്ദു ഇരിക്കുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. മഞ്ചത്തിൽ മൂടിപ്പുതച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീരൂപത്തെയും അതിനുമുമ്പ് അവിടെനടന്ന സംഭവത്തെയും ഓർത്തപ്പോൾ മാധുരിക്ക് സഹതാപം തോന്നി. അവൾ ആ മഞ്ചത്തിൽ ചെന്നിരുന്നുകൊണ്ട് കുശലങ്ങൾ ചോദിച്ചുതുടങ്ങി. "സഹോദരി! വിവാഹംകഴിഞ്ഞ സ്ത്രീക്ക് നിന്റെ ഭർത്താവിനെ മുഷിപ്പിക്കുന്നത് ശരിയാണോ? സ്ത്രീക്ക് ഭർത്താവ് കാണപ്പെട്ട ദൈവമല്ലേ?" എന്നിങ്ങനെ ഓരോന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ യുവതിമണിയെ പുതപ്പിനുള്ളിൽക്കൂടി ഒന്നു നോക്കി, ആ അറബി. അനിതരസാധാരണമായ ലാവണ്യംകൊണ്ട് അവന് ആ യുവതിയിൽ ആശമുണ്ടു. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഞാൻ നിന്റെ സഹോദരി ചന്ദുവല്ല. അവൾ ബഷീറിന്റെ അടുത്തു പോയിരിക്കുകയാണ്. അവൾ ഇവിടെ ഇല്ല എന്ന് ചന്ദുവിന്റെ ഭർത്താവ് അറിയാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി അവളുടെ വേഷം ധരിപ്പിച്ച് എന്നെ ഇങ്ങോട്ടയച്ചതാണ്. അവളുടെ രഹസ്യം പുറത്താവാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടു മുഴുവനും സഹിച്ചത്. അവൾക്കു ഞാൻചെയ്ത സഹായത്തിനു പകരമായി നീ ചെയ്യേണ്ടത് എന്താണെന്നല്ലേ? ഇന്നത്തെ രാത്രി നീ എന്നോടുകൂടി ശയിക്കുക. അതിനൊരുക്കമില്ലെങ്കിൽ നിന്റെയും, നിന്റെ സഹോദരിയുടെയും അഭിമാനത്തിന് ഹാനിവരുത്തുവാൻ സർവ്വവിധ കഴിവുകളും ഞാൻ പ്രയോഗിക്കും. ഇതു കേട്ട് അവൾ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. അന്നത്തെ രാത്രി അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ ആ അറബി ചന്ദുവിനെ സമീപിച്ചു. അവൾ ചോദിച്ചു. "രാത്രി എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി" എന്ന്. അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരി മാധുരിയോടുകൂടി അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ സംഗതികളെ അവൻ വിശദീകരിച്ചു. അവൾ അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. അതിൽനിന്ന് അവൾ അനുമാനിച്ചു, തനിക്കുവേണ്ടി തന്റെ സഹോദരിയുടെ അഭിമാനം ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു എന്ന്. അവളുടെ യൗവനം കവർന്നെടുക്കുവാനുള്ള സൗഭാഗ്യം ഈ അറബിക്കാണ് ആദ്യം സിദ്ധിച്ചത്, എന്നിങ്ങനെ ഓരോന്ന് ഓർത്ത് ലജ്ജാനമ്രമുഖിയായി അവൾ."

പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്ത പറഞ്ഞു: "പെജീസമ! ഇനി താമസിക്കേണ്ട. വേഗം പുറപ്പെടുക. നിന്റെ കാമുകനെ കണ്ടുവരിക" എന്ന്. അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായി.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്

വാദിപ്രതികൾ മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ ദാസന്മാരായി

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. യാത്രയ്ക്ക് അനുമതിവാങ്ങുവാൻ തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു ഖുജിസ്ഥ. അവൾ ചോദിച്ചു: "തത്തമ്മേ! എന്റെ ആത്മമിത്രത്തെ സമീപിക്കുവാനുള്ള മുഹൂർത്തം ഏതായിരിക്കും? പുറപ്പെടുവാൻ സന്നദ്ധയായി വരുന്ന എനിക്ക് നീ അനുവാദം തരാറുണ്ട്. എന്നാൽ, മറ്റുചില സംഗതികൾമൂലം പുറപ്പാട് നിർത്തിവെയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടുകയാണ് പതിവ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്, എന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാവുന്നത് എപ്പോഴാണെന്ന്. എന്റെ വിധിബലംഓർത്തു ദുഃഖിക്കുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്."

അവളുടെ സംസാരത്തിനു മറുപടിയെന്നോണം തത്തമ്മ തുടർന്നു: "ഖുജിസ്ഥ! നീ ദുഃഖിക്കാതെ. ദുഃഖംകൊണ്ടെന്താണു പ്രയോജനം? കാലതാമസംകൂടാതെതന്നെ നിന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാകുമെന്നു സമാധാനിക്കുക. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഓർമ്മയിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. അദ്ഭുതവുമായി കണ്ടുമുട്ടിയാൽ, ഒരു സ്നേഹിതനുള്ള കടമകൾ ഒന്നും ബാക്കിവെയ്ക്കരുത്. അതാണു നിനക്കാവശ്യം. അതിന് ഉദാഹരണമായി, വാദിയും പ്രതിയും മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ ദാസ്യം വരിച്ച കഥ അല്പമൊന്ന് വിവരിക്കാം, കേട്ടോളൂ."

"ഒരു പ്രഭുവിനു രണ്ടു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ വാർദ്ധക്യദശയിൽതന്നെ പ്രഥമപുത്രനു കാരണവസ്ഥാനം പ്രദാനംചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ പ്രഭു ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. പിതാവിന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്ന് പുത്രന്മാരിൽ ശത്രുത്വം ഉടലെടുത്തു. രണ്ടാമനെ കൊന്നുകളഞ്ഞാൽ ധനമെല്ലാം തനിക്കായിത്തീരുമെന്ന് ഒരു നീചബുദ്ധി മൂത്തപുത്രനിൽ ഉദിച്ചു. പ്രസ്തുത ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അയാൾ കോപ്പുകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ആ വിവരം രണ്ടാമന് മനസ്സിലായി. അവൻ വല്ലാതെ ഭയന്നു, തനിക്കു വരാൻപോകുന്ന വിപത്തിനെ ഓർത്ത്. ഇനി ആ നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നത് ആപത്താണെന്നു കരുതി ആ പാവം നാടുവിട്ടുപോയി. അങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു തടാകതീരത്തെത്തിച്ചേർന്നു. എന്താണ് അയാൾക്ക് അവിടെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞത്? സർപ്പത്തിന്റെ വായിൽപെട്ടു വിലപിക്കുന്ന ഒരു തവളയെയാണ്. മരണത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയിലേയ്ക്കു വീഴുവാൻ പോകുന്ന ആ തവള വിലപി

ച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു: "ദൈവമേ! നിർദ്ദയനായ ഇവൻെറ വായിൽനിന്ന് എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ആരെയെങ്കിലും അയച്ചുതരണമേ" എന്ന്.

അതിൻെറ രോദനം കേട്ട് ആ പ്രഭുകുമാരൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. തൻെറ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന വടികൊണ്ട് സർപ്പത്തെ അടിച്ചു. അതോടെ അതിൻെറ വായിൽനിന്ന് ആ തവള പുറത്തുവന്നു. വിപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടതിൽ സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ട് അത് ആ തടാകത്തിനുള്ളിൽ പോയി മറഞ്ഞു. വിശപ്പ് അസഹ്യമായിത്തീർന്നിരുന്നതോടൊപ്പം പ്രഹരം ഏററതുകൊണ്ട് ഉണ്ടായ വേദനയുംമൂലം അവിടെനിന്ന് അനങ്ങാനാവാതെ ആ സർപ്പം അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. അതിൻെറ കിടപ്പു കണ്ട് ആ ദയാലു കരുതി "അതിൻെറ വായിൽ എത്തിയിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനം വിടുവിച്ചതു തെററായിപ്പോയി" എന്ന്. അങ്ങനെ ഒരു ശങ്ക അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിൻെറ വിശപ്പ് അടക്കുവാൻ എന്താണു മാർഗ്ഗം എന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ അദ്ദേഹം തൻെറ ദേഹത്തുനിന്ന് ഒരുകഷണം മാംസം മുറിച്ചെടുത്ത് അതിൻെറ മുമ്പിലേയ്ക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതിൽനിന്നു തനിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതു ഭക്ഷിച്ചു വിശപ്പു മാറിയശേഷം, ബാക്കിയുള്ളത് എടുത്തുകൊണ്ടു തൻെറ മാളത്തിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ തൻെറ ധർമ്മപത്നി തൻെറ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ച് ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ആ മാംസം ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:—"ഇത്ര രുചികരമായ മാംസം എവിടെനിന്നു കിട്ടി" എന്ന്. നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അവൻ വിശദീകരിച്ചു. അതുകേട്ട് ആ നാഗസ്ത്രീ ചോദിച്ചു:—"ഇങ്ങനെ ഒരു സഹായംചെയ്ത മനുഷ്യനെ വിട്ടിട്ടുപോരുക പുരുഷധർമ്മമാണോ? അതിനുതക്ക പ്രത്യുപകാരം ചെയ്തിട്ടുവേണ്ടയോ പോരുക?" എന്നൊക്കെ. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യാതെ മടങ്ങിപ്പോന്നതു ശരിയായില്ല എന്ന ബോധം ആ സർപ്പത്തിനുണ്ടായ ഉടനെതന്നെ അത് ഒരു പുരുഷവേഷം ധരിച്ചു പ്രഭുകുമാരൻെറ അടുത്തു ചെന്നിന്ന്, ആദരവോടെ കൈകൂപ്പി അറിയിച്ചു. "എൻെറ പേര് 'അഹ്‌ലാഹ്' എന്നാണ്. അങ്ങയുടെ ദാസനായി കാലയാപനംചെയ്യുവാനാണ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്." അതുകേട്ട് ഏകനായി കഴിഞ്ഞുപോരുന്ന കുമാരനു സന്തോഷം തോന്നി, തന്നോടുകൂടി താമസിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അനുവാദംനൽകി.

ഇനി തവളയുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു നോക്കാം. സർപ്പത്തിൻെറ വായിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയതുകാരണം അതിനു ദേഹം ആസകലം മുറിവുക

ളുണ്ടായി. അതിൽനിന്നു രക്തം പ്രവഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതു തന്റെ ധർമ്മപത്നിയെ സമീപിച്ചതു്. അവൾ അതിനിടയാക്കിയ സംഗതി എന്താണെന്ന് ആരാഞ്ഞു. സർപ്പത്തിന്റെ വായിൽപെട്ടതും, തദവസരത്തിൽ താൻ വിലപിച്ചതും, അതുകേട്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ ഓടിയെത്തിയതും, അത്യാപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തിയതും എല്ലാംതന്നെ വിശദമായി പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. അതുകേട്ട് ആ തവളയുടെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങളെ മരണത്തിന്റെ വായിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച ആ പുണ്യവാനു് യാതൊരു ഉപകാരവും ചെയ്യാതെ പോന്നതു് ഒട്ടുംതന്നെ ശരിയായില്ല. അതുകൊണ്ട് ഉടനെതന്നെ പോയി അയാളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്" എന്ന്. അതു തന്റെ കടമയാണെന്നു് ആ തവളയ്ക്കും തോന്നി. അവൻ ഒരു പുരുഷവേഷം ധരിച്ചു് പ്രഭുകുമാരന്റെ അരികിൽ എത്തി അറിയിച്ചു:—"എന്റെ പേർ 'മുഖ്‌ലിസ്' എന്നാണ്. അങ്ങയുടെ ദാസന്മാരിൽ ഒരാളായി ജീവിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു." മുഖ്‌ലിസിന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് അയാളെയും തന്റെ ഭൃത്യനായി പ്രഭുകുമാരൻ സ്വീകരിച്ചു.

അങ്ങനെ അവർ മൂന്നുപേരുംകൂടി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന രാജധാനിയിൽ എത്തി. തന്റെ ധീരതയെസംബന്ധിച്ചു് അറിയിച്ചു: "മറ്റൊരാളുടെയും സഹായംകൂടാതെ നൂറുപേരോടു പൊരുതി ജയിക്കുവാനുള്ള പ്രാപ്തി എനിക്കുണ്ട്; ആയിരം വെള്ളി ശമ്പളത്തിലാണെങ്കിൽ തിരുമേനിയുടെ അംഗരക്ഷകനായി താമസിച്ചുകൊള്ളാം എന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഇവിടെ വന്നതു്. അവിടത്തെ കല്പനകളെ അതേപടി അതേസമയത്തു സാധിക്കാമെന്ന് എനിക്ക് ധൈര്യമുണ്ട്." അയാളുടെ സംസാരം ശ്രവിച്ചു രാജാവു തൃപ്തനായി. ആയിരം വെള്ളി ശമ്പളത്തിൽ തന്റെ അംഗരക്ഷകനായി അയാളെ നിയമിച്ചു.

ശമ്പളത്തിൽനിന്ന് അഞ്ചിൽരണ്ടുഭാഗം തന്റെ ദാസന്മാർക്കും ഒരു ഭാഗം തനിക്കുംവേണ്ടി ചിലവാക്കിയശേഷം, ബാക്കി സംഖ്യ സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മംചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവിടെ താമസമാക്കി. ഒരുദിവസം രാജാവ് മത്സ്യവേട്ടയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഒരു തോണിയിൽ കയറി സമുദ്രത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ രാജാവിന്റെ വിരലിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന അംഗുലീയം സമുദ്രത്തിൽ വീണുപോയി. തോണിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നീന്തൽവിദഗ്ദ്ധന്മാരിൽ പലരും മുങ്ങി തപ്പിനോക്കി. എന്നാൽ അവർക്ക് അതു കണ്ടെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എല്ലാവരും മുഴുത്ത നിരാശയിലായിട്ടു രാജധാനിയിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങിവന്നു. രാജധാനിയിൽ എത്തി

കുറേ സമയം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷമാണ രാജാവു് ഓൎത്തതു് സകലവിധ കഴിവുകളും ഉള്ള ആളാണല്ലൊ അംഗരക്ഷകൻ എന്നു്.

ഉടനെതന്നെ രാജാവു് അംഗരക്ഷകനേയുംകൂട്ടി സമുദ്രതീരത്തെയ്ക്കു ചെന്നു. ഏതുഭാഗത്തു് താൻ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് തന്റെ മോതിരം അവിടെ വീണുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും, അതു കണ്ടെടുത്തു കൊണ്ടുവരണമെന്നും കല്പനകൊടുത്തു. അതുകേട്ടു് ആ പ്രഭുകുമാരൻ തന്റെ ഭൃത്യന്മാരോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു, ഉടനെ പോയി മഹാരാജാവിന്റെ മോതിരം തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടുവരുവാൻ. അതുകേട്ടു് മുബ്ലിസ് "ഇതത്ര വലിയകാൎയ്യമൊന്നും അല്ല" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നേരെ സമുദ്രതീരത്തെയ്ക്കു് ഓടി അവിടെച്ചെന്നു തന്റെ പഴയ ത്രാപധരിച്ചു് ഒരൊറ്റ മുങ്ങലിന്നു് മോതിരവും എടുത്തുകൊണ്ടു് മുകളിൽ വന്നു് അതു് തന്റെ യജമാനനായ പ്രഭുകുമാരനെ ഏല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അതുമായി രാജാവിനെ സമീപിച്ചു. അതു കണ്ടു് രാജാവു് സന്തുഷ്ടനായി. വളരെ ആഴമേറിയ സമുദ്രത്തിൽ വീണുപോയിരുന്ന ആ മോതിരം കണ്ടെടുത്തതിൽ പ്രഭുകുമാരനെ പ്രശംസിക്കുകയും വിലപിടിച്ച പല സാധനങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരു അനിഷ്ടസംഭവമുണ്ടായി. മഹാരാജാവിന്റെ മകളെ പാമ്പുകടിച്ചു. ആ രാജ്യത്തുണ്ടായ വിഷഹാരികൾ കഴിയുന്നത്ര പരിശ്രമിച്ചു; യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല. അയൽപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു് പലരേയും വരുത്തി. പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നും ഉണ്ടാകാതിരുന്നതിനാൽ രാജാവിനു നിരാശനായി. അവസാനം ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി—തന്റെ മകളെ ചികിത്സിച്ചു് വിഷം ഇറക്കുന്നവൎക്കു്, അവളെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതാണെന്നു്.

പ്രസ്തുത വിളംബരം അനുസരിച്ചു് വിദൂരസ്ഥരായ രാജകുമാരന്മാർ പല വൈദ്യന്മാരോടുംകൂടി അവിടെ വന്നുചേൎന്നു. ആരുതന്നെ വന്നിട്ടും ഏതൊക്കെ ചികിത്സിച്ചിട്ടും പറയത്തക്ക ഫലമൊന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായില്ല. വന്നവർ എല്ലാംതന്നെ നിരാശരായി മടങ്ങുകയാണു് ഉണ്ടായതു്. അപ്പോഴാണ രാജാവു് ഓൎത്തതു്, തന്റെ അംഗരക്ഷകനായി ജീവിക്കുന്ന പ്രഭുകുമാരന്റെ കാൎയ്യം. രാജകല്പനപ്രകാരം മന്ത്രികുമാരനെ വിളിച്ചു. ഏതുവിധവും തന്റെ പുത്രിയെ ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തണമെന്നു് കൎശനമായ കല്പനകിട്ടി. പാവം പ്രഭുകുമാരൻ അതുകേട്ടു് അമ്പരന്നു. എങ്കിലും മുബ്ലിസിനോടും അബ്ലാലിനോടും അതിനെ സംബന്ധിച്ചു്

ആലോചിച്ചു. വിഷചികിത്സയ്ക്കു തന്നാകൊണ്ട് ആവുകയില്ലെന്ന് മുഖ്‌ലിസ് തീർത്തുപറഞ്ഞു. അബ്‌ലാവാകട്ടെ അതൊന്നു നിസ്സാരകാര്യമാണെന്നും തുണികൊണ്ടു മറച്ചുകെട്ടിയ ഒരു മുറിക്കുള്ളിൽ രോഗിയെ കിടത്തുകയാണെങ്കിൽ ചികിത്സിക്കാമെന്നും വാഗ്ദത്തംചെയ്തു. അതനുസരിച്ച് അവളെ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്തു കിടത്തി. മറ്റു ജനങ്ങളെല്ലാം അവിടെനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറിയതിനുശേഷം, അബ്‌ലാവ് തന്റെ സ്വന്തരൂപം അവലംബിച്ചു—ഒരു സർപ്പരൂപമായിത്തീർന്നു. അത് ആ സ്ത്രീയുടെ ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മുറിവിൽക്കൂടി വിഷം വലിച്ചെടുത്തുതുടങ്ങി. അല്പസമയംകൊണ്ട് അവളുടെ ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്ന വിഷം മുഴുവനും വലിച്ചെടുക്കുവാൻ ആ സർപ്പത്തിനു സാധിച്ചു. തന്മൂലം അവൾ പരിപൂർണ്ണ ആരോഗ്യം പ്രാപിച്ചു. അതുകൊണ്ടു രാജാവിനും പരിവാരങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായ സന്തോഷം ചില്ലറയൊന്നും ആയിരുന്നില്ല.

പ്രഭുകുമാരൻചെയ്ത ഈ സഹായത്തിന് പ്രതിഫലമായി മഹാരാജാവ് തന്റെ ഇളമുറയായി അദ്ദേഹത്തെ വാഴിക്കുകയും ഏകസന്താനമായ രാജകുമാരിയെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തുകൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് കുറച്ചുദിവസംമാത്രം അവിടെ താമസിച്ചിട്ട് അബ്‌ലാവും, മുഖ്‌ലിസും തങ്ങളുടെ സ്വദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ ആ ഇളമുറരാജാവിനോട് അനുവാദം ചോദിച്ചു. ഇത്രയൊക്കെ സഹായംചെയ്ത അവരെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നതിൽ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയാണ് ആ മഹാത്മാവ് ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തരൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും, പണ്ട് തടാകത്തിൽക്കണ്ട സർപ്പവും തവളയുമാണ് തങ്ങൾ എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു. വാസ്തവാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കിയ പ്രഭുകുമാരൻ അവർക്ക് അനുമതിനൽകി."

പ്രസ്തുത കഥാഭാഗത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ പറഞ്ഞു:— "ഭുജിസ്ഥ! സമയം വൈകിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയും താമസിക്കുന്നതു നന്നല്ല. വേഗംതന്നെ പോയി നിന്റെ കാമുകനെക്കണ്ടുവരിക" എന്ന്. തത്തയുടെ അനുമതി ലഭിച്ചതും ഭുജിസ്ഥ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിച്ചതും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്ര നീട്ടിവയ്ക്കേണ്ടതായിവന്നു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിയൊന്ന്

വ്യാപാരിയുടെ മകൾ അപ്രത്യക്ഷയായി

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. അന്ധകാരം നാടെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. പതിവുപോലെ ഖുജിസ്ത തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു. അന്ന് അവൾ ചിന്താകുലയായി അങ്ങനെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അതുകണ്ട് തത്തമ്മ ചോദിച്ചു:—
"ഇന്നെന്താണു നിങ്ങൾ ചിന്താകുലയായി കാണപ്പെടുന്നത്? ചിന്താപരവശയായി നിങ്ങളെ കാണുന്നത് എനിക്കു വേദനയുളവാക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് ദുഃഖിക്കേണ്ടയാവശ്യം എന്താണുള്ളത്? യാതൊരുവിധസംശയവും കൂടാതെ സമാധാനമായി ജീവിക്കുക. ഇനി എനിക്കൊന്നു പറയുവാനുള്ളത് ബുദ്ധിമതിയായ നിന്റെ സ്നേഹത്തിനു പാത്രമാകുന്നവൻ ആരു തന്നെ ആയാലും കുബുദ്ധിയായിക്കൂടാ. അതൊന്നു പരീക്ഷിച്ചറിയണം. അതായത് വ്യാപാരിയുടെ മകളെ കാണാതായതും, അവസാനം അവളെ കണ്ടുകിട്ടിയതും, അതിനുവേണ്ടി ചിലർ അദ്ധ്വാനിച്ചതും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്യുവാൻ ആരാണ് അർഹനെന്നു ചോദിക്കുക. ശരിയായ ഉത്തരം തന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ ബുദ്ധിമാനാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാം." എന്നിങ്ങനെ തത്തമ്മ പറയുന്നതുകേട്ട് ഖുജിസ്ത ആവശ്യപ്പെട്ടു, വ്യാപാരിയുടെ മകളെസംബന്ധിച്ചുള്ള ആ ചരിത്രം വിശദീകരിക്കണമെന്ന്. അവളുടെ അഭിലാഷം അനുസരിച്ച് തത്തമ്മ ആ കഥ വിശദീകരിച്ചു.

കുബേരനായ ഒരു കച്ചവടക്കാരന് സുഹറ എന്നൊരു പുത്രി ഉണ്ടായിരുന്നു. രൂപലാവണ്യത്തിൽ അദ്വിതീയയായ അവളെ വേൾക്കുവാൻ താദൃശിയരായ പ്രമാണിമാരിൽ പലരും, പുഷ്പംകണ്ട വണ്ടുകളെപ്പോലെ അങ്ങോട്ടു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അവരിൽ ആരെയും സ്വീകരിക്കുവാൻ അവൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ബുദ്ധിമാനും സംസ്കാരസമ്പന്നനുമായ ഒരു സാധുവിനെയാണ് ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കുവാൻ അവൾ അഭിലഷിച്ചത്.

പ്രസ്തുത സ്ത്രീയുടെ അഭിമതം അന്യനാടുകളിൽപ്പോലും ഒരു സംസാരവിഷയമായി പരിണമിച്ചു. അതു കേട്ടറിഞ്ഞ് മൂന്നു യുവാക്കൾ അയൽരാജ്യത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ബുദ്ധിമാന്മാരും കൗശലശാലികളും തൊഴിൽവിദഗ്ദ്ധന്മാരുമായിരുന്നു അവർ. ആ സ്ത്രീയും അവളുടെ പിതാവും താമ

സിച്ചിരുന്ന കാബൂളിൽ അവർ എത്തി. ആ വണിഗീശ്വരനെ അവർ ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു: "ബുദ്ധിമാന്മാരും കൗശലശാലികളും ആണെന്നുള്ളതിനു പുറമേ, തൊഴിൽവിദഗ്ദ്ധന്മാരുംകൂടിയാണു ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങളെ ജയിക്കത്തക്ക ഒരു വ്യക്തി അയൽപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. താങ്കളുടെ പുത്രി സുഹറയ്ക്കു് അനുരൂപന്മാരാണു ഞങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങളിൽ ഒരാൾക്ക് അവളെ വിവാഹംചെയ്തുതന്നാൽ ഉപകാരം." അവരുടെ ആഗമനോദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കിയ വണിഗീശ്വരൻ ഉല്ക്കണ്ഠാകുലനായി ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾക്ക് അറിയാവുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ മുഖ്യമായതു് എന്താണ്?" ഒന്നാമൻ തനിക്കറിയാവുന്ന ജോലിയെ സംബന്ധിച്ചു് വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—"കൈമോശംവന്ന സാധനങ്ങൾ എങ്ങനെ പോയി, എവിടെയാണു പോയതു് എന്നു ഗണിച്ചറിയുന്നതിനോടൊപ്പം അതു് ഉള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നു കണ്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനുള്ള പ്രാപ്തി എനിക്കുണ്ടു്."

"മരംകൊണ്ടു കുതിരയെപ്പണിതുണ്ടാക്കുവാനും, ജീവനുള്ള കുതിരയേപ്പോലെ ഭൂമിയിൽക്കൂടി ഓടിക്കുക മാത്രമല്ല, പുഷ്പകവിമാനംപോലെ ആകാശത്തിൽ പറപ്പിക്കുവാനും എനിക്കു സാധിക്കും." രണ്ടാമൻ തന്റെ നൈപുണ്യം വിവരിച്ചു.

മൂന്നാമനു പരിജ്ഞാനമുള്ള സംഗതികളെ ഉണർത്തി: "അസ്ത്രപ്രയോഗത്തിലാണ് എനിക്കു പാടവം. എന്റെ ഒരു അസ്ത്രം മാത്രം ചെന്നു തട്ടിയാൽമതി പിന്നെ ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവികൾ ലോകത്തില്ല."

അവരുടെ സംസാരം ശ്രവിച്ചുകഴിഞ്ഞു്, ആ വണിഗീശ്വരൻ തന്റെ മകളെ സമീപിച്ചു് മേൽവിവരിച്ച മൂന്നുപേർ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇനി എന്താണ് ഉദ്ദേശമെന്നും ആരാഞ്ഞു.

ഭാവിയെസംബന്ധിച്ചു് വേണ്ടവിധം ആലോചിച്ചുശേഷം നാളെ മറുപടിപറയാം എന്നു് സുഹറ വാഗ്ദത്തംചെയ്തു. അവരിൽ ആരെയാണു വരിക്കേണ്ടതു് എന്നു് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ തന്റെ ശയനമുറിയിൽക്കയറി വാതിൽ അടച്ചു.

പ്രഭാതത്തിൽ എല്ലാവരും ഉണർന്നു. സുഹറായെ അന്വേഷിച്ചു് അവളുടെ ശയനമുറിയിൽച്ചെന്നു നോക്കി. അവിടെ കാണപ്പെട്ടില്ല. എങ്ങോട്ടു പോയി എന്നു് ആർക്കും ഒരു വിവരവും ഇല്ല. ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ അവളെ കാണാതെ വ്യസനിച്ചു.

അങ്ങനെ തന്റെ പുത്രിയെസംബന്ധിച്ചു് ആരാഞ്ഞറിയേണ്ടതിലേക്ക് പ്രസ്തുത മൂന്നുപേരിൽ ഒന്നാമനെ സമീപിച്ചു.

അയാൾ തന്റെ ജ്യോതിഷാഭ്യാസംകൊണ്ട് കണ്ടുപിടിച്ചു. "സുന്ദരിയെ ഒരു ദേവകന്യക അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരിക്കുകയാണ്. ഇപ്പോൾ അവൾ ആ ദേവനാരിയുടെ ദുഷ്കരസ്ഥലമായ പർവ്വതശിഖരത്തിലാണ് ഉള്ളത്. അവിടെ എത്തിച്ചേരുവാൻ മനുഷ്യന് ശക്തിയില്ല." അതുകേട്ട് ആ കച്ചവടക്കാരൻ, രണ്ടാമനെ സമീപിച്ചു. ഒരു മരക്കുതിരയെ ഉണ്ടാക്കി വില്ലാളിയെ ഏല്പിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നിട്ട് മൂന്നാമനോട് ഉപദേശിച്ചു: "നിങ്ങൾ ഈ കുതിരപ്പുറത്തുകയറി പറന്നുപോകണം. ആ പർവ്വതശിഖരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നാൽ അസ്ത്രപ്രയോഗം മൂലം ആ ദേവനാരിയെ കൊല്ലണം. എന്നിട്ട് എന്റെ മകളേയും കൊണ്ടു വരണം" എന്ന്.

അപ്രകാരം രണ്ടാമൻ ഒരു കുതിരയെ ഉണ്ടാക്കി, വില്ലാളിയെ ഏല്പിച്ചു. അയാൾ അതിന്റെ പുറത്തുകയറി ആകാശമാർഗ്ഗം സഞ്ചരിച്ച് പ്രസ്തുത പർവ്വതശിഖരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെവെച്ച് അയാളും ആ ദേവിയുമായി ഒരു സംഘട്ടനം ഉണ്ടായി. അതിൽവെച്ച് ദേവസ്ത്രീ വധിക്കപ്പെടുകയും, സുന്ദരിയെ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തുകയറ്റിക്കൊണ്ട് മടങ്ങിയെത്തുകയും ചെയ്തു.

ആ അവസരത്തിലാണ് അവർക്ക് ആ സ്ത്രീയെ കാണുവാൻ ഇടവന്നത്. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ അവർ മൂന്നുപേരും അവളിൽ പ്രേമബദ്ധരായിച്ചമഞ്ഞു. അവളെ എനിക്കു കിട്ടണം, എനിക്കു കിട്ടണം എന്ന് ഓരോരുത്തരും ആശിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ തമ്മിൽ കലഹമായി. ഇനി വേണ്ടത് അവൾ ആർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയാണ്." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തത്തമ്മ ആ കഥ അവസാനിപ്പിച്ചു.

അതിനുശേഷം ഖുജിസ്ഥയെ നോക്കിക്കൊണ്ടു തുടർന്നു: "ഈ ചരിത്രം നിന്റെ സ്നേഹിതനോട് പറയണം. എന്നിട്ട് ചോദിക്കണം, അവളെ ആർക്കാണ് കൊടുക്കേണ്ടതെന്ന്. ശരിയായ സമാധാനം പറഞ്ഞു എങ്കിൽ അദ്ദേഹം ബുദ്ധിമാനാണ്. സ്നേഹിക്കുന്നതിനുതക്ക ആളാണെന്ന് കരുതാം. ശരിയായ സമാധാനമല്ല പറഞ്ഞത് എങ്കിൽ ബുദ്ധിഹീനനായ ആ മനുഷ്യൻ സ്നേഹിക്കാൻപറ്റിയ ആളല്ലെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തണം."

എന്നിങ്ങനെ തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ ഖുജിസ്ഥ ചോദിച്ചു: "അദ്ദേഹം പറയുന്ന സമാധാനം ശരിയാണെന്ന് അറിയുന്നതെങ്ങനെ, അവൾക്കു വരനാവാൻ അവകാശപ്പെട്ടതാരാണെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കാതെ?" അപ്പോൾ തത്തമ്മ പറഞ്ഞു: "ദേവകന്യകയെ വധിച്ച് സുന്ദരിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയ ആ മനുഷ്യന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ് അവൾ. എന്തു

കൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരു രണ്ടുപേരും അവരുടെ കലകൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു എന്നു മാത്രമേയുള്ളു. അവളെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ തന്റെ ജീവനെപ്പോലും നിസ്സാരമായി ഗണിച്ച് അദ്ധ്വാനിച്ച മൂന്നാമന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ് അവൾ." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുനിർത്തിക്കൊണ്ട്, തത്തമ്മ ഖുജിസ്തയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: "ഇനി നീ താമസിക്കേണ്ട; വേഗംപോയി അദ്ദേഹവുമായി കണ്ടു മടങ്ങുക." ഖുജിസ്തയ്ക്കു് അതുകേട്ട് അത്യാനന്ദം ഉളവായി. അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ജനാലയിൽക്കൂടി സൂര്യപ്രകാശം മുറിക്കകത്തേയ്ക്കു തള്ളിവരുന്നതായി കണ്ടതു്. പ്രഭാതം ആയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവച്ചു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിരണ്ട്

ബ്രാഹ്മണൻ രാജപുത്രിയെ പ്രേമിച്ചു

ദിനേശൻ ചെങ്കുപ്പായം ധരിച്ച് പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽ തിരോധാനംചെയ്തു. തിങ്കൾ ഉദിച്ചുയർന്നു ശീതളപ്രകാശംകൊണ്ട് ലോകത്തെ പരമാനന്ദത്തിൽ ആറാടിച്ചു. ഖുജിസ്ത ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽക്കൂടി തന്റെ കാമുകനെ വീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. ഗൃഹാന്തർഭാഗം അന്ധകാരനിബിഡമാകുന്നതുകണ്ട് അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങി. അനുവാദം വാങ്ങുവാൻ വേണ്ടി തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു: "പ്രിയ് ബുദ്ധിമതീ! സദ്വാക്യങ്ങളാൽ ഉപദേശിക്കുന്നവളേ! ഇന്ന് ഞാനിവിടെവന്നു നില്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണം നിനക്ക് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഏതുവിധവും ഇന്ന് എനിക്കു വിട്ടുതരണമെന്നു യാചിക്കുവാനാണ് കാലേക്കൂട്ടി വന്നിട്ടുള്ളതു്."

"ഒരുദിവസവും നിന്നെ തടയുക എന്നൊന്ന് ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല; ചെയ്യുകയുമില്ല. ഇന്ന് നേരത്തേതന്നെ പോവുക. നിന്റെ അഭിലാഷം പൂർത്തിയാകട്ടെ. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെയ്ക്കണം. നീ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി എന്തുതന്നെയായാലും അതുമൂലം വിപത്തുകൾ ഒന്നും നേരിടാതെ സൂക്ഷിക്കണം; എന്നുമാത്രമല്ല അതുമൂലം കാര്യമായ പ്രയോജനം ഉണ്ടാവുകയുംകൂടി വേണം. അതായതു്, ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ചൈനയിൽ രാജാവിന്റെ മകളിൽ പ്രേമബദ്ധനാവുകയും അയാളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് അവളെ അവളുടെ സമ്പത്തുക്കളോടുകൂടി കൈവശമാക്കു

കയും ചെയ്ത കഥ നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. അയാളുടെ ആ സ്നേഹം വിപത്തിനൊന്നും ഇടയാക്കിയില്ലെന്നല്ല പലവിധ പ്രയോജനങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുകകൂടി ചെയ്തില്ലേ?”

പ്രസ്തുത കഥയെസംബന്ധിച്ച് യാതൊന്നും അറിയാത്ത പുജിസ്ഥ ആവശ്യപ്പെട്ടു, പ്രസ്തുത ചരിത്രം വിശദീകരിക്കണമെന്ന്. അതനുസരിച്ച് തത്തമ്മ ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

“കാലക്കേടിന്റെ ശക്തികൊണ്ട്, സുന്ദരനും യുവാവുമായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ സ്വദേശംവിട്ട് ബാബിൽസാമ്രാജ്യത്തെ അഭയംപ്രാപിക്കേണ്ടതായിവന്നു. ഉപജീവനമാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സാധു പട്ടണത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രാജകീയപൂന്തോട്ടത്തിൽ ചെന്നിരുന്ന് ക്ഷീണം തീർക്കുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ അയാൾ അവിടെ സുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചു. യാദൃച്ഛികമായി ബാബിൽരാജാവിന്റെ മകൾ കാററു കൊള്ളുവാനായി ആ തോട്ടത്തിൽ വന്നെത്തി. അവൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ കിടന്നിരുന്നതിന് അടുത്തെത്തിയ ഉടനെ അയാൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. രൂപവതിയും യൗവ്വനയുക്തയുമായ ആ രാജകന്യകയുടെ ചെന്താമരപ്പൂവു പോലുള്ള മുഖത്താണ് ആ സാധുവിന്റെ ദൃഷ്ടി പതിഞ്ഞതു്. അവൾ അയാളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അങ്ങനെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ. ആ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ വീക്ഷണേന്ദ്രിയങ്ങൾതമ്മിൽ ഒരു സംഘട്ടനം തന്നെ നടന്നു എന്നു പറയാം. യുവസഹജമായ ആവേശം, കത്തിക്കാളുന്ന അനുരാഗം, രണ്ടുംകൂടിച്ചേർന്ന് അടക്കാനാവാത്ത ഒരുതരം സ്നേഹം ഉടലെടുത്തു അവരിൽ. എന്നാൽ അവരുടെ പരിതഃസ്ഥിതികൾ അഭിലാഷങ്ങളെ തുറന്നുപറയുവാൻ പ്രതിബന്ധമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്നിരുന്ന ആശയങ്ങളെ കൈമാറ്റംചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാതെ അവർ അവിടെനിന്നു മടങ്ങി അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തി. രാജകുമാരിയാകട്ടെ, ആ ബ്രാഹ്മണനെ കണ്ട സമയംമുതൽ ചിന്താകുലയായിത്തീരുകയും പിന്നീട് രോഗിയായും, കാലാന്തരത്തിൽ ചിത്തഭ്രമത്തിനു വിധേയയായും പരിണമിക്കയുംചെയ്തു.

ബ്രാഹ്മണനാകട്ടെ, അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു യോഗിവര്യനെ സമീപിച്ച് അയാളുടെ ദാസനായി ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. യുവാവായ ബ്രാഹ്മണന്റെ സേവനങ്ങളിൽ സംതൃപ്തനായ യോഗിവര്യൻ ചോദിച്ചു: “എന്താവശ്യം പ്രമാണിച്ചാണ് നീ എന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്? എന്തുവേണമെങ്കിലും സാധിച്ചുതരുവാനുള്ള കഴിവു് എനിക്കുണ്ട്. സങ്കോചംകൂടാതെ പറയണം.” എന്ന്.

ആദ്യംതന്നെ തന്റെ ഉദ്ദേശം തുറന്നുപറയുന്നതു നന്നല്ല എന്നു തോന്നിയ ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ പല ഒഴിവുകളും പറഞ്ഞതല്ലാതെ സംഗതിയുടെ പരമാർത്ഥാവസ്ഥ വിശദമാക്കിയില്ല. അവസാനം അവിടെ എത്തിച്ചേരുവാൻ ഉണ്ടായ സംഗതികൾ വിശദമായി കേട്ടിട്ടല്ലാതെ ആ യോഗിവര്യ്യൻ ഭക്ഷണംകഴിക്കുകയില്ലെന്നു് ശാഠ്യംപിടിക്കുകയും, അതുമൂലം തന്റെ ആഗമനോദ്ദേശം വിശദമാക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം സ്വദേശംവിട്ടു വന്നതും, ബാബിൽരാജധാനിയെ അഭയംപ്രാപിച്ചതും, അവിടെവച്ചു് രാജകുമാരിയെക്കണ്ടു മോഹിച്ചതും എല്ലാംതന്നെ വിശദമാക്കി.

അനന്തരം ആ യോഗി പറയുകയാണു്: "മനുഷ്യപ്രയത്നം ദൈവസാമീപ്യത്തിനുപോലും സാദ്ധ്യതയുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതാണു്". എന്നിരിക്കെ, ഒരു മനുഷ്യൻ മറെറാരു മനുഷ്യജീവിയെ സമീപിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നതു ഭീരുത്വമാണു്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരുകുപ്പി ചാന്തു് എടുത്തുകൊടുത്തു. എന്നിട്ടു് ഉപദേശിച്ചു: "ഒരു പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ രൂപം അവലംബിക്കേണ്ട ആവശ്യം വന്നാൽ ഇതിൽനിന്നു് അല്പമാത്രം എടുത്തു നെററിയിൽ ഒരു പൊട്ടു തൊടുകയും; അല്ല, നേരേമറിച്ചു് ഒരു സ്ത്രീക്കു് പുരുഷവേഷം കൈക്കൊള്ളേണ്ടതായി വന്നാൽ അല്പം എടുത്തു നെഞ്ചിൽ പുരട്ടുകയും ചെയ്താൽ മതി" എന്നിങ്ങനെ അതിന്റെ ഉപയോഗക്രമം വിശദമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും സാധിച്ചശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണയുവാവു് അവിടംവിട്ടു്. നേരെ രാജധാനിയിൽ എത്തി.

യോഗിവര്യനിൽനിന്നു കിട്ടിയ ചാന്തുകൊണ്ടു് നെററിയിൽ ഒരു കുറിതൊട്ടിരുന്നതുകാരണം ആ യുവാവിന്റെ രൂപം കണ്ടാൽ ഒരു സ്ത്രീയാണു് എന്നേ തോന്നുമായിരുന്നുള്ളു. അവൾ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി അറിയിച്ചു: "വിവാഹം ആയിട്ടില്ലാത്ത താൻ ആ കൊട്ടാരത്തിലെ ദാസിയായി ജീവിക്കാൻ ആശിക്കുന്നു" എന്നു്. അതീവരൂപവതിയായ അവളെ തന്റെ പുത്രിയുടെ ദാസിയായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് രാജാവു കല്പിച്ചു. അന്നുമുതൽ വേഷപ്രച്ഛന്നയായ ആ ബ്രാഹ്മണി രാജകൊട്ടാരത്തിൽ താമസമായി. അധികദിവസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് അവൾ രാജകുമാരിയുടെ പ്രീതിക്കുപാത്രീഭവിച്ചു. സുന്ദരിയായ അവൾക്കു് എല്ലാവിധ സ്വാതന്ത്ര്യവും രാജകുമാരിയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൈവന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നുകണ്ടു് അവൾ ചോദിച്ചു:—"എയ് രാജകുമാരി! നിങ്ങൾക്കെന്താണു് ഇത്ര ക്ഷീണം? ചിന്താകുലയായി കാണപ്പെടുവാൻ

കാരണം എന്ത്? കണ്ണുകൾ അശ്രുകണങ്ങൾ പൊഴിക്കത്തക്ക മനോവ്യഥയ്ക്കു കാരണം? വല്ല പുരുഷന്മാരേയും പ്രേമിക്കുന്നുണ്ടോ?......" എന്നിങ്ങനെ തന്റെ ഉദ്ദേശപൂർത്തിക്ക് അനുസരണമായ ചോദ്യങ്ങളാണ് അവൾ ചോദിച്ചത്.

രാജകുമാരിയാണെങ്കിൽ, അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന രഹസ്യം പുറത്തുപോകരുത് എന്നു കരുതിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു, ആ ദാസിയുടെ നിർബ്ബന്ധംമൂലം അവൾ ആ രഹസ്യം തുറന്നുപറയേണ്ടതായിവന്നു. അവൾ തുടർന്നു:—"അന്ന് ആ പൂന്തോട്ടത്തിൽവെച്ചു കണ്ട ആ ബ്രാഹ്മണയുവാവിനെ ഓർത്താണ് ഞാൻ രോഗിണിയായിത്തീർന്നത്. അദ്ദേഹത്തിനെക്കൂടാതെയുള്ള ജീവിതം ഉപയോഗശൂന്യമായി തോന്നുന്നു. അയാൾ ഏതു നാട്ടുകാരനായിരുന്നു എന്നോ എന്താണു പേർ എന്നോ ഒന്നുംതന്നെ എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ എങ്കിലും ഒരുകാര്യം തീർച്ച; അയാളെക്കൂടാതെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ ഞാൻ ആശിക്കുന്നില്ല." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ രാജകുമാരി അശ്രുകണങ്ങൾ വർഷിച്ചു.

അവൾക്കുവേണ്ടി ഇത്രയധികം ബുദ്ധിമുട്ടിയ ആ യുവാവിന് അവളിൽനിന്നു കിട്ടിയ ആ സമാധാനം എത്രകണ്ട് പരമാനന്ദം ഉളവാക്കിയിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കാമല്ലോ. പുളകിതഗാത്രനായി അയാൾ ചോദിച്ചു:—"നീ ഈ പറഞ്ഞതൊക്കെ വാസ്തവമാണോ? ഒരുപക്ഷെ ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടെത്തിയാൽ തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുമോ?" എന്നൊക്കെ.

"ഓഹോ! നല്ല ചോദ്യം." രാജകുമാരി ആശ്ചര്യഭരിതയായി മറുപടി നൽകി: "എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽവെച്ചാരാധിക്കുന്ന ആ മോഹനരൂപത്തെ ഏതു ഇരുട്ടിൽവെച്ചു കണ്ടാലും മനസ്സിലാകും."

അതുകേട്ട് ആ വേഷപ്രച്ഛന്നൻ തന്റെ നെറ്റിയിൽ തൊട്ടിരുന്ന ആ ചാന്ത്പൊട്ട് തുടച്ചുനീക്കി, പണ്ട് തോട്ടത്തിൽവെച്ചു കണ്ട ആ രൂപമായി അവിടെ നിന്നു. അവൾ അതുകണ്ട് അത്ഭുതപരതന്ത്രയായി. അവൾ കാണുന്ന ദേഹം ആ ബ്രാഹ്മണൻതന്നെയാണോ അതോ, താൻ സ്വപ്നംകാണുകയാണോ. "ഒരുത്തനെത്തന്നെ നിനച്ചിരുന്നാൽ വരുന്നതൊക്കെ അവനെന്നു തോന്നും" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ തനിക്ക് അങ്ങനെ തോന്നുകയാണോ എന്നൊക്കെ സംശയിച്ചു. എങ്കിലും അവളുടെ സംശയങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ആ പ്രേമമൂർത്തികൾ പരസ്പരം ആലിംഗനംചെയ്തു. അങ്ങനെ

അവർ അവിടെ താമസിച്ചു. അതു് ഒരു പുരുഷനാണെന്നു മററാരും സംശയിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് ആ ചാന്തുപൊട്ടു നെററിയിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്യാതെ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ വേഷംപൂണ്ടുതന്നെയാണു് അയാൾ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നതു്.

അങ്ങനെയുള്ള താമസം ആപത്തിനു് ഇടയാക്കുമെന്നു ബലമായ സംശയം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുകാരണം അവിടംവിട്ടു പോകണമെന്നു് ഒരാലോചന അവരിൽ നാമ്പെടുത്തു. പിന്നീടു് അധികംദിവസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി അവിടംവിട്ടു് അയൽരാജ്യത്തു് എത്തി താമസമാക്കി. രാജകുമാരി പുറപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽതന്നെ തന്റെ ആഭരണങ്ങളും രാജഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു് ഒട്ടനവധി ദ്രവ്യങ്ങളും കൊണ്ടാണു പോന്നിരുന്നതു്. അതുമൂലം രാജോചിതമായ നിലയിൽതന്നെ അവിടെ ജീവിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അവർ അവിടെ ഒരു കൊട്ടാരം പണി തീർത്തു് ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെപ്പോലെ അതിൽ താമസമാക്കി.

സ്വദേശംവിട്ടു് അവർ പോന്നതിന്റെ അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽമാത്രമാണു ബാബിൽരാജാവിനു തന്റെ പുത്രി ദാസിയോടുകൂടി എവിടെയോ പോയ കഥ മനസ്സിലായതു്. അദ്ദേഹം അന്വേഷണംനടത്തി. വളരെക്കാലത്തിനുശേഷം ആണു മനസ്സിലായതു് അവർ അയൽരാജ്യത്തു താമസമുണ്ടെന്നു്. അങ്ങനെ അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവിക്കുകയും അവരുടെ വിവാഹം ബാബിൽരാജധാനിയിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഒരു പുത്രിയും ഒരു പുത്രനുംമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന രാജാവു് തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽനിന്നു് ഒരു സംസ്ഥാനം മകൾക്കു കൊടുക്കുകയും അവിടത്തെ നാടുവാഴിയായി നമ്മുടെ ബ്രാഹ്മണയുവാവിനെ അഭിഷേകംചെയ്യുകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണു് ബ്രാഹ്മണൻ രാജകന്യകയെ സ്നേഹിച്ചതിൽനിന്നുണ്ടായ ഫലം. ഇതുപോലെ നിനക്കു എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനം ഉണ്ടാവുമെങ്കിൽമാത്രം ആ രാജകുമാരനെ സ്നേഹിച്ചാൽമതി എന്നാണു് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. ആ ഭാഗം അങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ. സമയം പാഴാക്കാതെ നീ നിന്റെ കാമുകനെ സമീപിക്കുവാൻനോക്കുക.”

എന്നിങ്ങനെ തത്തമ്മ അനുമതിനൽകിയതും ഖുജിസ്ത പുറപ്പെടുവാൻഭാവിച്ചതും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. അവൾ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി. പാതകളിലും വീടുകളിലും തോരണംതൂക്കിക്കൊണ്ടു് ഇളവെയിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞു. അതുമൂലം അവളുടെ യാത്രയ്ക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിമൂന്ന്

ബാബിൽരാജകുമാരൻ ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്തത്

ഒരുവിധത്തിൽ സായാഹ്നമാകുന്നതുവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടു പാടു ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. അല്പാല്പം ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവൾ തത്തമ്മയുടെ അടുത്തു ചെന്നുനിന്നു, അനുവാദം ചോദിക്കുവാൻ. എന്നിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ആ രാജകുമാരന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു പോകുവാനാണ്. അയാൾ ബുദ്ധിമാനാണോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കണം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ അയാളെ സ്നേഹിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ അടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അനങ്ങാതെ ഇരിക്കുകയാണ് ഉത്തമം. വിശേഷിച്ച് മൂഢന്മാരുടെ സഹവാസം ഒട്ടുംതന്നെ നന്നല്ല എന്നാണല്ലോ ആപ്തവാക്യം."

"അതു ശരിയാണു നീ പറയുന്നത്." തത്തമ്മ മറുപടി നൽകി. "എന്നാൽ ആ രാജകുമാരൻ ബുദ്ധിമാനാണെന്നു പരീക്ഷിച്ച് അറിയേണ്ടതിലേയ്ക്കു ഒരു ഉപായം കാണിച്ചുതരാം. ഇന്നു രാത്രി നീ അവിടെ പോകുമല്ലോ. തദവസരത്തിൽ ഒരു കഥ പറയണം; അതിനെത്തുടർന്ന് ഒരു ചോദ്യവും. ശരിയായ സമാധാനമാണ് അയാൾ തരുന്നത് എങ്കിൽ ബുദ്ധിമാനാണ് അദ്ദേഹം എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം. അതല്ല, അദ്ദേഹം വല്ല വിഡ്ഢിത്തവുമാണ് എഴുന്നള്ളിക്കുന്നത് എങ്കിൽ, നിനക്കു ചേർന്ന ഒരു ചങ്ങാതിയല്ലെന്നു കരുതി മിണ്ടാതെ പോരണം. ആ കഥ എന്താണെന്നു ചുരുക്കി പറഞ്ഞേക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തത്തമ്മ ആ കഥ വിശദീകരിച്ചു.

"രാജാബാബിലിന് ഒരു പുത്രനുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അയാൾ ഒരു ദേവാലയത്തിൽ പോയി. പൂജചെയ്യുവാനാണ് അവിടെ പോയത്. പൂജ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കവെ ഒരു തരുണീരത്നം അവിടെ വന്നു. അവളും വന്നതു പൂജചെയ്യുവാൻതന്നെയാണ്. വിഗ്രഹത്തിന്റെ രണ്ടുഭാഗങ്ങളിലിരുന്ന് അവർ രണ്ടുപേരും പൂജനടത്തി. അവരുടെ പൂജകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു പരസ്പരം കുശലങ്ങൾ ചോദിക്കുവാൻ ഇടയായി. യുവത്വം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന അവരുടെ സംസാരം അവരെ

പ്രേമബദ്ധരാക്കിത്തീൎത്തു. എന്നാൽ ആ കാമിനീമണിയിൽനിന്നു രാജകുമാരന്നു കിട്ടിയ സംസാരരീതി അവൾക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു സ്നേഹം ഉണ്ടു് എന്നു കാണിക്കത്തക്കതല്ലായിരുന്നു.

പൂൎണ്ണചന്ദ്രനെ ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്ക മുഖപ്രൗഢി, ഘോരാന്ധകാരത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന കാർകൂന്തൽ, എന്നുവേണ്ട അവളുടെ അംഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും പ്രകൃതിദത്തമായ സൗന്ദര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളോടു കിടനില്ക്കത്തക്ക ഒരു സൗന്ദര്യവതിയെ അതിനുമുമ്പു ബാബിൽരാജകുമാരൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. അവളുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണ്ടു് ആ രാജകുമാരൻ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടു. അവളെക്കൂടാതെയുള്ള ജീവിതം സുഖകരമല്ല എന്നൊരു അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അടിയുറച്ചു. അങ്ങനെ അവളുടെ പിന്നാലെ കുറെ ഓടിനോക്കി. അവൾ അതൊന്നും ഗൗനിക്കാതെ സ്വഭവനത്തിൽ കടന്നുമറഞ്ഞു. നിരാശാഭരിതനായ രാജകുമാരൻ ആ ദേവാലയത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോന്നു. അവളെ പ്രാപിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കണ്ടു് അദ്ദേഹം ആ ദേവാലയത്തിലെ മൂൎത്തിയോടു സഹായം അഭ്യൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും, അവളെ തന്റെ ഭാര്യയായി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ തന്റെ കഴുത്തറുത്തു് അതിൽനിന്നു വീഴുന്ന രക്തംകൊണ്ടു് ഒരു രക്താഭിഷേകം നടത്തിയേക്കാം എന്നു വഴിപാടുനേരുകയുംചെയ്തു.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി, തന്റെ മന്ത്രിയോടു വിവരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. അയാൾ വിവാഹാലോചനയുമായി പ്രസ്തുത സ്ത്രീയുടെ പിതാവിനെ സമീപിച്ചു. അയാൾ അതു സ്വീകരിക്കുകയും അങ്ങനെ അവരുടെ വിവാഹം നടക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽ അവർ ദമ്പതിമാരായി ജീവിച്ചുപോന്നു. ഏതാണ്ടു് ഒന്നുരണ്ടുമാസം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകടന്നതു് അവർ അറിഞ്ഞില്ല. ഈ കാലമെല്ലാം ആ സ്ത്രീ തന്റെ ഭൎത്താവിനോടുകൂടി ഭൎത്തൃഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു് ഒരു വിരുന്നുകൊടുക്കുവാൻ ഭാൎയ്യവീട്ടുകാർ തീൎച്ചയാക്കി. ആ ദമ്പതികളെ അതിനായി ക്ഷണിച്ചു. അതു് അവർ സ്വീകരിച്ചു. ഭാൎയ്യയോടുംകൂടി ആ രാജകുമാരൻ അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഒരു കുതിരവണ്ടിയിലാണു് അവർ പോയതു്. അവൾക്കു പുറമെ ഒരു വണ്ടിക്കാരനും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അങ്ങനെ അവരുടെ വണ്ടി ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു് എത്തി. പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചാണു് ആ സ്ത്രീയെ ഇദംപ്രഥമമായി

കാണ്മാൻ രാജകുമാരനു സാധിച്ചതു്. അവിടെവച്ചു് ആ രാജകുമാരൻ, എന്തോ ചിലതു് ഓർമ്മവന്നതുപോലെ വണ്ടിക്കാരനോടു് വണ്ടി നിർത്തണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. വണ്ടി നിർത്തിയതും കലികൊണ്ടു വെളിച്ചപ്പാടിനെപ്പോലെ ആ രാജകുമാരൻ വണ്ടിയിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കു കയറിപ്പോയതും ഒരുനിമിഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. ദേവദർശനത്തിനു പോവുകയാണു് എന്നുകരുതി വണ്ടിയിൽ ഇരുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചു് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നതേയുള്ളു.

അദ്ദേഹം പാഞ്ഞുചെന്നു് ആ വിഗ്രഹത്തെ വണങ്ങിയശേഷം അരയിൽനിന്നു് ഉടവാൾ ഊരിയെടുത്തു തന്റെ ശിരഃഛേദം ചെയ്തു്, ശിരസ്സ് ആ വിഗ്രഹത്തിന്റെ മേൽഭാഗത്തു വീണു. അതിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ചിരുന്ന രക്തംകൊണ്ടു് അവിടെ ഒരു രക്താഭിഷേകംതന്നെ നടന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വഴിപാടു പൂർത്തിയായി.

സമയം വളരെ കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹം മടങ്ങിവരാത്തതുകണ്ടു്, സംഗതി അറിഞ്ഞുവരുവാൻ വണ്ടിക്കാരൻ അങ്ങോട്ടുചെന്നു. അവിടെ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോഴാണു് വണ്ടിക്കാരനു സംഗതി മനസ്സിലായതു്. അദ്ദേഹത്തെക്കൂടാതെ മടങ്ങുന്നതു് എങ്ങനെയാണു്? ഈ സ്ഥിതിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടിട്ടു വണ്ടിയിലേയ്ക്കുചെന്നാൽ, അതിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ എന്തു കരുതും? തന്നെ അപഹരിക്കാൻവേണ്ടി തന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയതാണെന്നല്ലേ പറയുക? ഏവംവിധങ്ങളായ ഒരായിരം കൂട്ടം വിചാരങ്ങളാണു് ആ സാധുവിന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു ചുഴിഞ്ഞു കയറിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. അങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ആ പാവത്തിനു തോന്നി, യജമാനനെക്കൂടാതെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിൽഭേദം താനും മരിക്കുകയാണു നല്ലതെന്നു്. അങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ രക്തത്തിൽ കുളിച്ചുകിടക്കുന്ന ഉടവാൾ കണ്ടെത്തി. ഒരു വിഭ്രാന്തചിത്തനെപ്പോലെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ ആ രാജകീയായുധം കൈയിൽ എടുത്തു. ദൈവധ്യാനത്തോടുകൂടി അതു് തന്റെ കണ്ഠനാളത്തിൽവച്ചു് അമർത്തി. അതോടെ തല ഉടലിൽനിന്നു വേർപെട്ടു് നിലംപതിച്ചു.

ഒട്ടുസമയം കാത്തിരുന്നിട്ടും ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പോയവർ മടങ്ങിവന്നില്ല. അതുകണ്ടു് ആ സ്ത്രീക്കു് പലവിധ സംശയങ്ങളും ജനിച്ചു. വിജനമായ ആ പ്രദേശത്തു് താൻ ഒററയ്ക്കു് ഇരിക്കുന്നതിൽ ഭയംതോന്നി. അവർ എന്തുചെയ്യുകയാണു് എന്നു് നോക്കാം; അവരെക്കൂട്ടി കൊണ്ടു

വരാം; അവൾ താമസമുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടുകൂടി ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ഇരിക്കാം—എന്നൊക്കെ കരുതി ആ അമ്പല ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കു കടന്നുചെന്നു. അവിടെ കാണപ്പെട്ട സ്ഥിതി അവളെ അമ്പരപ്പിച്ചു. ഇടിവെട്ടേററ പാമ്പിനെപ്പോലെ അവൾ തരിച്ചുനിന്നുപോയി. അല്പ സമയത്തിനുശേഷം അവൾ ഉണർന്നു. ഭർത്താവു മരിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ഇനി താൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു ഫലമില്ല. ഒരു വിധവയായി ജീവിക്കുന്നതിൽഭേദം മരിക്കയാണ്—എന്നിങ്ങനെ ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കെ അവൾക്കു തോന്നി, ഭർത്താവിൻെറ മരണത്തോടുകൂടി താനും മരിക്കുകയാണു നല്ലതെന്ന്. അങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് ആ വാൾ കൈയിലെടുത്തു. എന്നിട്ട് ആ വിഗ്രഹത്തോടായിട്ടു പ്രാർത്ഥിച്ചു: "അങ്ങയുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു ഇവർ രണ്ടുപേരും ഭഗവൽപാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ അവരുടെ ജീവനെ അർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വൈധവ്യംവരിച്ചു ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നിൻെറ തിരുസന്നിധിയിൽവച്ചു ഞാൻ ഇതാ സതിയർപ്പിക്കുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആ വാൾ തൻെറ കണ്ഠനാളത്തിൽവച്ചു അമർത്തി. എത്രതന്നെ ബലം പ്രയോഗിച്ചിട്ടും അവളുടെ കഴുത്തു മുറിയുകയുണ്ടായില്ല. വാളിനു മൂർച്ചയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു കരുതി തൻെറ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന കഠാരി വലിച്ചൂരിയെടുത്തു ദേഹത്തിൽ ആഞ്ഞു കുത്തിത്തുടങ്ങി. എത്രതന്നെ ശക്തിയോടെ കുത്തിയിട്ടും ലേശംപോലും മുറിയുകയുണ്ടായില്ല.

ഇതെന്തതിശയം എന്നോർത്ത് അവൾ സ്തംഭിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ ആ മൂർത്തിയിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു: "ഹേയ് പതിവ്രത! മുറിഞ്ഞുവീണിട്ടുള്ള തലകളെ അതാതിൻെറ ദേഹത്തോടു ചേർത്തുവെയ്ക്കുക. ദൈവകാരുണ്യത്താൽ അവ പഴയ സ്ഥിതിയിൽ ആയിത്തീരും."

ആ അശരീരി കേട്ടതുകൊണ്ട് അവളെ ആവരണംചെയ്തിരുന്ന ഭയത്തിനു മാററുകൂട്ടുകയാണ് ഉണ്ടായതു്. വെറും ഒരു അബലയായ അവൾ ഒരുവിധത്തിൽ ഏന്തുവലിഞ്ഞു് ആ ശിരസ്സുകളെ സമീപിച്ചു. ഓരോ തലയുടേയും പൂർവ്വസ്ഥാനമായിരുന്ന ദേഹം ഏതായിരിക്കുമെന്ന് ഒട്ടൊക്കെ നോക്കി; രക്തത്തിൽ കുളിച്ചുകിടക്കുന്ന അവയെ തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവസാനം വരുംപോലെയാവട്ടെ എന്നു കരുതി ഓരോ തലയേയും ഓരോ ദേഹത്തോടു ചേർത്തുവെച്ചു. അതിൽ അവൾക്കു തെററുപററിപ്പോയി. രാജകുമാരൻെറ തല വണ്ടിക്കാരൻെറ ദേഹത്തോടും വണ്ടിക്കാരൻെറ ശിരസ്സു രാജകുമാരൻെറ ഉടലോടും ചേർത്താണ് അവൾ

വെച്ചത്. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് അവൾക്ക് ജീവൻ വരികയും അവർ എഴുനേററുനില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ ബാബിൽരാജകുമാരന്റെ തല പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഇവൾ എന്റെ ഭാര്യയാണ്" എന്ന്. അതുകേട്ട് രാജകുമാരന്റെ ദേഹം, അതായത് വണ്ടിക്കാരന്റെ തല ഒട്ടിയിരിക്കുന്ന ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദമുണ്ടായി "ഇവൾ എന്റെ ഭാര്യയാണെ"ന്ന്.

എന്നിങ്ങനെ ആ കഥപറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ തുടർന്നു:—"പ്രിയ് ഖുജിസ്ത! ഇനി ഒട്ടും താമസിച്ചുകൂടാ. നീ അവിടെ എത്തിയാൽ രാജകുമാരനോട് ഈ കഥ പറയണം. എന്നിട്ട് ഇതിനൊരു തീർപ്പുണ്ടാക്കിത്തരുവാൻ ആവശ്യപ്പെടണം. ശരിയായ തീർപ്പാണ് പറയുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അല്ല, വല്ലതും പറഞ്ഞു ഒപ്പിക്കാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ അതു വകവെച്ചുകൊടുക്കാനും പാടില്ല."

"അദ്ദേഹം പറയുന്നതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു ഞാനെങ്ങനെ അറിയും?" ഖുജിസ്ത ഉത്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

"അതുകൂടി പറഞ്ഞുതന്നേക്കാം." എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് തത്തമ്മ തുടർന്നു: "ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന അവയവമാണ് ശിരസ്സ്. അതാണ് ഉടലിനെ ഭരിക്കുന്നത്. ശിരസ്സ് ഏതു ദേഹത്തോട് ഒട്ടിനില്ക്കുന്നുവോ ആ ദേഹത്തിനാണ് അവൾ വഴിപ്പെടേണ്ടത്."

"ആകട്ടെ, ഇനി നേരം വൈകിക്കാതെ പുറപ്പെടുക." അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ അവളുടെ യാത്ര വൈകുന്നേരത്തേയ്ക്കു നീട്ടിവെച്ചു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിനാല്

ഒരു സ്ത്രീയുടെ കഥ

പതിവുപോലെ ഖുജിസ്ത ആഗതയായി. തത്തമ്മയുടെ അനുമതി ലഭിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കാണ് അവൾ അവിടെ വന്നിട്ടുള്ളത്. എന്നിട്ടു പറയുകയാണ്: "തത്തമ്മേ, ഒരു സംഗതി ഓർക്കുമ്പോൾ ഭയംതോന്നുകയാണ് എനിക്ക്. അതാലോചിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ലജ്ജതോന്നുക

യാണ്. എന്താണ് ആ സംഗതി എന്നു നീ സംശയിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. വിശേഷിച്ചൊന്നുമല്ല. എത്രദിവസമായി ആ മനുഷ്യൻ എന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങീട്ട്. ഇതുവരെ അവിടംവരെ പോകുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇനി താമസിച്ചു ചെല്ലുന്നതിൽ അദ്ദേഹം കോപിച്ചു എന്നു വരാം. അങ്ങനെ വരികയാണെങ്കിൽ എന്തു സൂത്രമാണ് അവിടെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടത് എന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോഴാണ് എനിക്കു ഭീതി ജനിക്കുന്നത്.

സംഭ്രമത്തോടുകൂടിയുള്ള ആ സംസാരംകേട്ട തത്തമ്മ പ്രതിവചിച്ചു:—"ഇത്ര നിസ്സാരസംഗതിക്കുവേണ്ടി നീ ഇത്ര പരിഭ്രമിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് അത്ഭുതമാണു തോന്നുന്നത്. ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കിപ്പറയുവാനും ഉണ്ടായതിനെ മറച്ചുവെച്ച് "ഞാനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ രാമനാരായണ" എന്നു നടിക്കുവാനും, വല്ല സംശയവും ജനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നുകണ്ടാൽ അതിനുതക്ക ഒഴികഴിവുകൾ പറഞ്ഞ് അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനും ഉള്ള പാടവം സ്ത്രീസഹജമാണ്. എന്നിരിക്കെ നിന്റെ ഈ സംസാരം എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ അതു തെറ്റാണോ? നീ ഒരു സാധുവാണെന്നോ, കഥയില്ലാത്തവളെന്നോ ഒക്കെ നടിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും നിന്നെ സംബന്ധിച്ചു പരിപൂർണ്ണപരിജ്ഞാനംസിദ്ധിച്ചു ഒരു വിധവയാണ് ഞാൻ എന്നിരിക്കെ ഈ ജാലവിദ്യകളെല്ലാം എന്നോടു ചിലവാകുമെന്നു കരുതിയതു് എന്തുകൊണ്ടും തെററ്. ഒരു സ്ത്രീ ഒരു ഗജവീരനെ കഞ്ഞിക്കലത്തിൽ മൂടിവെച്ചതും മററും സുപ്രസിദ്ധമല്ലേ? മററൊരു സ്ത്രീ തന്റെ ഭർത്താവിനോടു എടുത്ത ജാലവിദ്യകളെ അല്പം ഒന്നു വിവരിക്കാം.

ഒരിക്കൽ ഒരു സ്ത്രീ പഞ്ചസാര വാങ്ങുവാൻ ബജാറിൽ പോയി. കച്ചവടക്കാരൻ ഒരു ബന്യാൻ ആയിരുന്നു. അവളുടെ പകിട്ടുകൾ എല്ലാം കണ്ടു് അയാൾക്കു് അവളിൽ പ്രേമം ജനിച്ചു. അങ്ങനെ അവൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതിൽ കൂടുതൽ പഞ്ചസാര ഒരു സഞ്ചിയിലിട്ടു് കെട്ടിക്കൊടുത്തു. വിലയൊട്ടു വാങ്ങിയതുമില്ല. അങ്ങനെ ആ ബന്യാനുമായി തമാശകൾ പറഞ്ഞു് ആടിക്കുഴഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അങ്ങനെ ആ ബന്യാൻ അവളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങി. അവൾ അയാളുടെ വലയിലും. അങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവളോടു് ചില സംഗതികൾ അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ അതിനു വിസമ്മതം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ പീടികയുടെ പിൻഭാഗത്തുള്ള മുറിയിൽ ചെന്നു അവൾ. അവർ രണ്ടുപേരും സരസസല്ലാപങ്ങളിൽപ്പെട്ടു് അപ്പുറത്താണ്

എന്നുകണ്ട ഗൃഹസ്ഥൻ ഒരു പണിചെയ്തു. ആ സഞ്ചിയിൽ കെട്ടിവച്ചിരുന്ന പഞ്ചസാര അഴിച്ചെടുത്തിട്ട് അതിനുപകരം നല്ല പൂഴിമണ്ണു നിറച്ചു കെട്ടിവച്ചിട്ട് ഒന്നും അറിയാത്ത ഭാവംനടിച്ച് കണക്കെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് അപ്പുറത്തുനിന്ന് അവൾ വന്ന് പഞ്ചസാരപ്പൊതി എടുത്തു കക്ഷത്തിൽ ഇടുക്കിക്കൊണ്ട് വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ അവളുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ച് അവളുടെ ഭർത്താവ് ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ സഞ്ചി അയാളുടെ മുമ്പിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. എന്നിട്ട് അവൾ അകത്തേയ്ക്കു പോയി. അയാൾ ആ പൊതി അഴിച്ചുനോക്കി. പഞ്ചസാരയ്ക്കുപകരം നല്ല വെളുത്ത പൂഴിമണലാണ് അതിനുള്ളിൽ കണ്ടതു്. അതു കണ്ട് അയാൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു ശാസനാരൂപത്തിൽ ചോദിച്ചു: "ഇതെന്താണ്? തമാശകാണിക്കുകയാണോ? പഞ്ചസാര വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരുവാനല്ലേ നിന്നെ ഞാൻ അയച്ചിരുന്നതു്. പഞ്ചസാരയ്ക്കുപകരം പൂഴി വാരിക്കൊണ്ടുവന്ന് എന്നെ കബളിപ്പിക്കാമെന്നാണോ വിചാരിച്ചതു്?" എന്നിങ്ങനെ കോപാന്ധനായി അയാൾ ഗർജ്ജിച്ചു. അവളെ പ്രഹരിക്കുവാൻ വടി എടുത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതു കണ്ടു അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "അങ്ങു പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഞാൻ ബജാറിലേയ്ക്കു പോവുകയായിരുന്നു. ഒരു കാള മദമെടുത്തു മുക്കറയിട്ടുകൊണ്ട് എന്നെ പിന്തുടർന്നു. ഞാൻ പേടിച്ചു. അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. കുറേദൂരം ചെന്നപ്പോൾ കാലുകുഴഞ്ഞു ഞാൻ നിലത്തുവീണു. കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന കാശ് ആ മണ്ണിൽ വീണുപോയി ജനസഞ്ചാരമുള്ള ആ രാജപാതയിൽ കാശു പരതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ലജ്ജാവഹമായി തോന്നി. കാശു വീണ ഭാഗത്തെ മണൽ വാരിക്കെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണ്. ഒരുപക്ഷെ എന്റെ കൈയിൽനിന്നു വീണുപോയ പൈസ അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ പുറത്തേയ്ക്കുവന്ന് ആ മണൽ നിരത്തി അതിൽ തപ്പിത്തുടങ്ങി. തന്റെ സഹധർമ്മിണിക്കു വരാനിരുന്ന വിപത്തിനെയും, അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടതിനേയും ഓർത്തുകൊണ്ട് ആ ഭർത്താവ് അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൾ, തന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ചില്ലറ ആ പൂഴിയിൽ ഇട്ടു. അങ്ങനെ അയാളും ആ പൂഴിയിൽ പരതിത്തുടങ്ങി. ചില്ലറയിൽ ഏതാനും അയാൾക്കു കിട്ടി; ശേഷം അവൾക്കും. അങ്ങനെ അവൾക്കു പററിയ അമളിയിൽനിന്ന് അവൾ രക്ഷപ്പെട്ടു. നോക്കണേ സ്ത്രീകളുടെ കൌശലം!"

എന്നിങ്ങനെ ആ കഥ പറഞ്ഞു് അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഖുജിസ്ഥയ്ക്കു് അനുമതി നൽകി. അവൾ പോകുവാൻ മുതിരുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്രയ്ക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിഅഞ്ച്

രാജാവു്, വണിഗീശ്വരന്റെ മകളെ പ്രേമിച്ചു

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. ലജ്ജാനമ്രമുഖിയായ ഖുജിസ്ഥ തത്തമ്മയുടെ സമീപത്തു് എത്തി. അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: “ഏയ് തത്തമ്മേ! പൗരാണികന്മാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എന്താണ്? ലജ്ജയില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾ, കുടുംബത്തിന് അപമാനം വലിച്ചിടുന്നവരാണ്, വംശത്തിന്റെ നിലയും വിലയും വിറ്റുതിന്നുന്നവരാണ എന്നല്ലേ? അവരാണ് കുലടകൾ— എന്താ? ഞാൻ പറയുന്നതു തെറ്റാണെന്നുണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്താണെന്നല്ലേ? ഒരു അന്യപുരുഷനെ അന്വേഷിച്ചു പോകാതെ ക്ഷമയോടുകൂടി നമ്മുടെ വീട്ടിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാനാണ്.

അവളുടെ സംസാരത്തിനു മറുപടിയായി തത്തമ്മ തുടർന്നു: “ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! പതിവ്രതയായ ഒരു സ്ത്രീക്ക് അവശ്യമായ ഗുണമാണതു്. നിന്നെപ്പോലെ ആലോചനാശക്തിയും വിവേകവും ഉള്ള സ്ത്രീകൾ അധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭോഗാസക്തിയ്ക്കു വിധേയയായി ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന നീ അതു് അടക്കി ജീവിക്കുവാൻ ശക്തയാണോ എന്നാണ് എനിക്കു സംശയം. വണിഗീശ്വരന്റെ മകളിൽ പ്രേമം അർപ്പിച്ച ഒരു രാജാവു്, അവളെ സ്വാധീനമാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ നിരാശാഭരിതനായി അവസാനം അതേ ചിന്തയിൽ മരിക്കുകയുണ്ടായി. നിന്റെ കഥ അതുപോലെ ആകാതിരുന്നാൽമതി.”

പ്രസ്തുത സംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഖുജിസ്ഥ അതു് അറിയണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും തത്തമ്മ ആ ചരിത്രം വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

“പൗരാണികകാലത്തു് ഒരു പട്ടണത്തിൽ ഒരു വണിഗീശ്വരനുണ്ടായിരുന്നു. ധനാഢ്യന്മാരിൽ അഗ്രേസരനായ അയാൾക്ക് ആയിര

കണക്കിൽ ആന, കുതിര മുതലായവ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് രാജോചിതമായി ജീവിതം നയിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു സന്താനമായി ഒരു പുത്രി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സൗന്ദര്യത്തിൽ അദ്വിതീയയായിരുന്നു അവൾ. അവളുടെ രൂപലാവണ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു പ്രശംസിക്കാത്ത ജനം നന്നേ കുറവായിരുന്നു. അതിനെ സംബന്ധിച്ചു കേൾക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവളെ ഒന്നു കണ്ടു് മനം കുളുർക്കുവാൻ അഭിലാഷം ജനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളെ ഒരുപ്രാവശ്യമെങ്കിലും കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവരൊക്കെ, അവളെ തന്റെ ഭാര്യയാക്കുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ, എന്നു് നേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ പുഷ്പംകണ്ട മധുപന്മാരെപ്പോലെ നാനാ ദിക്കുകളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ വന്നുകൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാജകുമാരന്മാർ, മന്ത്രികുമാരന്മാർ, പ്രഭുകുമാരന്മാർ എന്നുവേണ്ട കുചേലകുബേരഭേദമില്ലാത്ത ഒരു കൂട്ടം ജനാവലി വിവാഹാഭ്യർത്ഥനയുമായി അവളുടെ പിതാവിനെ സമീപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അഹങ്കാരിയായ അവളുടെ പിതാവു് അവരുടെ അഭ്യർത്ഥനകളെ തൃണവൽഗണിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്.

അങ്ങനെ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കഴിഞ്ഞുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അയാളുടെ മകൾ യുവത്വത്തിലേയ്ക്കു് കാലെടുത്തുവച്ചു. അവളുടെ വികാരങ്ങൾക്കാകമാനം ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടായി. ക്രമേണ അതു് ഒരുതരം ചിത്തഭ്രമത്തിന്റെ രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. ഇനി അവളുടെ വിവാഹം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുക അത്ര ഉചിതമല്ല എന്നു തോന്നിയ വ്യാപാരി തദ്ദേശീയഭരണാധിപനെ സമീപിച്ചു. തന്റെ പുത്രി അതീവ സൗന്ദര്യവതിയാണെന്നും, ഗുണഗണസമ്പൂർണ്ണയാണെന്നും മറ്റും വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് 'എന്റെ പുത്രിയെ ഏറ്റെടുക്കുവാൻ ദയവുണ്ടാകണ'മെന്നു കാണിച്ചു് ഒരു അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു.

അതുകണ്ടു് ആ രാജാവു കരുതി: "ഭാഗ്യവാനായ എന്നെ തേടി ഈ വണിഗീശ്വരൻ വന്നതു ദൈവകാരുണ്യംകൊണ്ടാണു്. അവന്റെ കാരുണ്യമുണ്ടായാൽ വിചാരിച്ചിരിക്കാത്ത പലതും സ്വയമേവ കൈവരുമല്ലോ. ഏതായാലും ഇവളെ കൈവിടുന്നതു ദോഷതരമാണു്." എന്നിങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു് അവളെ കണ്ടുവരുവാൻ തന്റെ മന്ത്രിമാരായ നാലുപേരെ നിയോഗിച്ചു. അവരോടു് ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്നു, അവിടെ എത്തി അവളെ കാണണം; സ്ഥിതിഗതികൾ, സ്വഭാവം മുതലായതു് അയൽക്കാരോടു് അന്വേഷിക്കണം; രാജപത്നിയായിരിക്കുവാൻ ഉചിതയാണു് അവൾ എന്നു കണ്ടാൽ ഉടനെ വന്നു് അറിവുതരണം; എന്നൊക്കെ. അങ്ങനെ മന്ത്രിമാർ നാലുപേരുംകൂടി വ്യാപാരിയുടെ

വസതിയിൽ എത്തി. ആ സ്ത്രീയെ കാണുവാൻകഴിഞ്ഞ ഓരോരുത്തരും അവളിൽ പ്രേമബദ്ധരായിത്തീൎന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും അവളെ വേൾക്കുവാൻ അഭിലാഷം ജനിച്ചു.

അങ്ങനെ അവർ നാലുപേരുംകൂടി ആലോചിച്ചു: "ഈ ത്രിലോകരംഭയുടെ കോമളഗാത്രം, മഹാരാജാവു കാണുകയാണെങ്കിൽ വിഭ്രാന്തചിത്തനായിത്തീരുകയേ ഉള്ളു. ഇനി അവളെ വേളികഴിക്കുകകൂടി ചെയ്താലത്തെ കഥ ചോദിക്കേണ്ടതില്ല. അവളെ വിട്ടുമാറുക എന്നതു് അസാദ്ധ്യമായിത്തീരും. ഭരണസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ യാതൊരു ചിന്തയും ഉണ്ടാകയില്ല. രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളൊക്കെ വീഴ്ചയാവും. അതുകൊണ്ടു് അവളുടെ രൂപലാവണ്യത്തെസംബന്ധിച്ചു് ഒന്നും പറയാതിരിക്കുകയും, അവളെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്യുവാനുള്ള അഭിലാഷം അസ്തമിക്കത്തക്ക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയുമാണു് ആവശ്യം."

എന്നിങ്ങനെ ഒരു അഭിപ്രായം ഐകകണ്ഠ്യേന സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ ആ രാജാവിനെ സമീപിച്ചു. തന്റെ വിവാഹാലോചനയ്ക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മന്ത്രിമാരുടെ ആഗമനം അദ്ദേഹത്തെ പുളകിതഗാത്രനാക്കിച്ചമച്ചു. ആഗതർ അറിയിച്ചു:—"പൊന്നുതിരുമേനീ! ആ വണിഗീശ്വരന്റെ മകളുടെ രൂപലാവണ്യത്തെസംബന്ധിച്ചു് നാം കേട്ട കേൾവികൾ പരമാൎത്ഥമല്ല. അവളെക്കാൾ സൗന്ദൎയ്യവതികളായ ദാസിമാർ പലരും ഈ കൊട്ടാരത്തിലുണ്ടു്. എന്നിരിക്കെ അവൾക്കുവേണ്ടി ബദ്ധപ്പെടുക വിവേകശൂന്യമായ പ്രവൃത്തിയാണു് എന്നാണു് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്."

അവരുടെ ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള പ്രസ്താവനകേട്ടു് ആ രാജാവു് പറഞ്ഞു: "അങ്ങനെയാണെങ്കിൽപിന്നെ ഞാനും അതിനു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നില്ല. നമ്മുടെ കേൾവിക്കു് അനുസരണമായ രൂപലാവണ്യം ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് അവളെ വേൾക്കുകയും, അതുമൂലം ദുഃഖം വലിച്ചുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല." എന്നിങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന ആ ആഗ്രഹം, അതെ, വണിഗീശ്വരന്റെ മകളെ വേൾക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷം, ദൂരീകരിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

തന്റെ മകൾ രാജപത്നിയായിക്കാണുവാൻ അത്യാഗ്രഹംകൊണ്ടിരുന്ന കച്ചവടക്കാരൻ നിരാശയ്ക്കു വശംവദനായി. അതിനിടയിൽ മന്ത്രിമാർ ഓരോരുത്തരായി അയാളെ സമീപിക്കുകയും അയാളുടെ മകളെ തനിക്കുവേണം, തനിക്കുവേണം എന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി.

അവരുടെ കുതന്ത്രങ്ങൾമൂലമാണ് അരചൻ തന്റെ മകളെ പരിഗ്രഹിക്കാതെ മുഖംതിരിച്ചതെന്ന് സംശയം ജനിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ അപേക്ഷകളെ അഗണ്യമാക്കുകയാണ് അയാൾ ചെയ്തതു്.

എന്നാൽ വിവാഹപ്രായം കഴിഞ്ഞുകടന്ന അവളെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ബലമായ അഭിപ്രായം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് അയാൾ സ്ഥലത്തെ സർവ്വാധികാരിയെ സമീപിക്കുകയും അവിവാഹിതനായ അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ പുത്രിയെ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

രൂപലാവണ്യം പോരാ എന്ന കാരണംകൊണ്ടാണ് മഹാരാജാവു തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചതെന്ന വിവരം ആ സ്ത്രീ ധരിച്ചിരുന്നു. തന്റെ കോമളഗാത്രം കാണുകപോലും ചെയ്യാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു തീർച്ച കല്പിച്ചതു് അന്യായമായിപ്പോയി എന്ന് ആ സ്ത്രീക്ക് അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനു പ്രതികാരമായി സ്ത്രീലോലുപനായ രാജാവിനെ ഒന്നു കാണണമെന്ന് അവൾ തീർച്ചയാക്കി. അതിന് ഒരു സമയം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ രാജാവ് രാജകീയപൂങ്കാവനത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നുണ്ടെന്ന് അവൾക്ക് അറിവുകിട്ടി. ആ സമയം പാഴാക്കാതെ അവൾ വരാന്തയിൽ വന്നുനിന്നു. കുതിരപ്പുറത്തുകയറി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന രാജാവ് സർവ്വാധികാരിയോട് സംസാരിക്കുവാൻ അവിടെ അല്പം നിന്നു. അപ്പോഴാണ് ആ കോമളഗാത്രിയുടെ രൂപം കാണുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഇടവന്നതു്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ അവളിൽ ആശ ജനിച്ചു. അവളെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാതെപോയതിലുണ്ടായ ദുഃഖം ചില്ലറയൊന്നും ആയിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്. അതിനുപുറമേ മന്ത്രിമാർ തന്നെ കബളിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതു് എന്ന് ഓർത്തപ്പോൾ കത്തുന്ന തീയിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ചതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയവേദന വർദ്ധിച്ചു. മന്ത്രിമാരോടു ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു:—"ഏയ് നന്ദിയില്ലാത്തവരേ! വിരോധികൾപോലും ചെയ്യാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയല്ലേ നിങ്ങൾ ഈ ചെയ്തതു്? ഇങ്ങനെ ഒരു കടുംകൈ പ്രയോഗിക്കുവാൻ കാരണമെന്തു്?"

"ഇത്ര രൂപവതിയായ ഒരു സ്ത്രീയെയാണ് അങ്ങു പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുവാൻപോകുന്നതു് എങ്കിൽ, അവളിൽ ലയിച്ച് സമയം വൃഥാവിലാക്കുകയല്ലാതെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ചിന്ത ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും, അതു് നമ്മുടെ സാമ്രാജ്യത്തെ അരാജകത്വത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിവിടാൻ ഇടയാക്കി

എന്നും വരാം. എന്നിങ്ങനെ പലതും ചിന്തിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ അറിയിച്ചതു്" എന്നാണ് അവർ നൽകിയ മറുപടി.

അതു് ഏതാണ്ടു ശരിയാണെന്നു് രാജാവിനു ബോദ്ധ്യമാവുകയും അവരുടെ തെററിനെ പൊരുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അവളെ ഓർത്തു് ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം രോഗിയായിത്തീരുകയാണുണ്ടായതു്. അവളിലുള്ള വിചാരമാണ് അദ്ദേഹത്തെ രോഗിയാക്കിയതു് എന്നുകണ്ടു് ആ മന്ത്രിമാർ ഒരു ഉപായം ആലോചിച്ചു. സർവ്വാധികാരിയോടു് ഉപദേശിച്ചു് അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടെങ്കിലും രോഗശാന്തി വരുത്താനാണ് അവർ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. പ്രസ്തുത വിവരം രാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിനു വിസമ്മതിക്കുകയും, "ഈ സാമ്രാജ്യത്തിലെ അധിപതിയായ ഞാൻ പരസ്ത്രീയെ ആശിക്കുന്നതു് അപവാദത്തിനിടയാക്കുമെന്നും, അതു് രാജോചിതമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തി ആയതുകൊണ്ടു് ഞാനതിനു സമ്മതം തരികയില്ലെന്നും" ശഠിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. അങ്ങനെ അതേചിന്തയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം മരണപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായതു്.

എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് തത്തമ്മ ഖുജിസ്തയോടു് ഉപദേശിച്ചു: "ഹേയ് ഖുജിസ്ത! ക്ഷമിച്ചിരിക്കാമെന്നു പറയുന്ന നിന്റെ കഥ പ്രസ്തുത രാജാവിന്റേതുപോലെ ആകാതിരുന്നാൽ ഉപകാരം. അതുകൊണ്ടു് ഈ അവസരം പാഴാക്കാതെ പോവുകയാണു നന്നു്." തത്തമ്മയുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചു് ഖുജിസ്ത പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോഴാണ് കോഴികൂകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടതു്. അതുകാരണം അന്നത്തെ യാത്ര നിർത്തിവെയ്ക്കേണ്ടിവന്നു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിയാറ്

കേശവൻ സൈന്യാധിപനായി

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. അന്ധകാരം നാടെങ്ങും വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. ആഹ്ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടും, നയനങ്ങളിൽ അശ്രുധാര ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടും, ഹൃദയവ്യഥയ്ക്കു് ആശ്വാസം കിട്ടാതെ കുണ്ഠിതപ്പെടുന്ന ഖുജിസ്ത തന്റെ കാമുകനെ സമീപിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുകയാണ്.

തത്തമ്മയുടെ അനുമതി കൂടാതെ പോകുവാൻ അവൾക്ക് ധൈര്യ്യം പോരാ. അങ്ങനെ പതിനായിരംകൂട്ടം ചിന്തകളെ തട്ടിനീക്കിക്കൊണ്ട് ഒരുവിധത്തിൽ തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു. എന്നിട്ട് ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "എയ് തത്തമ്മേ! ഒരു സാധു മുസ്ലിം മക്കത്തിനു പോകണമെന്നു പറഞ്ഞ് അയൽവാസിയായ ധനാഢ്യനെ സമീപിക്കയുണ്ടായി. അയാളുടെ യാത്രയ്ക്ക് മംഗളാശംസ എന്നോണം ആ ധനാഢ്യൻ പറഞ്ഞു: "വളരെ നല്ലകാര്യ്യം. ഒട്ടും താമസിച്ചുകൂടാ. കഴിയുന്നതുംവേഗം യാത്രയാവുകയാണ് ഉത്തമം." അതുകേട്ട് ആ സാധു അറിയിച്ചു: "യാത്രച്ചിലവിനു പണമില്ല. എന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും സഹായിക്കണം."

"യാത്രച്ചിലവിന് പണമില്ലെങ്കിൽ പോകണ്ട. പണമില്ലാത്തവർ മക്കത്തു പോകണമെന്ന് മതം ശാസിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിക്കുവേണ്ടി ബദ്ധപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കുചേലനായ ഒരുത്തൻ മക്കത്തുപോയി തീർത്ഥാടനം നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലും കാണാത്ത സ്ഥിതിക്ക് നീ ബുദ്ധിമുട്ടണ്ട. വേഗം വീട്ടിൽ പോകൂ. വല്ല തൊഴിലുംചെയ്ത് ഉപജീവിക്കുക." ധനവാന്റെ സംസാരം കേട്ട് ആ സാധു പറയുകയാണ്: "മതനിയമങ്ങളും തത്വോപദേശവും കേൾക്കുവാനല്ല ഞാനിവിടെ വന്നത്. കുറച്ചു ധനം സഹായിക്കണമെന്നു പറയാൻവേണ്ടി മാത്രമാണ്." എന്നിരിക്കെ ഇതൊക്കെ പറയേണ്ട ആവശ്യം നിനക്കില്ല. തത്തമ്മേ! നീ ഒന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക—ദിവസംപ്രതി സന്ധ്യമയങ്ങിയാൽ നിന്നെ സമീപിക്കുക ഒരു പതിവാക്കിയിരിക്കയാണ ഞാൻ. എന്തിനാണ് അത്? വെറും അനുവാദം കിട്ടേണ്ടതിലേക്കുമാത്രം. എന്നാൽ നീയാകട്ടെ, അതൊന്നും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. കണ്ടതും കേട്ടതും ഒക്കെ പറഞ്ഞു കഴിച്ചുകൂട്ടും. അതുകൊണ്ടു നിനക്കോ എനിക്കോ വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടോ? ഇല്ല. നിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ കേൾക്കുവാനോ, നിന്റെ വാഗ്ധാടിയെ പരീക്ഷിക്കുവാനോ അല്ല ഞാൻ വരുന്നത് എന്നോർക്കാതെ വല്ലതും ഒക്കെ പ്രലപിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ദേഷ്യമാണ വരാറ്?"

അവൾക്കു ദേഷ്യം വരാറുണ്ട് എന്നുകേട്ട് തത്തമ്മയുടെ ഉൾക്കാമ്പു വിറച്ചു. തന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊന്നതുപോലെ തന്നെയും അപായപ്പെടുത്തിയേക്കുമോ എന്നൊരു സംശയം അവളിൽ നാമ്പെടുത്തു. ഖുജിസ്ഥയുടെ കോപം ശാന്തമാകത്തക്ക സാന്ത്വനവാക്കുകളോടെ ആ തത്തമ്മ തുടർന്നു:—"താങ്കൾക്ക് ഈ സാധുവിന്റെമേൽ കോപം ജനിച്ചത് ഈ

യുള്ളവളുടെ ഭാഗ്യദോഷം. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഒന്നും അർത്ഥമില്ലാത്തവയല്ല. അവയിൽനിന്നുളവാകുന്ന പ്രയോജനം എന്താണെന്നു പിന്നീടാണ് മനസ്സിലാവുക. ഇനി അതു കേൾക്കുവാൻ നീ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്നില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു.

"നീ പറയുന്നത് എന്തുതന്നെ ആയാലും ഞാൻ അതു കേൾക്കാറുണ്ട്; കേൾക്കും; കേട്ടുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഒരുകാര്യം പ്രത്യേകം പറയാം. ഇന്നു നല്ല ഇരുട്ടുള്ള ദിവസമാണ്. തനിയെ പോകുവാൻ ഭയമാവുന്നു. നീ സമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ ദാസനെക്കൂടി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അവിടെ എത്തിയാൽ അവൻ പുറത്തു നിന്നുകൊള്ളും. ഞാൻ മാത്രമേ അകത്തുപോയി അദ്ദേഹമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുകയുള്ളൂ." ഖുജിസ്ഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു.

"ശുദ്ധമനസ്കയായ അവളുടെ ഭോഷത്വം കേട്ടിട്ടു ലജ്ജ തോന്നിയതുപോലെ തത്തമ്മ തന്റെ ചിറകുകളെ കുടഞ്ഞു. കാലുകൊണ്ടു നെഞ്ചു ചൊറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തുടർന്നു: "എയ് ശുദ്ധാത്മാവേ! ദൈവത്തെ ഓർത്ത് അങ്ങനെ ചെയ്തുപോകരുത്. ഒരു വടുവനോടുകൂടി പോകുന്നതിൽപരം അബദ്ധം മറ്റൊന്നില്ല. ബുദ്ധിമാന്മാർ എന്താണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്! വടുവന്മാർ കുബുദ്ധികളാണ്. അവരെ വിശ്വസിച്ച് ഒന്നും തന്നെ ചെയ്തുപോകരുത്. അവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും, വിശ്വസിക്കുന്നവരെ ചതിക്കുന്നതിനു മടിക്കാത്തവരാണ്. നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ ഒരു രാജാവിനു പറ്റിയ അമളി അദ്ദേഹം ഒരു കുശവനെ വിശ്വസിച്ചു സേനാധിപത്യം നൽകി. അവസാനം അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവന്ന കഥ.

പ്രസ്തുത കഥ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഖുജിസ്ഥ, അതു പറയണമെന്നു തത്തമ്മയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ച് ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

"ഒരു കുശവൻ സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞു മദ്യം സേവിക്കുകയുണ്ടായി, ഒരുദിവസം. തലയ്ക്കു വെളിവില്ലാതായ അവൻ ചാരായക്കടയ്ക്ക് അടുത്തുതന്നെ ഒരിടത്തു വീഴുകയുണ്ടായി. ചാരായക്കടയിൽ ഉടഞ്ഞുപോകാറുണ്ടായിരുന്ന കുപ്പികൾ കൂട്ടിയിടുന്ന ഒരു കുപ്പമേലാണ് അവൻ വീണത്. പ്രസ്തുത വീഴ്ചമൂലം അവന്റെ ദേഹമാസകലം മുറിഞ്ഞുകീറി. വളരെക്കാലം ചികിത്സിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ആ വ്രണങ്ങൾ ഉണങ്ങിയത്. വ്രണങ്ങൾ ഉണങ്ങിയെങ്കിലും അതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോവുകയുണ്ടായില്ല. ആ അടയാളങ്ങൾ കണ്ടാൽ അവൻ ഏതോ മഹായുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തതിന്റെ ഫലമായി വാള്, അസ്ത്രം മുതലായവയാൽ പരുക്കേറ്റതിൽനിന്നുണ്ടായതാണ് അവയെന്നേ തോന്നൂ.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ക്ഷാമംബാധിച്ചു. ആഹാരസാധനങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ വിഷമമായി. അതുമൂലം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ പട്ടണത്തിൽ എത്തി. അവിടെ എന്തെങ്കിലും ജോലികിട്ടുമോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. ഇത്രയധികം മുറിവുകളുടെ കലകളോടുകൂടിയ അവനെ കണ്ടപ്പോൾ ആ രാജാവ് അനുമാനിച്ചു, ഇവൻ ഒരു യോദ്ധാവാണ്; ഏതോ യുദ്ധത്തിൽ വച്ചാണ് ഇത്രയധികം മുറിവുപറ്റിയത്—എന്നൊക്കെ ഓർത്തുകൊണ്ട് അവനെ പട്ടാളത്തിൽ ഒരു ഉയർന്ന ഉദ്യോഗം കൊടുത്തു. അങ്ങനെ ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവനെ ശമ്പളക്കൂടുതലും ഉദ്യോഗക്കയറ്റവും നൽകി. അവസാനം അവിടുത്തെ സേനാപതിയായിത്തീർന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. വിപുലസൈന്യനും മഹാശക്തനുമായ ഒരു രാജാവ് ആ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതുകണ്ട് ആ ഭൂപാലൻ വിചാരിച്ചു നമ്മുടെ സേനാധിപതിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സേനയെ അയയ്ക്കാമെന്ന്. പ്രസ്തുത സംഗതികേട്ട കുശവൻ പേടിച്ചുവിറച്ചുതുടങ്ങി. അധികരിച്ച ഭയംനിമിത്തം അയാൾ രോഗിയായി പരിണമിച്ചു.

സേനാനിയുടെ രോഗകാരണം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാളുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്ന രാജാവിനോട് അവൻ പറയുകയാണ്: "പൊന്നുതിരുമേനി! ഞാൻ ചട്ടിയും കലവും ഉണ്ടാക്കുന്ന കുശവനാണ്. യുദ്ധപരമായ ഒരു പരിചയവും ഇല്ലെനിക്ക്. യുദ്ധവും ഞാനുമായുള്ള ബന്ധം 'പോക്കെന്തറിയാനാ പഞ്ചസാരയുടെ വില' എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെയാണ്. എനിക്കു കിട്ടിയ ഈ പദവി 'കുങ്കുമംചുമക്കുന്ന കഴുതയ്ക്കു' സമമാണ്. അതുകേട്ട രാജാവ് അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അയാളെ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നു മാറ്റി പകരം പ്രാപ്തനായ മറ്റൊരാളെ നിയമിച്ചു. അർഹനല്ലാത്ത ഒരുത്തനു സ്ഥാനമാനങ്ങൾ നൽകിയാലുണ്ടാവുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെ ഓർത്ത് അദ്ദേഹം പരിതപിച്ചു."

പ്രസ്തുത കഥപറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ തുടർന്നു: "ഒരു ദാസനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന നിന്റെ അനുഭവം ഇതുതന്നെയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് നീ മാത്രം പോവുകയാണ് ഉത്തമം."

അതുകേട്ട് അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്രയ്ക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിയേഴ്

ഒരു സിംഹം കുടുംബസമേതം ഒരു നായെ വളർത്തി

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. അന്ധകാരം നാടെങ്ങും വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പുരുഷവേഷം ധരിച്ച് ഖുജിസ്ത തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു. തദവസരത്തിൽ അവളെ കണ്ടാൽ ഏതോ ഒരു രാജകുമാരനാണെന്ന് സംശയിച്ചു പോകും. ആ വേഷം ധരിച്ച് തത്തമ്മയുടെ അരികിൽ വന്നു. അതു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "പ്രിയ ഖുജിസ്ത! നിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി സന്ദർഭോചിതമായിട്ടുണ്ട്. ദേവന്മാരുടെ സഹായംകൂടാതെ, ഈ അന്ധകാരത്തിൽ ഏകാകിനിയായി, അതും പുരുഷവേഷം ധരിച്ച് ഇവിടെ വന്നതു ബുദ്ധിപരമായിട്ടുണ്ട്. ആകട്ടെ, ഇനി നീ അധികം താമസിക്കേണ്ട. ഉടനെതന്നെ പോകണം. എന്നാൽ പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു ചെറിയ കഥ പറഞ്ഞുതരാം.

ഒരു വനത്തിൽ ഒരു സിംഹം തന്റെ ഭാര്യയോടുകൂടി പാർത്തിരുന്നു. ആ മാതാപിതാക്കൾക്ക് രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. വേനലിന്റെ കാഠിന്യംകൊണ്ട് മറ്റു മൃഗങ്ങളൊന്നും പുറത്തുവരാതെയും പ്രസ്തുത കുടുംബത്തിനു ഭക്ഷണം കിട്ടാതെയും വിഷമിച്ചു. കുറെ ദൂരത്തുപോയി നോക്കിയാൽ വല്ലതും ഭക്ഷണത്തിനു കിട്ടിയേക്കും എന്നു ബലമായ സംശയം സിംഹത്തിനുണ്ടായി. അങ്ങനെ ആൺസിംഹം പുറപ്പെട്ടു. വളരെ സഞ്ചരിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഒരു ഗ്രാമത്തിനു സമീപം എത്തി. ഗ്രാമത്തിൽ ആകെ സഞ്ചരിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും തനിക്കു കൊണ്ടുപോകത്തക്ക മൃഗങ്ങളെ ഒന്നിനെയും കണ്ടെത്തിയില്ല. അങ്ങനെ കടുത്ത നിരാശയോടെ അവിടെയൊക്കെ ചുറ്റിനോക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു കണ്ടെത്തിയതു് ഒരു പൊട്ടക്കുഴിയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു നായ്ക്കുട്ടിയെ. അതുകണ്ട് അത്യാർത്തിയോടെ അവൻ അങ്ങോട്ടു പാഞ്ഞുചെന്നു. ആ നായ്ക്കുട്ടിയുടെ ദേഹം ആകെ ചീഞ്ഞളിഞ്ഞു, കണ്ണുരണ്ടും അടച്ച് അന്ത്യശ്വാസംവലിക്കുവാൻ സമയംനോക്കിക്കിടക്കുകയാണ് അതു്. ഒററ നോട്ടത്തിൽ വൃത്തികേടുതോന്നി എങ്കിലും മൂന്നുനാലുദിവസത്തെ പട്ടിണി മൂലം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുവാൻ, തന്റെ മുലയിൽ പാലില്ലാതെ നട്ടംതിരിയുന്ന തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു് പ്രാണവീടാനെങ്കിലും ആകട്ടെ എന്നോർത്തു് ആ സിംഹം അതിനെയും എടുത്തു് തന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു പോയി.

അതിനെ തന്റെ പത്നിയുടെ മുമ്പിൽ അർപ്പിച്ചിട്ട് അതു പറയുകയാണ്: "ഞാനൊരു ആണല്ലേ? രണ്ടോ മൂന്നോ ദിവസം പട്ടിണികിടക്കുന്നതുകൊണ്ട് വലിയ ക്ഷീണമൊന്നും വരാനില്ല. നീയാവട്ടെ ഒരു സ്ത്രീയാണ്. കുട്ടികൾക്കു പാൽകൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട് നിനക്ക്. ഇപ്പോൾതന്നെ പാൽ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് തല്ക്കാലം ഇതു ഭക്ഷിക്കുക."

അതുകേട്ട് അവൾക്കു സഹതാപംതോന്നി. തന്റെ ഓമനസന്താനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ പാൽകുടിച്ച് തുള്ളിച്ചാടിവളരേണ്ട ഒരു നായ്ക്കുട്ടിയാണ് അതും. അതിനെ ഭക്ഷിക്കുക ഒന്നുകൊണ്ടും ഉചിതമല്ല. അവൾ തീർത്തുപറഞ്ഞു, പട്ടിണികിടന്ന് ഞാൻ മരിച്ചാലും ശരി, ഇതിനെ തിന്നുകയില്ലെന്ന്. അവളുടെ ശാഠ്യവും ശിശുസ്നേഹവും കണ്ട് ആൺസിംഹത്തിന്റെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞു. അവരുടെയും കുട്ടികളുടെയും ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായം അനുസരിച്ച് അവർ ആ നായ്ക്കുട്ടിയെ വളർത്തിത്തുടങ്ങി അങ്ങനെ ആ സിംഹസന്തതികളോടൊപ്പം അതു് വളർന്നുവന്നു. സിംഹശിശുക്കൾ അവരുടെ മൂത്തജ്യേഷ്ഠനെപ്പോലെ കരുതിപ്പോന്നു ആ ശുനകനെ. ഏകോദരസഹോദരന്മാരെപ്പോലെ ആഹ്ളാദത്തോടെ കളിച്ചും ചിരിച്ചും ജീവിച്ചുപോന്നു; അതുകണ്ട് ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ആ മാതാപിതാക്കന്മാരും.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. അവർ മൂന്നുപേരുംകൂടി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച് ആ കാട്ടിൽ അങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ ചുററിത്തിരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കവേ ഒരു ഗജവീരൻ അവക്കഭിമുഖമായി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സിംഹക്കുട്ടികൾ അതുകണ്ട് പൂർവ്വാധികം ധൈര്യം അവലംബിച്ച് മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. അവ ആ ഗജവീരനോടു മല്ലടിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുകയാണ്.

നേരേമറിച്ച് സിംഹത്തിന്റെ വളർത്തുപുത്രനോ? വാലുംതാഴ്ത്തി മുറുമുറുത്തും ദീനസ്വരങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുംകൊണ്ടു പിന്തിരിഞ്ഞ് ഓട്ടം തുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ ഭീരുത്വം കണ്ട് അനുജന്മാർക്ക് അത്ഭുതം ജനിച്ചു. അവർ മൂന്നുപേരും, താമസസ്ഥലത്തു മടങ്ങിയെത്തി. നടന്ന സംഭവങ്ങൾ മാതാപിതാക്കളോടു വിശദീകരിച്ചു. അതുകേട്ട് ആ മാതാപിതാക്കൾ മറുപടിപറഞ്ഞു: "മക്കളേ! ഇതു് ഒരു നായ്ക്കുട്ടിയാണ്. ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ശൗര്യം വീട്ടിലല്ലാതെ പുറത്തു കാണുകയില്ല. നാമാകട്ടെ, മൃഗരാജവംശമാണ്. നമ്മുടെ വീര്യം ഒരിക്കലും കുറയുന്നതല്ല."

എന്നിത്രയും പറഞ്ഞ് തത്തമ്മ ആ കഥ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തുടന്നു: "ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! അർഹതയില്ലാത്തവൻ ഏതേതുവേഷം മാറി

യാലും പ്രയോജനമില്ല. അവന്റെ ജാതിഗുണത്തിന് അനുസരണമല്ലാത്ത ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യുവാൻ അവനു കഴിവുണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ട് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത്, ഭീരുത്വത്തിന്റെ മൂർത്തികളായ സ്ത്രീകളിൽ ഒരു വ്യക്തിയായ നീ നിന്റെ കടമകളെ ധീരധീരം ചെയ്തുതീർത്തു എങ്കിൽ മഹാഭാഗ്യം എന്നുമാത്രമാണ്. അതിരിക്കട്ടെ സമയം വൈകി. നീ ഉടനെ പുറപ്പെടുക." അതുകേട്ട് പ്രസന്നവദനയായ പെജിസ്ഥ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കാണ് കോഴികൂകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടത്. അന്ന് അന്നത്തെ യാത്രയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തെട്ട്

പ്രഭുകുമാരനും പാമ്പും

അന്നത്തെ പകൽസമയം ഒരുവിധത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അങ്ങനെ മണിക്കൂറുകൾ എണ്ണിയെണ്ണിക്കഴിച്ച് ഒരുവിധത്തിൽ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. ഹൃദയവ്യഥയെ ഒരുവിധത്തിൽ അടക്കിക്കൊണ്ട് അവൾ തത്തമ്മയുടെ അരികിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ട് വ്യസനസമേതം പറയുകയാണ്: "എന്റെ ഭർത്താവിനെ കാണാത്തതിലുള്ള മനോവ്യഥയാൽ ഹൃദയം കത്തിയെരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആ രാജകുമാരനെ കാണുവാൻ ഇടയായത്. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സാമീപ്യംകൊണ്ടെങ്കിലും ഹൃദയവേദനയ്ക്കു ശാന്തിയുണ്ടാകും എന്നാണു ഞാൻ കരുതിയത്. അത് ഇപ്പോൾ അസ്ഥാനത്തായി. അന്തഃകരണത്തിൽ തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വികാരപരമ്പരയെ അടിച്ചമർത്തുവാൻ വളരെയൊക്കെ പാടുപെട്ടു; അതും സഫലമായില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ എന്റെ സ്ഥിതി പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യം. എന്റെ ഹൃദയം ഉരുകി പുറത്തേയ്ക്കു ചാടുന്നു. കരൾ ഉണങ്ങി കരിയുന്നു. ഇന്ന് എന്തുതന്നെയായാലും ഞാനീ വീട്ടിൽക്കിടന്ന് ഉറങ്ങുകയില്ല. എന്തു ഭവിഷ്യത്തുതന്നെ നേരിട്ടാലും എന്റെ ആത്മസുഹൃത്തിനെ പ്രാപിക്കാതെ കഴിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് എനിക്കു നിന്നോടു പറയുവാനുള്ളത്, ഏതുവിധവും എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കണം എന്നുമാത്രമാണ്."

പരുഷമായ ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് തത്തമ്മ ഭയന്നു. കിടുകിടാ വിറച്ചുകൊണ്ട് മൃദുലസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ഇന്ന് ഇനി എന്തുതന്നെ

ആയാലും പോകാതിരിക്കരുത്. നിശ്ചയമായും പോരുകതന്നെയാണു വേണ്ടത്. ഇനി എന്റെമേൽ കോപിക്കേണ്ട ആവശ്യമൊട്ടില്ലതാനും. നിന്റെ യാത്രയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായി ഞാൻ നിന്നിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് എന്നോട് ഗൗരവംതോന്നേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. ഇനി ലേശംപോലും താമസിയാതെ പുറപ്പെടുക. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം വേണം. നിന്നോട് വൈരമുള്ളവരെ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കരുത്. അത് ആപത്തിന് ഇടയാക്കും. അങ്ങനെ ഒരു അനുഭവം ഒരു പ്രഭുകുമാരന് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത് അല്പമൊന്നു വിശദമാക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രഭുകുമാരനും പാമ്പും എന്ന കഥയെ വിവരിച്ചു:

"ഒരു പ്രഭുകുമാരൻ നായാട്ടിനായി കാടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവിടെയൊക്കെ ചുററിസഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ ഒരു കരിമൂർഖൻ പാഞ്ഞുവരുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. അത് എന്തോ വിപത്തിൽപെട്ട് ഭയപ്പെട്ടതുപോലെയാണു കാണപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഏതാണ്ട് ആ പ്രഭുകുമാരന്റെ അടുത്ത് എത്തിയപ്പോൾ ആ ഭുജംഗം വിലപിച്ചുകൊണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു: "എന്നെ ഒന്ന് ഒളിപ്പിക്കണേ!" എന്ന്. അതു കേട്ട് അത്ഭുതപരതന്ത്രനായ ആ പ്രഭുകുമാരൻ ചോദിച്ചു: "ഇത്രകണ്ടു പരവശനായിത്തീരുവാൻ ഉണ്ടായ കാരണം എന്താണ്?" എന്ന്.

ഗദ്ഗദത്തോടെ ആ കരിനാഗം അറിയിച്ചു:—"എന്നെ തല്ലിക്കൊല്ലുവാനായി ഒരു മനുഷ്യൻ എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നുണ്ട്. ഒരു വലിയ മുളവടിയുംകൊണ്ടാണ് അയാൾ എന്നെ അനുഗമിക്കുന്നത്. ഇനി എന്നെ കണ്ടാൽ അവൻ വിട്ടയയ്ക്കുകയില്ല. ഓടിക്കിതച്ചു ക്ഷീണിച്ച എനിക്ക് ഇനി ഓടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ അവസരത്തിൽ എന്നെ ഒളിപ്പിക്കുവാൻ സന്മനസ്സില്ലാതെപോയാൽ ഇന്നോടെ എന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കും. അങ്ങു ചെയ്യുന്ന ഈ ഉപകാരം എന്റെ ജീവിതാന്ത്യംവരെ മറക്കുന്നതല്ല."

അതിന്റെ ആ സംസാരം പ്രഭുകുമാരനെ വേദനിപ്പിച്ചു. അയാൾക്കു സന്താപം ജനിച്ചു. അതിന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യധർമ്മമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. മറെറാന്നും ചിന്തിക്കാതെ തന്റെ കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ അതിനെ ഒളിപ്പിച്ചു. അത് ആ പ്രഭുകുമാരന്റെ കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ അനങ്ങാതെ കൂടി.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു. ഒരു വേടൻ കൈയിൽ നീണ്ട ഒരു മുളവടിയുമായി അവിടെ വന്നുചേർന്നു. അയാൾ അന്വേഷിച്ചു: "ഇപ്പോൾ ഒരു കരിമൂർഖൻ ഇങ്ങോട്ടു വന്നില്ലേ..... ? എന്റെ മുൻപേയാണ് അത്

ഓടിവന്നതു്. ഇങ്ങോട്ടുതന്നെയാണ് അതു വന്നതു്. അതിനെ നിങ്ങൾ കണ്ടു എങ്കിൽ, എങ്ങോട്ടാണു പോയതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉപകാരം അതിനെ തല്ലിക്കൊല്ലുവാൻവേണ്ടിയാണ് ഈ മുളവടിയും എടുത്തു ഞാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. കണ്ടു എങ്കിൽ ഒന്നു വേഗം പറയൂ? എനിക്കു വേറെ പണിയുണ്ടു്. അതിനെ തല്ലിക്കൊന്നിട്ടു് വീട്ടിലേക്കു പോകാമെന്നു കരുതിയിരിക്കയാണ്."

"സഹോദരാ! ഞാനിവിടെ നില്ക്കുവാൻതുടങ്ങീട്ടു് വളരെ സമയമായി." ദയാലുവായ പ്രഭുകുമാരൻ സാധൂകരിച്ചു. "എന്നാൽ ഈ വഴിയേ ഒരു ജന്തുക്കളും വരികയുണ്ടായില്ല. ശികാർ അന്വേഷിച്ചു് ഇവിടെ എത്തിയ ഞാൻതന്നെ വല്ല ജന്തുക്കളെയും കണ്ടുകിട്ടിയെങ്കിൽ എന്നു വിചാരിച്ചു് അക്ഷമനായി കാത്തുനില്ക്കുകയാണ്. വിശേഷിച്ചു നിങ്ങൾ പറയുന്ന കരിമൂർഖൻ ഇതിലെ വന്നിട്ടില്ല. ഏതുവഴിക്കു് പോയി എന്നു ദൈവത്തിനറിയാം."

അയാൾ ആ പറഞ്ഞതു പരമാർത്ഥമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയാതെപോയ വേടൻ ശാസിച്ചും ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയും നോക്കി എങ്കിലും അതെല്ലാം നിഷ്ഫലമാണെന്നുകണ്ടു് വേടൻ സ്വഭവനത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങി.

അയാൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞശേഷം ആ പ്രഭുകുമാരൻ പറഞ്ഞു, താൻ അഭയം നൽകിയിരിക്കുന്ന മൂർഖൻപാമ്പിനോടു്:—"നിന്റെ രിപു സ്ഥലം വിട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നിനക്കു് ഭയപ്പെടുവാൻ ഒന്നുമില്ല. നിന്റെ മാളത്തിൽപോയി സുഖമായി താമസിക്കുക."

ഹാസ്യരസസമ്മിശ്രമായ ഒരു ചിരിയോടുകൂടി ആ കരിമൂർഖൻ പറയുകയാണ്: "ഞങ്ങളുടെ കുലദ്രോഹികളായ മനുഷ്യഗണത്തിൽനിന്നു് ഒരു വ്യക്തിയെ ഇത്ര സൗകര്യത്തിൽ കിട്ടിയ സ്ഥിതിക്കു് അവനെ വെറുതെ വിട്ടിട്ടു പോകുവാൻ അത്ര ഭോഷനല്ല ഞാൻ. നിന്നെ ദംശിക്കാതെ മടങ്ങുകയോ, ഈ സ്ഥാനത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങുകയോ ഉണ്ടാവില്ല. എന്റെ ഈ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ ആരുതന്നെ വന്നാലും സാദ്ധ്യമല്ല. ഞങ്ങളുടെ വംശവൈരിയാണ് നീ എന്നതുപോലെ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ രിപുക്കളാണ് ഞങ്ങൾ. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ആകമാനം വൈരിയായ എനിക്കു് അഭയംനൽകിയ നീ ഭോഷന്മാരിൽ അഗ്രേസരനും വിഡ്ഢികളിൽ പ്രഥമഗണനീയനും ആണ്. "പാമ്പിനു പാൽകൊടുത്തോനെ പാഞ്ഞുചെന്നു പിടികൂടും" ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ ആദർശം എന്നു് അറിയാത്ത മനുഷ്യരില്ല; എന്നിരിക്കെ നിന്റെ കപ്പായ

ത്തിനുള്ളിൽ അദ്യംതന്നെ നിന്നെപ്പോലെ ഒരു വിഡ്ഢിയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടേയില്ല.”

“നിനക്കു ഞാൻ ചെയ്തതു് വലിയ ഒരു ഉപകാരമാണ്.” പ്രഭുകുമാരൻ വ്യസനത്തോടെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. “നിനക്കു വേണ്ടതു് കൃതജ്ഞതയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നീയൊരു കൃതഘ്നനായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. അതോ പോകട്ടെ, ഇപ്പോൾ എന്നെ കടിച്ചുകൊല്ലുവാനുംകൂടിയാണു നിന്റെ ശ്രമം. അല്ലേ? ഇതു ന്യായമാണോ?”

“ബുദ്ധിമാന്മാർ പറയുന്നതെന്താണ്?” ആ വിഷജന്തു സമർത്ഥിച്ചു: “ദുഷ്ടന്മാരോടു ദയ കാണിക്കുന്നതും സത്യതന്മാരെ വിശ്വസിക്കുന്നതും, ഒരേനിലയിലാണെന്നല്ലേ?”

ഒരുവിധത്തിലും രക്ഷപ്പെടാൻ വഴിയില്ലെന്നുകണ്ടു് പ്രഭുകുമാരൻ അല്പമൊന്നു് അമ്പരന്നു. തല്ക്കാലം രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു ഉപായം എന്നോണം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “അതാ, നിന്റെ ഭാര്യ നിന്നെ അന്വേഷിച്ചു വരുന്നു. അവളുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു് നമുക്കു പ്രവർത്തിക്കാം.”

അതുകേട്ടു് ആ പാമ്പു മുന്നോട്ടുനീങ്ങി തന്റെ ഭാര്യ വരുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിത്തുടങ്ങി. അവൻ തന്നെവിട്ടു് അല്പം അകന്നു എന്നുകണ്ടു് ആ പ്രഭുകുമാരൻ വലിയ ഒരു കല്ലു് എടുത്തു കൈയിൽപിടിച്ചു. മൂർഖൻ അവിടെയെല്ലാം പരതിനോക്കി എങ്കിലും ഒരു ജീവിയെപ്പോലും അവിടെങ്ങും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവനു് അരിശംവന്നു. ഒറ്റ ഒരു കടിക്കു് പ്രഭുകുമാരന്റെ കഥകഴിച്ചുകളയാമെന്നു കരുതി പാഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു. അടുത്തു് എത്തി എന്നുകണ്ടു് പ്രഭുകുമാരൻ ആ കല്ലു് അതിന്റെ തലയിൽ എറിഞ്ഞു. ഊക്കോടെയുള്ള ഏറുകൊണ്ടു് ഉടൻ ആ മൂർഖൻ ചത്തുമലർന്നു. വിപത്തുകളൊന്നും കൂടാതെ പ്രഭുകുമാരൻ തന്റെ വസതിയിലേക്കു മടങ്ങി.

ഖുജിസ്ത അതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു: “തത്തമ്മേ! നീ പറഞ്ഞ കഥ കേട്ടു. അതിൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടതായ ഗുണപാഠം മനസ്സിലായി. ഇനി ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും, നിന്റെ നിർദ്ദേശത്തിനു മുൻഗണന നൽകിക്കൊള്ളാം. ആകട്ടെ, ഇനി എനിക്കു് അനുവാദം തരണം.”

അവളുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് കാമുകനെ സമീപിക്കുവാൻ അനുമതി നൽകി. എന്നാൽ, ഭാഗ്യദോഷിയായ അവൾ പുറപ്പെടുന്ന

തിൻ മുൻപുതന്നെ കോഴി കൂകിത്തുടങ്ങി. പുലർച്ചക്കോഴി കൂകിയതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്ര മുടങ്ങി. വൈകുന്നേരം പുറപ്പെടാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിഒൻപത്

ശിപായിയും തട്ടാനും

സന്ധ്യ മയങ്ങിത്തുടങ്ങി. കുളികഴിഞ്ഞു മുടി ഈറൻ പിന്നിയിട്ടു നല്ല പട്ടുസാരിയും ജമ്പറും ധരിച്ചു. കണ്ണിൽ മഷി എഴുതി. നെറ്റിയിൽ പൊട്ടുതൊട്ടു. രത്നഖചിതമായ ആഭരണങ്ങളും ചാർത്തി സുസജ്ജിത ആഗതയായി. എന്നിട്ട് താൻ ഓമനിച്ചുവളർത്തുന്ന തത്തമ്മയോട് പറയുകയാണ്: "എന്റെ പുന്നാരത്തത്തമ്മേ! ഇന്ന് എനിക്ക് അനുവാദം തരികയും ഞാൻ പോയി എന്റെ അഭിലാഷം പൂർത്തിയാക്കിവരികയും ചെയ്താൽ ഇതിൽപരം ഒരു സന്തോഷം മറ്റുണ്ടാവാനില്ല എനിക്ക്. അതിനുവേണ്ടി നീ ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങളെ ഞാനുള്ളകാലം മറക്കുകയുമില്ല."

അവളുടെ ആവേശത്തെ പരിഗണിച്ച് തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "നിന്റെ അഭിലാഷം പൂർത്തിയാക്കിത്തരുവാൻ ഞാൻ ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുകാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. നീ ആരെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ അത് ഹൃദയപൂർവ്വമായിരിക്കണമെന്നത് അത്യാവശ്യം. എന്നാൽ അവനവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന രഹസ്യം തുറന്നുപറയുന്നത് ഗാഢമായി ആലോചിച്ചിട്ടായിരിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ പല ദോഷങ്ങളും വന്നുഭവിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട്. അങ്ങനെ ഒരു അനുഭവം തട്ടാനും ശിപായിയുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിയാം. അതെന്താണെന്നല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

"ഒരു പട്ടണത്തിൽ കുബേരനായ ഒരു തട്ടാൻ താമസിച്ചിരുന്നു. അതേപട്ടണത്തിൽത്തന്നെ അധിവസിച്ചിരുന്ന ഒരു ശിപായിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ വലിയ സ്നേഹിതന്മാരാണ്. സാധുവായ ശിപായി സത്യസന്ധനായിരുന്നതിനാൽ തന്റെ സുഹൃത്തായ തട്ടാന് തന്നോടുള്ള സ്നേഹം നിഷ്കളങ്കമാണ് എന്നാണ് ആ സാധു കരുതിപ്പോന്നത്. അയാൾ തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് അദ്ധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ ധനത്തിൽനിന്ന് ഒരു ചെറിയ ഭാഗം തന്റെ അന്ത്യദശയിൽ ഉപകരിക്കുമെന്നു കരു

തി സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു. അങ്ങനെ ഒരുദിവസം അയാൾ ഓർത്തു, തന്റെ സമ്പാദ്യം എന്തുണ്ടെന്നു നോക്കുവാൻ. അതനുസരിച്ച് അയാൾ അതെല്ലാം എണ്ണി തിട്ടപ്പെടുത്തി. ഭീമമായ ഒരു തുകയുണ്ടായിരുന്നു. അതെല്ലാം ഒരു സഞ്ചിയിലാക്കി കെട്ടിവച്ചു. ഇത്ര ഭീമമായ ഒരു തുക തന്റെ പക്കൽ സൂക്ഷിക്കുന്നത് ആപൽജനകമാണെന്നു തോന്നുകയാൽ അതു സൂക്ഷിക്കുന്ന ഭാരം തന്റെ ഉററമിത്രവും ധനാഢ്യനുമായ തട്ടാനെ ഏല്പിക്കുവാൻ ഉറച്ചു. അങ്ങനെ ആ പാവം സഞ്ചിയും എടുത്തുകൊണ്ടു തട്ടാന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: "എന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അദ്ധ്വാനത്തിൽതന്നെ വിനിയോഗിച്ചതിന്റെ ഫലമാണിത്. അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ അശക്തനായിത്തീരുന്ന വാർദ്ധക്യകാലത്ത് ഇത് ഉപകരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിലാഷം. എന്നാൽ ഇത് എന്റെ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നത് ആപത്താണ് എന്നു കരുതി ഇതിനെ സൂക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കുന്നു. അതിനോടുകൂടി ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ തരികയും വേണം" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആ സഞ്ചി തട്ടാനെ ഏല്പിച്ചു. സന്തോഷത്തോടെ തട്ടാൻ അതു വാങ്ങി തന്റെ അറയിൽ വെച്ചു പൂട്ടുകയുംചെയ്തു.

അങ്ങനെ മാസങ്ങൾ കുറെ കഴിഞ്ഞുകടന്നു. ശിപായിക്കു പണത്തിന് ആവശ്യം നേരിട്ടു. അയാൾ തട്ടാന്റെ വസതിയിൽ എത്തി, പണസഞ്ചി മടക്കിക്കിട്ടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതുകേട്ട് തട്ടാന് ദേഷ്യംപിടിച്ചു അവൻ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:—"ഇതിനാണോ ഈ ചങ്ങാതിത്തമൊക്കെ ഭാവിച്ചു നടന്നിരുന്നത്? എനിക്ക് ഒരു അപവാദം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ? എന്നെ കള്ളനാക്കുവാൻ? എന്തെങ്കിലും സാധനംനിറച്ചു ഒരു സഞ്ചിയെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഇവിടെ തന്നിരുന്നു എങ്കിൽപിന്നെ ചോദിച്ചാൽ തരക്കേടില്ല. എന്തു സഞ്ചി ഏതു സഞ്ചി എന്നൊന്നും അറിയാത്ത എന്നോട് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുവാൻ നീ ധൈര്യപ്പെട്ടതാണ് അതിശയം. എടാ കള്ളാ! നീ ഒരു കേമൻതന്നെ. ഇങ്ങനെ ഒരു കളവു കെട്ടിച്ചമച്ചു പറയുവാൻതക്ക സാമർത്ഥ്യം നിനക്കുണ്ടെന്ന്, കാലേകൂട്ടി ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ നിന്നെ ഇവിടെ അടുപ്പിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു സാധുവാണ് എന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടല്ലേ, നീ ഇങ്ങനെ ഒരു അപരാധം പറഞ്ഞുപരത്തുവാൻ ഉറച്ചത്. നേരേമറിച്ച് എനിക്കുപകരം വേറെ വല്ലവരുമായിരുന്നു എങ്കിൽ കാണാമായിരുന്നു തമാശ. ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ ഉററസ്നേഹിതനായി കരുതിയിരുന്നു. നീ ഇങ്ങനെ ഒരു ഉപദ്രവിയായിത്തീരുമെന്ന് ആരുകണ്ടു? ഇപ്പോൾ നീ കണ്ട തോന്ന്യാസമൊക്കെ പറഞ്ഞു എന്റെ അടുക്കൽ

നിന്നു് പണസഞ്ചി വാങ്ങാനാണു ഭാവം. ഇതു് പണ്ടൊരുത്തൻ പറഞ്ഞ
തുപോലെ ആയിട്ടുണ്ടു്. 'കള്ളൻ കൊണ്ടുവാലിനെ ശാസിക്കുംപോലെ
യോ, കള്ളന്റെ മുമ്പിൽ സത്യവാന്റെ വായ് മൂടങ്ങിവന്നതുപോലെയോ'
ആയിട്ടുണ്ടു്."

തന്റെ പണക്കിഴി തരാതെ കഴിക്കുവാനാണു് തട്ടാൻ ഉദ്ദേശിക്കു
ന്നതെന്നു മനസ്സിലായ ശിപായി നേരെ ന്യായാധിപനെ സമീപിച്ചു.
ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളെല്ലാം അറിയിച്ചു. അതിനു തെളിവായി സാക്ഷി
കൾ ഇല്ലെന്നും, ദസ്തൂറത്തിന്റെ നിലയ്ക്കു ദൈവത്തെ സാക്ഷിയാക്കി
യാണു് പ്രസ്തുത സഞ്ചി തട്ടാനെ ഏല്പിച്ചതെന്നുംമറ്റും ഉള്ള ആ സംസാ
രം ന്യായാധിപനിൽ ദയ ഉളവാക്കി.

പ്രസ്തുത സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചു് ആ ന്യായാധിപൻ പര്യാലോ
ചിച്ചു. "തട്ടാൻ എന്നു പറയുന്ന ഈ ജാതിതന്നെ മഹാചതിയന്മാ
രാണു്. ഈ സാധുവിന്റെ പണസഞ്ചി വാങ്ങിവെച്ചിട്ടു് ഇയ്യാളെ കബ
ളിപ്പിക്കുകയാണു് എന്നു കരുതുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റൊന്നും ഇല്ല."
എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ന്യായാധിപതി കല്പന നൽകി
തട്ടാനെയും ഭാര്യയെയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ. അങ്ങനെ ആ ദമ്പ
തിമാർ ഹാജരാക്കപ്പെട്ടു. വളരെ നയത്തോടും മര്യാദയോടും കൂടി ആവ
ശ്യപ്പെട്ടു, ആ പണസഞ്ചിയെ സംബന്ധിച്ചു് നേരു പറയണമെന്നു്.
എന്നാൽ അവർ അങ്ങനെ ഒരു സംഗതി അറിയുകപോലും ഇല്ല എന്ന
നിലയിലാണു സംസാരിച്ചതു്. അതു ന്യായാധിപനെ അരിശംകൊള്ളിച്ചു.
അദ്ദേഹം ശാസനാരൂപത്തിൽ താക്കീതുനൽകി. പ്രസ്തുത സഞ്ചിയെസം
ബന്ധിച്ചു പൂർണ്ണവിവരം തരുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരെയും വിട്ട
യയ്ക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഉള്ള സത്യം പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. എന്നു
പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ന്യായാധിപൻ അകത്തേയ്ക്കു പോയി.

അകത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽ രണ്ടു വലിയ പെട്ടികളുണ്ടു്. അതിൽ
വിശ്വസ്തന്മാരായ രണ്ടു ഭൃത്യന്മാരെ ഒളിപ്പിച്ചിരുത്തിയിട്ടു് അദ്ദേഹം പുറത്തു
വന്നു. തട്ടാനോടും ഭാര്യയോടുംകൂടി കല്പിച്ചു: "മര്യാദയ്ക്കു് ആ സാധുവി
ന്റെ പണസഞ്ചി അവനു കൊടുത്തേക്കുകയാണു നല്ലതു്. അല്ലെങ്കിൽ നാ
ളെ നേരംവെളുത്താൽ രണ്ടുപേർക്കും ശിക്ഷകിട്ടും. അതു വധശിക്ഷയായി
രിക്കും." എന്നാൽ യാതൊരു സമാധാനവും പറയാതെ അവർ മൗനം
അവലംബിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അതുകണ്ടു് ന്യായാധിപന്റെ ആജ്ഞാ
നുസരണം അവർ ആ പെട്ടികൾ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന മുറിയിൽ ബന്ധ
സ്ഥരാക്കപ്പെട്ടു. ബന്ധനസ്ഥരാക്കിയശേഷം ന്യായാധിപൻ അവിടെ

വരികയും വീണ്ടും ഒരു താക്കീതു് എന്നപോലെ "നാളെ പ്രഭാതത്തിൽ നിങ്ങളെ വധിക്കുന്നതാണു്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു പോരുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ ആ ദമ്പതിമാർ ബന്ധനസ്ഥരാക്കപ്പെട്ടു് ആ മുറിയിൽ കിടക്കുകയാണു്. ഏതാണ്ടു് പാതിരാവുകഴിഞ്ഞു. അവൎക്കു് ഉറക്കം വന്നില്ല. അസ്വസ്ഥതയോടെ ഓരോന്നു് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ തട്ടാന്റെ ഭാൎയ്യ ചോദിച്ചു:—"ആ ശിപായിയുടെ സഞ്ചി നിങ്ങൾ വാങ്ങിവെച്ചതല്ലേ? അതു നമ്മുടെ വീട്ടിൽ ഉണ്ടെന്നു് അങ്ങു പറഞ്ഞേക്കൂ. ആ സഞ്ചിക്കുവേണ്ടി നമ്മുടെ ജീവൻ പോകുവാനിടയാകും. ഈ ന്യായാധിപൻ ഒരു ദയയില്ലാത്തവനാണു്. ആ സഞ്ചി അങ്ങു കൊടുക്കാതെ ഇയാൾ നമ്മെ വിട്ടയയ്ക്കുകയില്ല."

അതുകേട്ടു് ആ തട്ടാൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"നമ്മുടെ അറയിലുള്ള പത്തായമില്ലേ? അതിന്റെ വടക്കുകിഴക്കേ മൂലയിൽ നെല്ലിൽ കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണതു്. നാളെ പ്രഭാതത്തിൽ അതിനെസംബന്ധിച്ചു ചോദിക്കാതെ കൊന്നുകളയാതിരുന്നാൽ നീ ഈ സംഗതി പറഞ്ഞേക്കു."

ഇങ്ങനെ അവർ സംസാരിക്കുന്നതെല്ലാം ആ പെട്ടിയിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നവർ കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ പ്രഭാതമായി. തട്ടാനെയും ഭാൎയ്യയെയും കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി. അതിനുശേഷം മററവർ രണ്ടുപേരും അവിടെ വന്നു. ആ പെട്ടിയിലിരുന്നു കേട്ട സംസാരമെല്ലാം ന്യായാധിപനെ അറിയിച്ചു. അതനുസരിച്ചു് ആ സഞ്ചി കൊണ്ടുവരുവിക്കുകയും, ശിപായിക്കു നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഒരു വഞ്ചന ചെയ്തതിനു് തട്ടാൻ ജയിലിലിടപ്പെട്ടു."

ഈ കഥ പറഞ്ഞുതീൎന്നിട്ടു തത്തമ്മ ചോദിച്ചു: "എയ് പ്രെജിസഥ! ആ തട്ടാൻ വരുത്തിവച്ച വിപത്തുനോക്കണേ! സഞ്ചിയുടെ കാൎയ്യം തന്റെ ഭാൎയ്യയോടു പറയാതിരുന്നു എങ്കിൽ പാവം മരിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നോ? അതാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു് വിപത്തു വലിച്ചു തലയിലിടുന്നവരെ വിശ്വസിച്ചു് ഒരു രഹസ്യവും പറഞ്ഞുപോകരുതെന്നു്. ആകട്ടെ, ആ ഭാഗം അങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ. നീ പോയി നിന്റെ ആഗ്രഹംപൂൎത്തിയാക്കിവരിക."

പ്രെജിസഥ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കവേ, പറവകളുടെ പ്രഭാതകീൎത്തനം അവളുടെ കൎണ്ണങ്ങളിൽവന്നലച്ചു. അതുകാരണം അന്നത്തെ യാത്ര നീട്ടിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു.

അദ്ധ്യായം മുപ്പത്

ധർമ്മിഷ്ഠനായ വണിഗീശ്വരൻ

സായാഹ്നസൂര്യൻ ചെങ്കുപ്പായം ധരിച്ച് പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ ആറാടുവാൻ പോയിക്കഴിഞ്ഞു. അന്ധകാരം കരിങ്കുപ്പായം അണിഞ്ഞുകൊണ്ട് ലോകത്തെ ആവരണംചെയ്തു. പ്രജീസഥയാവട്ടെ വിശിഷ്ടവസ്ത്രങ്ങളും രത്നഖചിതമായ ആഭരണങ്ങളുംചാർത്തി തങ്കമ്മയുടെ സമീപത്തു ചെന്നു നിന്നു. അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽവെച്ച്ആരാധിച്ചുപോരുന്ന പ്രേമനിധിയെ കണ്ട് ആശീർവ്വാദം വാങ്ങിവരുവാൻ പോകുന്നതിലേയ്ക്ക്, അനുവാദം വാങ്ങുവാനാണ് അവൾ അവിടെ വന്നിട്ടുള്ളത്. അനുവാദം തരുന്നതിനോടുകൂടി ചെറിയ ഒരു കഥ പറഞ്ഞാൽ ജനസഞ്ചാരം അടങ്ങുന്നതുവരെ നേരമ്പോക്കിനു വകയും ആയി. അതുകേട്ട് തങ്കമ്മ ഒരു കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

"ധനാഢ്യന്മാരിൽ ദരിദ്രനല്ലാത്ത ഒരു വണിഗീശ്വരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. സൽഗുണസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹത്തിന് സന്താനങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു നിരാശയ്ക്കു വിധേയനാക്കിത്തീർത്തു അദ്ദേഹത്തെ. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു: "നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ സ്മരണ നിലനിർത്തുന്നതിനോ, എന്റെ കാലാനന്തരം ഈ ഭവനത്തിൽ അന്തിത്തിരി വെയ്ക്കുന്നതിനോ, ഇക്കാണായ ധനമെല്ലാം കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിനോ എനിക്ക് ഒരു പിൻഗാമി ഇല്ലാതെപോയ സ്ഥിതിക്ക്, ഈ സമ്പത്തിനെ ഭൂതം നിധി കാക്കുന്നതുപോലെ വെച്ചുസൂക്ഷിച്ചിട്ട് എന്താണു പ്രയോജനം? എനിക്കാണെങ്കിൽ മറ്റു യാതൊരുവിധ ക്ലേശങ്ങളും ഇല്ല, ഒരു കുഞ്ഞെങ്കിലും ഇല്ലാതെപോയതിലുള്ള വിഷാദമല്ലാതെ. ഇതെല്ലാം വിധിബലമായിരിക്കാം. ഇനി ഈ ധനം ഒക്കെ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. ഇതെല്ലാം സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മംചെയ്യണം. അംഗഭംഗം വന്നവരും, ദരിദ്രന്മാരും, സംരക്ഷണയ്ക്ക് ആരുമില്ലാത്ത വിധവകളും, അനാഥസന്താനങ്ങളുമായി ഈ നാട്ടിൽ അനവധിപേർ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. അവർക്കാണ് ഇതു കൊടുക്കേണ്ടത്. അവർ ഇതു വാങ്ങി സുഖമായി കഴിക്കുന്നതു കാണാനാണ് ഇനി എന്റെ ആശ. ഞാനോ? സന്യാസിവേഷംധരിച്ചു തീർത്ഥാടനത്തിനു പോകാം. കൂടെത്തന്നെ ഭാര്യയും പോരട്ടെ."

എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തൻെറ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ധനമെല്ലാം സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മംചെയ്തു. ആയിരക്കണക്കായ സാധുക്കൾ അതു കൈപ്പററി കുബേരന്മാരായി, രാജോചിതമായ ജീവിതം നയിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ഭാര്യയോടുകൂടി തീർത്ഥാടനത്തിനു പുറപ്പെട്ടു. ഒരു പിച്ചളമൊന്തയും, ഒരു പഴയ പായും അല്ലാതെ മറെറാന്നും ആ വീട്ടിൽനിന്ന് എടുക്കാതെയാണ് അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

അങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ച് അവർ ജനിച്ചുവളർന്ന നാടുവിട്ടു് വളരെ അകന്നു. അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസമാക്കി. ക്ഷേത്രംവകയായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിൻ കാവല്ക്കാരനായിട്ട് അങ്ങനെ താമസിക്കുകയാണ്. താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടെത്തുകയും, ഒരു വാഴപ്പഴം ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ട് ആ വൃദ്ധൻ ഉപദേശിച്ചു: "ഈ പഴം നീയും നിൻെറ ഭാര്യയും സേവിക്കണം. തദ്വാരാ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉത്തമപുത്രൻ ജാതനാകുന്നതാണെ"ന്ന്. ആ വിശുദ്ധൻെറ കല്പനയനുസരിച്ചു പഴം രണ്ടായി ഭാഗിച്ച് ആ ദമ്പതിമാർ ഭക്ഷിച്ചു. അതിനെ തുടർന്നു വണിഗീശ്വരപത്നി ഗർഭംധരിക്കുകയും അവർക്ക് ഒരു പുത്രനുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു.

പുത്രൻ ജനിച്ച് അധികം താമസിയാതെ ആ തോട്ടംകാവലുദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ അവർ മൂന്നുപേരും കൂടി സഞ്ചരിച്ച് അയൽപ്രദേശത്തെത്തി ഒരു വഴിയമ്പലത്തിൽ താമസമാക്കി. കുബേരപദവിയിൽ ഒട്ടും പിന്നാക്കമല്ലാത്ത ജീവിതംനയിച്ചിരുന്ന ആ കുടുംബം, ഇന്ന് നിത്യദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൻെറ നിഷ്ഠുരഹസ്തങ്ങളിൽ പെട്ടു നട്ടംതിരിയുകയാണ്. ദാഹിച്ചുമോഹിച്ചുണ്ടായ അരുമസന്താനത്തിന് ഒരുനേരം തുള്ളി കഞ്ഞിവെള്ളം കൊടുക്കാൻപോലും അവർക്കു കഴിവില്ല. അങ്ങനെ പട്ടിണിയുംപാടുമായികഴിയുന്നതിനിടയിൽ ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു സ്വപ്നംകാണുകയുണ്ടായി, അപരിചിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ അയാളുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതായി. കച്ചവടക്കാരനായിരുന്ന ആ സാധു ചോദിച്ചു: "നീ ആരാണ്? ഞാൻ നിനക്ക് അപരിചിതനാണ്." ആഗതൻ മറുപടിനല്കി: "നിൻെറ ധാർമ്മികമനഃസ്ഥിതി കണ്ട് സംതൃപ്തനായ ഭഗവാൻ നിയോഗിച്ച ഒരു ദേവദാസനാണു ഞാൻ. നിനക്കോ, നിൻെറ കുടുംബത്തിനോ, വിശേഷിച്ച് ഈ അരുമസന്താനത്തിനോവേണ്ടിയാതൊന്നും ബാക്കിവെയ്ക്കാതെ ധർമ്മംചെയ്ത്, അവസാനം ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന നിന്നെ സഹായിക്കുവാനാണ് ഞാൻ എത്തീട്ടുള്ളതു്. പ്രഭാത

ത്തിൽ നിൻെറ അടുത്ത് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വരും. അതു വാസ്തവമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനല്ല. നീ ചെയ്ത ധമ്മം രൂപാന്തരപ്പെട്ടുണ്ടായ ഒരു മൂത്തിയായിരിക്കും അത്. പ്രസ്തുത രൂപം ഇവിടെ വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ നീ ഒരു വടികൊണ്ട് അതിനെ തല്ലണം. തല്ലുകൊണ്ടാൽ അതു നിലംപതിക്കും, മരിച്ചതുപോലെ. മരിച്ചതുപോലെ നിലംപതിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ ആ ദേഹം ഒരു സ്വണ്ണവിഗ്രഹമായിത്തീരും. അതിൽനിന്നു നിനക്ക് ആവശ്യമുള്ളതു മുറിച്ചെടുത്തുകൊള്ളുക. നീ മുറിച്ചെടുക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അല്പംകഴിഞ്ഞാൽ പഴയപടി ആയിത്തീരും. അങ്ങനെ അതിൽനിന്ന് എത്രതന്നെ എടുത്താലും തീരുന്നതല്ല, പ്രസ്തുത വിഗ്രഹത്തിൻെറ തലയ്ക്കു കേടുവരുത്തുന്നതുവരെ." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞശേഷം ആ അപരിചിതൻ അവിടംവിട്ടുപോയി.

അയാൾ അപ്രത്യക്ഷനായി അല്പം കഴിഞ്ഞതോടെ പ്രഭാതനക്ഷത്രം ഉദിച്ചുയന്നുകഴിഞ്ഞു. അതിനോടുകൂടെയാണ് അയാൾ ഉണന്നതും. അമ്പരപ്പോടെ അവിടെയെല്ലാം നോക്കിത്തുടങ്ങി. തൻെറ ഭാൎയ്യയും കുഞ്ഞും ആ കീറപ്പായിൽക്കിടന്ന് ഉറങ്ങുന്നുണ്ട്. സ്വഭവനത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന പിച്ചളമൊന്ത തലഭാഗത്ത് ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതല്ലാതെ മറെറാന്നും അവിടെ കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "സവ്വശക്തനായ ജഗന്നിയന്താവേ! ഇങ്ങനെ ഒരു സ്വപ്നം കാണുവാനുള്ള സംഗതിയെന്ത്? ഇതിൻെറ വിശദവിവരം ആരുപറഞ്ഞുതരുവാനാണ്? വരുമ്പോലെ അനുഭവിക്കാം." എന്നിങ്ങനെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു ക്ഷൗരക്കാരൻ അവിടെ വന്നുചേന്നു. അയാളും ആ വഴിയമ്പലത്തിൻെറ മുൻഭാഗത്ത് ഒരു പഴയ ചാക്കുവിരിച്ച് ഇരിപ്പായി. ആ സാധു ഓത്തു: "ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വരും" എന്നാണു സ്വപ്നംകണ്ടത്; എന്നാൽ വന്നുചേന്നത് ഒരു ക്ഷുരകനാണ്. ഇതെന്തു തമാശ? എന്നിങ്ങനെ ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ അസാധാരണരീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണംചെയ്ത ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അയാളുടെ മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. രാത്രികണ്ട കിനാവ് ഓമ്മവന്നു. ഉടൻ ഇരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു ചാടിയെഴുന്നേററു. വടികൾ ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ തീയെരിക്കുവാൻ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചിരുന്ന ഒരു മരക്കഷണംകൊണ്ട് ആ ബ്രാഹ്മണനെ പ്രഹരിച്ചുതുടങ്ങി. രണ്ടോ മൂന്നോ അടി കൊണ്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ പ്രജ്ഞയററു നിലംപതിച്ചു. അതേമാത്രയിൽ അത് ഒരു സ്വണ്ണവിഗ്രഹമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

ഈ സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ഷുരകൻ അന്തംവിട്ട് ഒരു മരപ്പാവപോലെ അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്ക് ആ വിഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് ഒരു ചെറിയഭാഗം മുറിച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, ഇവിടെ കണ്ട ഈ സംഭവം ആരോടും പറഞ്ഞേക്കരുത് എന്നു ശട്ടംകെട്ടി അയച്ചു. ഇതെന്തോ മാസ്മരികപ്രവൃത്തിയായിരിക്കാം—ബ്രാഹ്മണൻ ബ്രഹ്മസ്വമുള്ള ഗോത്രമല്ലേ. അവരുടെ മൃതദേഹം സ്വർണ്ണമായിത്തീരുക നാടകീയമാവാം. എന്നൊക്കെ ഓർത്തുകൊണ്ട് പുളകിതഗാത്രനായി ആ പ്രാണോപകാരി തന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു പോയി. വണിഗീശ്വരനാവട്ടെ അതിൽനിന്നു കുറെ മുറിച്ചെടുത്തു വിററ് ഒരു നല്ല കെട്ടിടം പണിതീർത്ത് അതിൽ കുടുംബസമേതം താമസമാക്കി.

സ്വഭവനത്തിൽ എത്തിയ ക്ഷുരകൻ ആ മാസ്മരികവിദ്യ ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. വഴിയമ്പലത്തിൽ താമസിക്കുന്ന പരദേശിക്കാണെങ്കിൽ ഒരു കുട്ടിയും ഭാര്യയുംകൂടി രണ്ടുപേർ മാത്രമാണ് ഉററവരായിട്ടുള്ളത്. അവരെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരമേ അയാൾക്കുള്ളു. തനിക്കാണെങ്കിൽ ഭാര്യമാർ മൂന്നുണ്ട്. അവക്ക് എട്ടും പത്തും സന്താനങ്ങളുമുണ്ട്. അവരെയൊക്കെ തീററിപ്പോറേറണ്ട ഭാരം എനിക്കാണുതാനും. എന്നിരിക്കെ മാസ്മരികപ്രവൃത്തിയുടെ അത്യാവശ്യം എനിക്കാണ്. എന്നിങ്ങനെ കരുതിക്കൊണ്ട് നല്ല ഘനമുള്ള ഒരു കുറുവടിയും എടുത്ത് വീട്ടുവാതില്ക്കൽ നിലയായി. ഒരു ബ്രാഹ്മണനെങ്കിലും ഈ വഴിയേ വന്നാൽ അയാളെ തല്ലിക്കൊന്നു സ്വർണ്ണമാക്കാമല്ലോ.

അങ്ങനെ ഓരോന്ന് ആലോചിച്ചും മനോരാജ്യക്കോട്ടകെട്ടിയുംകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതിനിടയിൽ കണ്ടു, ഒരുകൂട്ടം ബ്രാഹ്മണർ അവന് അഭിമുഖമായി വരുന്നത്. അതുകണ്ട് അവനുണ്ടായ സന്തോഷം ചില്ലറയൊന്നും ആയിരുന്നില്ല. അവർ അവൻ താമസിക്കുന്ന വീട്ടിനുസമീപം എത്തിയതോടെ, അവരെ എതിരേല്ക്കാൻ എന്നു തോന്നുമാറ്, അവരുടെ മുമ്പിലേയ്ക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് അവരെ അറിയിച്ചു: "ഞാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണസദ്യനടത്തുവാൻ നേർച്ചയാക്കീട്ടുണ്ട്; ഇരുപത്തിയൊന്നു ബ്രാഹ്മണക്ക് മൃഷ്ടാന്നഭോജനവും ദക്ഷിണയും നൽകാമെന്ന്. നിങ്ങളാണെങ്കിൽ കൃത്യം ഇരുപത്തിയൊന്നുപേർ ഉണ്ടുതാനും. അതുകൊണ്ട് ഇന്നുതന്നെ ആ "കാലുകഴുകിച്ചൂട്ട്" നടത്തിക്കളയാമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ച് എന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു വരണം" എന്ന്.

സദ്യയും ദക്ഷിണയും കിട്ടാൻപോകുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾതന്നെ ആ സമൂഹത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും വായിൽ വെള്ളമൂറി. അങ്ങനെ

ആ ഭക്ഷണപ്രിയന്മാർ അതിനു സമ്മതംമൂളി. അയാൾ അവരെ തന്റെ വീട്ടിനുള്ളിൽ ഒരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തി. അല്പംകഴിഞ്ഞു് ഒരു ഉലക്കയുമായി അതിനകത്തേയ്ക്കു കടന്നുചെന്നു്, വാതിൽ അടച്ചിട്ടു് അവരുടെമേൽ പ്രഹരം വർഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവന്റെ പ്രഹരത്തിനു വിധേയരായ അവരിൽ ചിലർ മൃതിയടഞ്ഞു. ചിലരുടെ തലപൊട്ടി രക്തം പ്രവഹിച്ചു. അതിൽനിന്നു് ആ മുറിക്കകത്തു് ഒരു രക്തപ്രളയം തന്നെ ഉണ്ടായി. അടിയുടെ വേദനയും മരണഭയവും നിമിത്തം അവർ കൂട്ടത്തോടെ നിലവിളിച്ചു. അയൽക്കാർ ഓടിക്കൂടി. അവർ അടച്ചിട്ടിരുന്ന മുറിയുടെ വാതിൽ ചവുട്ടിപ്പൊളിച്ചു് അകത്തുകടന്നു്, ആ ക്ഷുരകനെ പിടിച്ചുകെട്ടി. അവരെല്ലാവരുംകൂടി അവനെയുംകൊണ്ടു് ന്യായാധിപന്റെ അടുക്കലെത്തി അറിയിച്ചു: "ഇങ്ങനെയായാൽ, സാധുക്കളായ ഞങ്ങൾ മരിക്കുകയേയുള്ളൂ. ഈ ക്ഷുരകൻ ചെയ്യുന്ന അക്രമം കണ്ടോ? വഴിയേപോകുന്ന ഞങ്ങളെയൊക്കെ തല്ലിക്കൊല്ലാനാണ് ഇവന്റെ ശ്രമം. ഇവനു ഭ്രാന്താണെന്നാ തോന്നുന്നതു്."

"നിർദ്ദോഷികളും സാധുക്കളുമായ ഈ ബ്രാഹ്മണരെ അടിക്കുവാനും തലപൊട്ടിക്കുവാനും, ഒന്നുരണ്ടുപേരെ വധിക്കുവാനും തക്ക ഉപദ്രവം എന്താണു നിന്നോടു് ഇവർ ചെയ്തതു്?" ന്യായാധിപൻ ചോദിച്ചു.

"ഒരുദിവസം രാവിലെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി." ക്ഷുരകൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: "പതിവുപോലെ ഞാൻ ആ സത്രത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു ചെന്നിരുന്നു, ആരെങ്കിലുംവന്നെങ്കിൽ ക്ഷൗരംചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്നുകരുതി. ഞാൻ ചെല്ലുന്ന അവസരത്തിൽ ആ സത്രത്തിന്റെ പുറത്തു മൂന്നുപേരെ കാണുകയുണ്ടായി, ഒരു പുരുഷൻ—ഒരു സ്ത്രീ—ഒരു കുട്ടിയും. ഞാൻ അവിടെയെത്തി അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആ വഴിയേവന്നു. അവിടെ കാണപ്പെട്ട പരദേശി ചാടിയെഴുന്നേറ്റു് ആ ബ്രാഹ്മണനെ ഒന്നുരണ്ടു പ്രഹരിച്ചു. അടി വലിയ കാര്യമായിട്ടുള്ളതല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, അടികൊണ്ട മാത്രയിൽ അയാൾ മരണപ്പെടുകയും ക്ഷണനേരത്തിനുള്ളിൽ ആ ജഡം ഒരു സ്വർണ്ണവിഗ്രഹമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതു കണ്ടുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നതു്. ബ്രഹ്മസ്വത്തിന്റെ കൈക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരെ തല്ലിക്കൊല്ലുന്നതായാൽ ആ ജഡം സ്വർണ്ണമായിത്തീരും എന്നൊരു പാഠം ഞാൻ ആ സംഭവം കണ്ടതിൽനിന്നു പഠിച്ചു. അതാണു് ഞാൻ ഈ ബ്രാഹ്മണരെ അടിച്ചുകൊല്ലുവാൻ ഉദ്യമിച്ചതു്. എന്നാൽ എന്റെ ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ടു് ഒരു ഒററ ബ്രാഹ്മണനെങ്കിലും സ്വർണ്ണവിഗ്രഹമാകാതെപോയതാണു കഷ്ടം.

അതാണ് എനിക്കു സങ്കടമായിത്തീൎന്നതു്. ഞാൻ നന്മചെയ്യാനാണു ഭാവിച്ചതു് എങ്കിലും അനുഭവം വിരുദ്ധമായിട്ടുപോയി. എന്നിൽ വന്ന തെറ്റാണെന്നു് ഇപ്പോൾ മാത്രമാണ് എനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നതു്" എന്നിങ്ങനെ നടന്ന സംഭവങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചു, ആ ക്ഷുരകൻ.

അതുകേട്ടു് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനാവലി അതിശയിച്ചു. അവന്റെ ഭോഷത്വം ഓൎത്തു് അവർ സന്താപിച്ചു. ന്യായാധിപനാവട്ടെ, ഉടൻതന്നെ ഒരാളെ അയച്ചു് ആ വണിഗീശ്വരനെ വരുത്തി വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രാരംഭചരിത്രം മുതൽ വിശദമാക്കി. ദൈവഗത്യാ ഉണ്ടായ സ്വപ്നവും അതിന്റെ അനന്തരഫലവും എല്ലാം തുറന്നുപറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു് ആ ന്യായാധിപനും സദസ്യൎക്കും വിശ്വാസം തോന്നി. അവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിച്ചു ശിക്ഷയ്ക്കു് വിധേയനാകാതെ വിട്ടയച്ചു. ക്ഷുരകനു് വധശിക്ഷ വിധിച്ചു." എന്നിങ്ങനെ പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞു് അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഖുജിസ്ഥയോടു പറഞ്ഞു: "ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! ഇനി ഒട്ടും സമയം പാഴാക്കാതെ വേഗം തന്നെ പുറപ്പെടുക."

അവൾ അതുകേട്ടു് പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതസൂൎയ്യൻ ഉദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്ര നീട്ടിവെയ്ക്കേണ്ടിവന്നു.

അദ്ധ്യായം മുപ്പത്തിഒന്നു്

ഐകമത്യം മഹാബലം

സന്ധ്യ മയങ്ങിത്തുടങ്ങി. പുറപ്പെടാനുള്ള അഭിലാഷത്തോടെ ഖുജിസ്ഥ തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു. എന്നിട്ടു് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "തത്തമ്മേ! നീ എന്റെ സ്ഥിതി വല്ലതും അറിയുന്നുണ്ടോ? ദിവസംചെല്ലുന്തോറും എന്റെ ദേഹശക്തിക്കു് തേയ്മാനം പററിക്കൊണ്ടല്ലേ ഇരിക്കുന്നതു്? കമനീയമായ ദേഹകാന്തി മതെളിച്ചു് ഒരുതരം വിളർച്ചയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതു് നീ കാണുന്നില്ലേ? ഈ ലോകത്തുള്ള ഒന്നിനോടും എനിക്കു പ്രിയം തോന്നുന്നില്ല. ആരോടും സംസാരിക്കുവാൻ മനസ്സുവ

ന്നില്ല. ആരുടെയും സംസാരം ശ്രവിക്കുവാൻ ഇമ്പം തോന്നുന്നില്ല. ഈ പരമാർത്ഥമെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടും ഒന്നും അറിയാത്ത ഭാവം നടിച്ചിരിക്കുകയാണ നീ ചെയ്യുന്നത്."

അവളുടെ സംസാരത്തിന് മറുപടിയായി തത്തമ്മ വിശദീകരിച്ചു: "എയ് ഖുജിസ്ഥ! നീ നിരാശപ്പെടാതിരിക്കൂ. ദൈവകാരുണ്യമാണ് എല്ലാററിനും ഹേതുഭൂതമായിട്ടുള്ളത്. അതുണ്ടെങ്കിൽ സകലതും സാധിക്കുമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക. ഞാനാണെങ്കിൽ എപ്പോഴും നിൻെറ അഭ്യുദയത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ എന്നേ ഉള്ളൂ. നിൻെറ അഭിലാഷം സാധിക്കാതെ പോവുകയില്ല. എന്നിരിക്കെ എന്തിനാണ നീ നിൻെറ ഹൃദയത്തെ ഉരുക്കി നശിപ്പിക്കുന്നത്? നിന്നെ ചങ്ങാതിയുമായി കൂട്ടിമുട്ടിക്കുവാൻവേണ്ടി ഓരോവിധ ഉപായങ്ങൾ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടും, അവയിൽനിന്നുളവാകാവുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പര്യാലോചിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കയാണ ഞാൻ. എന്നിരിക്കെ നീ വ്യസനിക്കുന്നതിൻെറ ആവശ്യം എന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല."

"നാം രണ്ടുപേരും യോജിച്ച് ഒരേ അഭിപ്രായത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏതു കാര്യമാണ സാധിക്കാതെപോകുന്നത്?"

"അതു ശരിയാണ്" തത്തമ്മ സമ്മതിച്ചു. "നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ ഒരു തവളയും, കടന്നലും, കോഴിയുംകൂടി യോജിച്ചതിൻെറ ഫലമായി ഒരു ഗജവീരനെ കൊന്ന കഥ?"

"ഇല്ല. ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല" ഖുജിസ്ഥ പറഞ്ഞു. അതൊന്നു പറയുക.

അവളുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ച് തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഒരു കാട്ടുപാതയ്ക്കുസമീപം ഉണ്ടായിരുന്ന വൃക്ഷക്കൊമ്പിൽ ഒരു കാക്ക കൂടുകെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നു. മുട്ടയിട്ട് വിരിയാൻ അടുത്തു. ആ കാക്ക തൻെറ ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കണ്ടു മനംകുളുക്കുവാൻ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. യാദൃച്ഛികമായി ഒരു കരിവീരൻ അവിടെ വന്നെത്തി. അവൻ ആ മരത്തിൽ ചാരിനിന്ന് ചൊറിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആനയുടെ ദേഹം ഉരച്ചതുകാരണം ആ മരം മുറിഞ്ഞു താഴെവീണു. മരം പറിഞ്ഞുവീഴുന്നതു കണ്ടു് കൂട്ടിൽ പെരുന്നിരുന്ന കാക്കയെവിട്ട് ആൺകാക്ക പറന്നുമാറി. മരം നിലംപതിച്ചതോടെ മുട്ടകൾ താഴെവീണ് ഉടയുകയും പെൺകാക്ക മരണപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തൻെറ ഭാര്യയുടെ മരണം ആൺകാക്കയെ പ്രതികാരേച്ഛുവാക്കിത്തീർത്തു. എന്നാൽ ഒരു ചെറിയ പക്ഷിയായ തന്നെ-

ക്കൊണ്ട് എന്തുകഴിയും എന്നോർത്തുകൊണ്ട് അത്തു തൻെറ സ്നേഹിതനായ കുക്കുടവീരനെ സമീപിച്ചു. ഉണ്ടായ സംഭവം എല്ലാം അവനെ ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ കരിവീരനെ കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപായം കണ്ടെത്തണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു ചങ്ങാതി എന്ന നിലയ്ക്കു തന്നെക്കൊണ്ട് കഴിയുംവിധത്തിൽ കാക്കയെ സഹായിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അവൻ ഓർത്തു. എങ്കിലും അസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാമെന്ന് വാഗ്ദത്തംചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? എന്നിങ്ങനെ പലതും ഓർത്തുകൊണ്ട് അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: "കാക്കച്ചേട്ടാ! നീ പറഞ്ഞ ഓരോ വാക്കും കേട്ടു. പക്ഷേ, നന്നേ ചെറിയപക്ഷികളായ നമ്മാൽ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ആനയാണെങ്കിൽ മലപോലെ വലുത്. അവൻെറ ഒരു രോമം വളയ്ക്കുവാൻപോലും നമുക്ക കെല്പില്ല. പിന്നെ നാം എന്തു ചെയ്യാനാണ്? ആകട്ടെ നിരാശപ്പെടേണ്ട എൻെറ ആത്മാർത്ഥസ്നേഹിതനായ ഒരു കടന്നൽ ഉണ്ട്. അയാളെ സമീപിച്ച് ആലോചിച്ചുനോക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കാക്കയും കോഴിയുംകൂടി കടന്നലിനെ സമീപിച്ചു. കാക്കയ്ക്കു പററിയ ആപത്തിനെ സംബന്ധിച്ച് കടന്നലിനോടു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് അവനു സഹതാപം ജനിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "വളരെക്കാലമായി ഞാൻ സ്നേഹിതന്മാക്കുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുകയാണ്. പലക്കും പല സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ എനിക്ക് ഒരു പങ്കുകാരൻകൂടിയുണ്ട്. അയാളും ഞാനുംകൂടി ചിന്തിച്ചിട്ടല്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്യാറില്ല. അയാളാണെങ്കിൽ മഹാധീരനാണ്. അവരുടെ ദേശീയസേനയിലെ നേതാവാണ്. അപാരമായ വാഗ്ധാടിയുള്ള വീരപുരുഷനാണ്. അയാളോട് ആലോചിച്ചു വേണ്ടതുചെയ്യാം. വിപ്ലവകരമായ സംഗതി കണ്ടെത്തുന്നതിൽ അപാരമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഉണ്ട്." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ മൂന്നുപേരുംകൂടി ആ തവളരാജാവിനെ സമീപിച്ച് അയാളുടെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. എന്നിട്ട് കോഴിച്ചേട്ടൻ തൻെറ സ്നേഹിതനായ കാക്ക അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന സംഗതികളെ വിശദമാക്കി. ഭാര്യ മരിക്കുകയും, മുട്ടകൾ ഉടഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്തതുകേട്ട് സഹതാപംജനിച്ച് അയാൾ ധൈര്യസമേതം പറഞ്ഞു: "കാക്കേ! നീ ഭയപ്പെടേണ്ട; സമാധാനമായിരിക്കു. ആ ദുഷ്ടനെ കൊന്നൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരു ഉപായം കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു പർവ്വതത്തെ ഉടച്ചു നശിപ്പിക്കണമെങ്കിൽപോലും ഐകമത്യമുണ്ടെങ്കിൽ സാധിക്കും. എന്നിരിക്കെ, ഈ നിസ്സാരൻെറ പണിതീക്കാൻ ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടോ?" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ തവള തുടന്നു: "ആകട്ടെ പുറപ്പെടുക. ആദ്യംതന്നെ കടന്നൽ,

ആനയുടെ സമീപത്തുചെന്ന് കണ്ണാനന്ദകരമായ ഒരു ഗാനം ആലപിക്കണം. അതുകേട്ട് അവൻ അതിൽ മയങ്ങി അനങ്ങാതെ അങ്ങനെ നില്ക്കും. അപ്പോൾ കോഴിക്കുട്ടൻ ഒരു പണിചെയ്യണം. ആന അങ്ങനെ അനങ്ങാതെ നില്ക്കുന്ന സമയംനോക്കി ഒരു ചാട്ടവും ഒരു കൊത്തും കൊടുക്കണം. അതോടെ അവന്റെ കണ്ണുപൊട്ടണം; അങ്ങനെ രണ്ടുകണ്ണും. കണ്ണ് പൊട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവന് ഒന്നും കാണുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അങ്ങനെ വെള്ളംകുടിക്കുവാൻ ദാഹിച്ച് അലഞ്ഞുനടക്കും. അപ്പോൾ ഞാൻ അവന്റെ മുമ്പിൽച്ചെന്നു വിളിച്ചുപറയും, "തവള കരയുന്നിടത്തു വെള്ളം ഉണ്ടായിരിക്കും" എന്ന്. അങ്ങനെ അവൻ മെല്ലെമെല്ലെ അനങ്ങി നീങ്ങിത്തുടങ്ങും. ഞാൻ ഒരു ആനക്കുഴിയിൽപോയി ഇരുന്നുകൊണ്ട് കരഞ്ഞുതുടങ്ങും." തവളയുടെ അഭിപ്രായം അവരൊക്കെ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കപ്പെടുകയും, ആന ഒരു കുഴിയിൽ വീണ് ഹലാക്കാവുകയും ചെയ്തു." ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "എത്ര ചെറിയ ജന്തുക്കളായിരുന്നു അവ. അവയുടെ ഐകമത്യംകൊണ്ട് മലപോലെയുള്ള ഒരു ആനയെ നിഷ്പ്രയാസം വധിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലേ? അതുപോലെ അശക്തകളാണ് നാം എങ്കിലും ഒത്തൊരുമയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ ഏതു കാര്യവും സാധിക്കാം; എന്തേ?" അതു ശരിവച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ഒന്നു മൂളി. അതുകേട്ടു പ്രസന്നവദനയായ തത്തമ്മ പറഞ്ഞു: സമയം പാഴാക്കാതെ പുറപ്പെടുവാൻ. അവൾ യാത്രയ്ക്ക് ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്ക് കോഴികൂവി. അതുകാരണം അവളുടെ യാത്രയ്ക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

അദ്ധ്യായം മുപ്പത്തിരണ്ട്

രാജാവു ചീൻ, റുംരാജകുമാരിയിൽ പ്രേമബദ്ധനായി

സായാഹ്നമായി. ഖുജിസ്ത കണ്ണുകൾ ചുവപ്പിച്ച്, ഗ്ലാനവദനയായി, അഴകുപുരണ്ട വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, അലസഭാവത്തിൽ തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു യാത്രചോദിക്കുവാൻ. അങ്ങനെ ആ തത്തമ്മയോട് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "തത്തമ്മ! ബുദ്ധിമാന്മാരായ പൗരാണികന്മാർ പറയാറുണ്ട്: ഒരുത്തൻ ഒരു പണ്ഡിതനോടു ചോദിച്ചുവത്രെ, പ്രണയം എന്നുവച്ചാൽ

എന്താണെന്ന്. അതിന് ആ മഹാനിൽനിന്നു കിട്ടിയ മറുപടി എന്താണെന്നല്ലേ? "പ്രണയം എന്നു പറയാറുള്ളത് ഒരുതരം അഭിലാഷമാണ്. ഒരുഭാഗത്തുകൂടി നോക്കിയാൽ അത് യമകിങ്കരനാണോ എന്നുകൂടി തോന്നിപ്പോകും. മാറാത്ത വിപത്ത് എന്നു പറയുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ ഇനി എന്റെ അനുഭവംവെച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ പ്രണയപാശത്തിന് വശംവദനായ ഒരു വ്യക്തി അധഃപതനകൂപത്തിലേയ്ക്കു വീഴുകയാണു ചെയ്യുന്നത് എന്നാണ് അതിൽനിന്നു വിടുതൽകിട്ടാതെ നട്ടംതിരിഞ്ഞു് അവസാനം മരണംവരിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഏതാണ്ട് എന്റെ സ്ഥിതിയും അതുതന്നെയാണ്. ചില സമയങ്ങളിൽ എനിക്കു തോന്നാറുണ്ട്, വല്ല കാട്ടിലുംപോയി തപസ്സുചെയ്താലോ എന്ന്. അതല്ലാതെ ഈ മനോവികാരത്തിന് ശാന്തിയുണ്ടാക്കത്തക്ക മററു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല."

നിരാശാഭരിതമായ ആ സംസാരം കേട്ട് തത്തമ്മ പ്രതിവചിച്ചു: "ഖുജിസ്ഥ! ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ നീ എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ട്. പ്രണയത്തിനും സന്യാസവൃത്തിക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഏതാണ്ട് രോഗിയുടെ രോദനംപോലെ നിഷ്പ്രയോജനമാണ് അതെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതിന് ഒരു ഉദാഹരണം ഞാൻ പറയാം. റൂംരാജകുമാരി വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ കൂട്ടാക്കാതെ വളരെക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്താണ് അങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ കാരണമെന്നല്ലേ? ഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളെ ഭയന്നിട്ടായിരുന്നുവത്രെ. എന്നാൽ അവസാനം അവളുടെ സ്ഥിതിയെന്തായി? ഭർത്താവില്ലാതെ ജീവിക്കാൻ വയ്യ എന്ന ഘട്ടത്തിൽ എത്തി. അങ്ങനെ അവൾ വിവാഹബന്ധംമൂലം ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കാലുവെച്ചു."

"അതെങ്ങനെ?" ഖുജിസ്ഥ ആരാഞ്ഞു. തത്തമ്മ ആ കഥ വിശദീകരിച്ചുതുടങ്ങി:

"ഒരവസരത്തിൽ ഭരണതന്ത്രജ്ഞനായ ഒരു രാജാവ് ഉണ്ടായിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന് അനുപമനായ ഒരു മന്ത്രിയും. രാജാവും മന്ത്രിയും ഒരുപോലെ ഗുണഗണസമ്പൂർണ്ണന്മാരായിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു സ്വച്ഛന്ദം ജീവിക്കാമല്ലോ. അങ്ങനെ ഭരണാധിപന്മാരും ഭരണീയരും സമാധാനജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു. അല്ലൽ എന്താണെന്നറിയാതെ സുഖലോലുപന്മാരായി അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ് അവർ. അലട്ടില്ലാത്ത ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന രാജാവിനോ മന്ത്രിക്കോ, വിശേഷിച്ച് ജോലിത്തിരക്കുകൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ കൊട്ടാ

ങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കുക മാത്രമാണു വേണ്ടിയിരുന്നതു്. ഒരുദിവസം രാജാവ് തൻെറ പള്ളിക്കുറുപ്പറയിൽ സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. ബോധംകെട്ട് ഉറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങീട്ട് സമയം വളരെയായി. അതിനിടയിൽ ഭരണപരമായ ഒരു സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച് സംസാരിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു മന്ത്രി അവിടെ ആഗതനായി. അത്യാവശ്യകാര്യമായതുകൊണ്ടു് ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന രാജാവിനെ ഉണർത്തി. നിദ്രയ്ക്കു ഭംഗംവന്ന അദ്ദേഹം കോപിഷ്ഠനായി, ഒരു വടിയും എടുത്തുകൊണ്ട് പുറത്തേയ്ക്കു ചാടി. പ്രഹരം കിട്ടാനാണ് ഭാവം എന്നുകണ്ട മന്ത്രി ഓടിയൊളിച്ചു. മന്ത്രിയെ അവിടെയെങ്ങും കാണാതിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തെ അരിശംകൊള്ളിച്ചു. അങ്ങനെ അയാൾ സിംഹാസനത്തിൽച്ചെന്ന് ഉപവിഷ്ടനായി. മീശപിരിച്ചുവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ഇരിപ്പുകണ്ട് സഹമന്ത്രിമാർക്കൊക്കെ ഭീതി ജനിച്ചു. രാജാവിൻെറ അരിശത്തിനു കാരണം എന്താണെന്ന് അവർ ഓരോരുത്തരും പരസ്പരം ആരാഞ്ഞുതുടങ്ങി. അവരുടെ ചോദ്യോത്തരങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമായ തെളിവുകളൊന്നും കിട്ടാൻപോകുന്നില്ലെന്നുകണ്ട് അവർ ആ നരേന്ദ്രനോട് അപേക്ഷിച്ചു: "പൊന്നുതിരുമേനീ! അവിടുത്തേയ്ക്കു് ഇത്ര ശൗര്യംതോന്നാൻതക്ക തെറ്റെന്താണ് നമ്മുടെ മന്ത്രിപ്രവരൻ ചെയ്തതെന്ന് അറിയാതെ ഞങ്ങൾ വിഷാദിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അബദ്ധം സംഭവിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, അവിടത്തെ ഖജനാവിൽനിന്നു ശമ്പളംപറ്റി ഉപജീവിക്കുന്നതിനു് നന്ദി കാണിക്കേണ്ടതും ഞങ്ങളുടെ കടമയാണല്ലോ."

അവരുടെ അപേക്ഷകേട്ട് മഹാരാജാവിൻെറ കോപത്തിന് ശാന്തതയുണ്ടായി. നടന്ന സംഭവങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിവരിച്ചു: "കുറച്ചു മുമ്പ് ഞാൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഉറങ്ങിയിരുന്നതു്. എന്തായിരുന്നു ആ സ്വപ്നം എന്നല്ലേ? ഞാൻ ഒരു രാജകൊട്ടാരത്തിൽ അതിഥിയായി താമസിക്കയായിരുന്നു. അവിടത്തെ രാജകുമാരിയുമായി സ്നേഹം സമ്പാദിക്കുവാൻ ആ താമസത്തിനിടയിൽ എനിക്കു സാധിച്ചു. ചിലപ്പോൾ അവൾ എനിക്ക് ഒരു കടാക്ഷവീക്ഷണം നൽകാറുണ്ടായിരുന്നു. മററുചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവൾ എൻെറ സമീപത്തുവന്ന് ഇരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ പ്രണയാർത്ഥനയുമായി എന്നെ സമീപിക്കുകയായിരുന്നു അതെല്ലാം. അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിനു ഭാവപ്പകർച്ചയുണ്ടായി. അതു് അനുരാഗമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു അങ്ങനെ അവളുമായി രതിക്രീഡനടത്തുവാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു ഞാൻ. അപ്പോഴാണ് ആ ഗുരുത്വംകെട്ട മന്ത്രി വന്ന് എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തിയതു്. അവൻെറ ആ പ്രവൃത്തി എന്നെ നിരാശപ്പെടുത്തി."

"ആ രാജകുമാരിയുടെ ആകൃതിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പൊതുവിവരണം നൽകിയാൽ ഞങ്ങൾ അവളെ ആരാഞ്ഞു കണ്ടുപിടിക്കാം" എന്ന് ആ മന്ത്രിമാർ അറിയിച്ചു. അതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽക്കണ്ട ആ വനിതാരത്നത്തിന്റെ രൂപവിശേഷത്തെ വിവരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനയ്ക്കനുസരിച്ച് ചിത്രം വരച്ചുകൊടുക്കത്തക്ക ഒരു ചിത്രകലാപ്രവീണൻ അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു ചിത്രം വരച്ചുണ്ടാക്കി. അത് ഒരു പൊതുസ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ച് ആ വഴിയിൽക്കൂടി വരുന്നവരോടെല്ലാം ആരാഞ്ഞുതുടങ്ങി, ആ ചിത്രത്തിൽ കാണുന്നതുപോലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ ആരെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ന്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ളതിനോട് അല്പമെങ്കിലും സാമ്യമുള്ളതായിട്ടോ ഒരു വനിതയെ അവരിൽ ആരും കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പറയുകയുണ്ടായില്ല.

അങ്ങനെ രാജാവ് സ്വപ്നംകണ്ട ആ വിശ്വമോഹിനിയെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു വിവരവും കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു ഫക്കീർ ആ നഗരത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ആ ചിത്രം വെച്ചിരുന്നതിനു സമീപംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തണലിൽ ഇരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചുതുടങ്ങി. അയാൾ ആ ചിത്രത്തെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകണ്ട് അതിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാവല്ക്കാർക്ക് സംശയം ജനിച്ചു. അവർ അന്വേഷിച്ചു, അങ്ങനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്ന്.

അതുകേട്ട് അയാൾക്കു ദേഷ്യംവന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "എനിക്കു സുപരിചിതയാണിവൾ; അതുകൊണ്ടു നോക്കുന്നു. അതിനു നിങ്ങൾക്കെന്തു നഷ്ടം?"

പ്രസ്തുത വിവരം ചിത്രകാരനായ മന്ത്രിയെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടൻ വന്നുചേർന്നു. ആ ഫക്കീറിന് ഭക്ഷണാദികളൊക്കെ കൊണ്ടുവരുവിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു ചോദിച്ചു, ആ ചിത്രത്തിൽക്കാണുന്ന രൂപത്തെ സംബന്ധിച്ച് വല്ലതും അറിയാമോ എന്ന്. ഉൽക്കണ്ഠയോടെയുള്ള ആ ചോദ്യത്തിന് ഫക്കീർ മറുപടിനൽകി: "ഇവളെ ഞാനറിയും, നന്നായിട്ടറിയും. ഇവൾ റൂംരാജാവിന്റെ ഏകപുത്രിയാണ്. അനിതരസാധാരണമായ രൂപലാവണ്യമുള്ള ഇവൾ ഇതുവരെ വിവാഹബന്ധത്തിൽപെട്ടിട്ടില്ല എന്നു തന്നെയുമല്ല, പുരുഷന്മാരുടെ പേരുകേട്ടാൽ അരിശംപിടിക്കും അവൾക്ക്."

അതിനു കാരണം എന്താണെന്ന് അറിയുവാൻ മന്ത്രിക്ക് ഉൽക്കണ്ഠ ജനിച്ചു. അത് അറിയാമെങ്കിൽ വിവരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് ആ ഫക്കീർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഒരുദിവസം ഉദ്യാനത്തിലിരുന്നു

കാററുകൊള്ളുകയായിരുന്നു അവൾ. അതിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ ദമ്പതികളായ രണ്ടു മയിലുകൾ കൂടുകെട്ടി മുട്ടയിട്ടിരുന്നു. അവ രണ്ടുംകൂടി ആ മുട്ടകളെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. യാദൃച്ഛികമായി ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ തീപിടിച്ചു. അനവധി വള്ളികൾ ഉണങ്ങി തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ആ വൃക്ഷം ഒന്നാകെ കത്തിത്തുടങ്ങി. അസഹ്യമായ ചൂടുനിമിത്തം ആൺമയിൽ അവിടെനിന്നു പറന്നു. ആ കൂട്ടിൽ ശേഷിച്ചതു പെൺമയിൽ മാത്രമാണ്. അവൻ പറന്നുപോകുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതുകണ്ടു പെൺമയിൽ വളരെയൊക്കെ പറഞ്ഞുനോക്കി, എന്നെയും, നമ്മുടെ സന്താനങ്ങളാവാനിരിക്കുന്ന ഈ മുട്ടകളേയും വിട്ടിട്ടു പറന്നുപോകുന്നതു് പുരുഷത്വമല്ല എന്നുംമററും. അവൾ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടെന്തു്! അവൻ അതൊന്നും ഗണ്യമാക്കിയില്ല; പറന്നകലുക തന്നെചെയ്തു. മാതൃസ്നേഹം എന്നതു് അതീവ ശക്തിയേറിയതാണ്. ആ പെൺമയിൽ, എന്തുതന്നെ വിപത്തു നേരിട്ടാലും മുട്ടവിട്ടിട്ടു മാറുകയില്ല എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയപോലെ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുക, ആ വൃക്ഷത്തോടുകൂടി അവൾ കത്തിക്കരിഞ്ഞു വെണ്ണീറായി.

പ്രസ്തുത സംഭവംമുതൽ രാജകുമാരിക്ക് ഒരു ഭാവപ്പകർച്ചയുണ്ടായി. അവൾ തീരുമാനിച്ചു, പുരുഷന്മാർ കൃതഘ്നന്മാരാണെന്ന്. അന്നുമുതലാണ് അവളിൽ പുരുഷവിദ്വേഷം ഉടലെടുത്തതു്. അങ്ങനെ അവൾ ശപഥംചെയ്തു, ഇനി തൻെറ ജീവനുള്ളിടത്തോളംകാലം പുരുഷനുമായി ബന്ധപ്പെടുകയില്ലെന്ന്."

അയാളുടെ വിശദീകരണം ചിത്രകലാവിദഗ്ധനായ മന്ത്രിയെ സംതൃപ്തനാക്കി. അയാൾ രാജസന്നിധിയിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. ചിന്താമഗ്നനായി ഇരിക്കുന്ന രാജാവിനെ അറിയിച്ചു:—"പൊന്നുതിരുമേനി. അങ്ങ് സ്വപ്നത്തിൽ വീക്ഷിച്ച ആ രാജകുമാരിയുടെ ചിത്രം ഞാൻ വരച്ചുണ്ടാക്കി. അതുംകൊണ്ടുനടന്ന് ഞാൻ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. വഴിയേപോകുന്ന ഓരോരുത്തരോടും ആ ചിത്രത്തെസംബന്ധിച്ച് അന്വേഷിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു ഫക്കീർ വന്നുചേർന്നു. ഇന്നാണ് ഞാൻ അയാളുമായി കണ്ടുമുട്ടിയതു്. ആ ചിത്രം കാണിച്ച് അന്വേഷിച്ചതിൽ അതു് രൂംരാജകുമാരിയുടെ ചിത്രമാണെന്നു മനസ്സിലായി.

താൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതു് രൂംരാജകുമാരിയെ ആണെന്നു കേട്ടതിൽ രാജാവു് പുളകംകൊണ്ടു. അദ്ദേഹം ആവേശഭരിതനായിത്തീർന്നു. എന്നിട്ട് തൻെറ മന്ത്രിയോടു കല്പിച്ചു, ഇന്നുതന്നെ രൂമിലേയ്ക്കു് ഒരാളെ

അയയ്ക്കണമെന്നും, അവിടുന്നു കിട്ടുന്ന മറുപടി എന്താണെന്ന് അറിയണമെന്നും.

അന്യന്മാരെ അയയ്ക്കുന്നതിനു പകരം തന്നെത്തന്നെ നിയോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ നന്നായിരിക്കുമെന്ന് ആ മന്ത്രി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന് അനുമതി ലഭിച്ചു.

അങ്ങനെ ആ മന്ത്രി റോംരാജധാനിയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ എത്തിയതു് ഒരു ചിത്രകാരൻെറ വേഷത്തിലാണ്. തൂലികയും, ചായവും മററുംകൊണ്ടു നടക്കുന്ന അയാളെക്കണ്ടാൽ ആരും പറയും അതു് ഒരു ചായപ്പണിക്കാരനാണെന്ന്. അങ്ങനെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും തൻെറ കലാപ്രകടനം നടത്തുകയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത ചിത്രകാരനെ സംബന്ധിച്ച പ്രകീർത്തനം രാജധാനിയിൽ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. രാജസദസ്സിലും മററും അനവധി ചിത്രങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെ രാജകുമാരി താമസിക്കുന്ന കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. അതുതന്നെ തൻെറ ഉദ്ദേശപ്രാപ്തിക്ക് കാരണമായി അയാൾ കരുതി. അദ്ദേഹം രാജകുമാരിയെ സമീപിച്ചു. ഏതുവിധത്തിലുള്ള ചിത്രമാണ് രാജകുമാരി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്ന് ആരാഞ്ഞു. ചിത്രകാരൻെറ മനോധർമ്മം അനുസരിച്ച് എന്തെങ്കിലും ചിത്രം വരച്ചുകൊള്ളുവാൻ രാജ്ഞി അനുമതി നൽകി.

അങ്ങനെ അയാൾ ആ രാജകുമാരി ഉറങ്ങുന്ന മുറിയുടെ ചുവരിൽ ചിത്രം എഴുതിത്തുടങ്ങി. ചീൻരാജാവു്, അശ്വാരൂഢനായി വനങ്ങളിൽ നായാട്ടിനു സഞ്ചരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ആ ചിത്രം എഴുതിത്തീർത്തതു്. ആ ചിത്രം കണ്ട് ആ രാജകുമാരി ചോദിച്ചു, ഇതു് ആരുടെ ചിത്രമാണ്; ഇങ്ങനെ ഒരു നായാട്ടുചിത്രം വരയ്ക്കുവാൻ കാരണം എന്തു് എന്നൊക്കെ.

അവളുടെ സംശയത്തിനു നിവാരണം എന്നോണം ആ ചിത്രകാരൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "രാജകുമാരീ! ഈ ചിത്രത്തിൽ കാണുന്നതു് ചീൻ രാജകുമാരനാണ്. ശിക്കാറിനു പോയിരിക്കുകയാണ്. കാട്ടിൽ നായാട്ടിനു പോയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതിലുള്ള സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടിയാണ് ഈ കാണുന്ന വന്യമൃഗങ്ങളെല്ലാം തടിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ആ മൃഗങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തോട് ഇത്ര സ്നേഹമുണ്ടാകുവാൻ കാരണമുണ്ട്. ഒരുദിവസം രാജാവു് ഒരു പല്ലക്കിൽ കയറി വനത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി ഒരു കൊടുങ്കാററുണ്ടായി. അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വഴിയരുകിൽ ഒരു വൃക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൻെറ ഒരുഭാഗത്തു് ഒരു കലമാ

നും, കേഴമാനും, രണ്ടുമൂന്ന് കുഞ്ഞുങ്ങളുംകൂടി പതുങ്ങിനില്ക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. കൊടുങ്കാററിനു ശക്തി കൂടിവരുന്നതു കണ്ട് ഭയവിഹ്വലരായി അവ പതുങ്ങിനില്ക്കുകയായിരുന്നു അവിടെ. കാററിനു ശക്തി ഏറിവന്നു. കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഭർത്താവിനേയും ചിന്തിക്കാതെ കേഴമാൻ ഓട്ടംതുടങ്ങി. കലമാൻ അവന്റെ ഭാര്യയായ കേഴമാനെ നോക്കി ദീനസ്വരത്തിൽ വിലപിച്ചു. കലമാൻ പറയുകയാണ്: "എടീ, കേഴേ! ഈ അവസരം ഞങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുവാനുള്ളതല്ല. വിപത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരഹസ്തങ്ങളിൽപ്പെട്ടു ഭയാക്രാന്തരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളെ വിട്ടിട്ട് നിന്റെ ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നീ നന്ദികെട്ടവളാണ്." ആ പാവപ്പെട്ട കലമാൻ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ട് എന്തുഫലം! അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് അതൊക്കെ കേട്ടതല്ലാതെ മടങ്ങിവരികയുണ്ടായില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല കാററുപോലെ പറന്നുമറയുകയും ചെയ്തു.

സന്താനവത്സലനായ ആ കലമാൻ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ വയററിനടിയിൽ നിർത്തി സംരക്ഷിച്ചു. കാററിൽപെട്ട് ഒരു മരക്കൊമ്പ് പറിഞ്ഞുവീണതു് ആ സാധുവിന്റെ പുറത്തായിരുന്നു എങ്കിലും അതിനെ ഒന്നും അവൻ വകവയ്ക്കുകയുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ ആ സാധു മരണപ്പെട്ടു എങ്കിലും കുട്ടികളെ കേടുകൂടാതെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകതന്നെചെയ്തു.

ആ സംഭവങ്ങളെല്ലാം രാജാവു് കണ്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ കേഴമാന്റെ പ്രവൃത്തികണ്ട് അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഇത്ര സ്നേഹമില്ലാത്ത സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തോട് യാതൊരു സമ്പർക്കവും പാടില്ലെന്ന് അന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതുകാരണം അദ്ദേഹം അവിവാഹിതനായിട്ടാണ് ഇന്നും ജീവിച്ചുപോരുന്നതു്. സ്ത്രീനാമം കേൾക്കുന്നതുപോലും വിരോധമാണദ്ദേഹത്തിന്."

രാജാവിന്റെ കഥ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന രാജകുമാരി ഓർത്തു, തന്റെ അനുഭവംപോലെ ഒന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയത്തോടു സാമ്യമുള്ളതാണ് തന്റേതും. എന്നിങ്ങനെ പല സാമ്യങ്ങളും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഹേയ് ചിത്രകാരാ! ആൺമയിലിന്റെ നിസ്സഹകരണം കണ്ടതുകൊണ്ട് എനിക്കു പുരുഷന്മാരോടു വൈരാഗ്യമുണ്ടായി. കേഴമാന്റെ പ്രവൃത്തിമൂലം അദ്ദേഹം സ്ത്രീകളെ വെറുക്കുന്നു. ഏകാഭിപ്രായക്കാരായ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചു എങ്കിൽ മഹാഭാഗ്യമായിരുന്നു." അവളുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞു ചിത്രകാരൻ അടുത്തദിവസംതന്നെ ഒരാളെഅയച്ചു

രാജാവിനു വിവരം നൽകുകയും താമസംവിനാ അവരുടെ വിവാഹം നടത്തുകയും ചെയ്തു.

പ്രസ്തുത കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്തമ്മ ചോദിച്ചു:—"എടീ ഖുജിസ്ത! നീ പറഞ്ഞല്ലോ, ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽനിന്ന് പിന്മാറി സന്യാസവൃത്തി വരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന്. അങ്ങനെ ഒരു സംഗതി സാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നു എങ്കിൽ റുഹാണിക്ക് അതു സാധിക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ലേ? അതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം യുവതികൾക്ക് സന്യാസം അസാദ്ധ്യമാണെന്ന്. ആകട്ടെ ആ ഭാഗം അങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ. നീ പോയി നിന്റെ പ്രേമനിധിയെ കണ്ടുവരിക."

അതുകേട്ട് അവൾ പുറപ്പെടുവാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്ര മുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം മുപ്പത്തിമൂന്ന്

ബന്ധനസ്ഥനാക്കപ്പെട്ട കഴുതയുടെ കഥ

സാധാരണപോലെ അന്നും ഖുജിസ്ത തത്തമ്മയെ സമീപിച്ചു. എന്നിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "അറബികൾ പറയാറുണ്ട്—അബ്ദുൽ അസീസ് എന്നുപേരായ ഒരു രാജാവ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പകൽ സമയങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കുകയോ, രാത്രി ഉറങ്ങുകയോ ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞ് ഒരുദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രി ചോദിച്ചു, ഇങ്ങനെ വിശ്രമവും നിദ്രയും ത്യജിച്ചിരിക്കുവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്ന്. അതുകേട്ട് ആ രാജാവു പറഞ്ഞു, പകൽ വിശ്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങൾക്ക് വിഘ്നം നേരിടും. രാത്രിസമയം ഉറങ്ങുവാനായി വിനിയോഗിച്ചാലോ, ദൈവപ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതാണ് നിദ്രയും വിശ്രമവും നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നത്. അത് എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ന്യായമായി ഞാൻ കരുതുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ആയിട്ടുണ്ട് എന്റെ സ്ഥിതി എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ. കാമുകനെ സമീപിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ ഭർത്താവിൽനിന്ന് അകലേണ്ടിവരും. ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ അങ്ങു താമസിച്ചേക്കാം എന്നുദ്ദേശിച്ചാലോ, സ്നേഹത്തിൽ

നിന്നു പിന്മാറാൻ നിർബന്ധിതയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇതിൽനിന്നെല്ലാം പിന്മാറി പാതിവ്രത്യത്തിനോ കന്യകാവ്രതത്തിനോ ഭംഗം വരാതെ ഒഴിഞ്ഞ ഒരിടത്തുപോയി താമസിക്കുകയാണ് ഉത്തമം.

അവളുടെ സംസാരം ശ്രവിച്ച തത്തമ്മ നന്നായി ഒന്നു കുലുങ്ങി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഏയ് ബുദ്ധിമതി! നീ പാതിവ്രത്യത്തോടെ കന്യകാവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കാനാണോ ഭാവം? തരക്കേടില്ല. വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാത്തിനും ചില സന്ദർഭങ്ങളൊക്കെയുണ്ട്. ഒന്നിലധികം പുരുഷന്മാരെ പ്രേമിക്കുന്ന നീ പതിവ്രതയും കന്യകയും ഒക്കെക്കൂടെ ആവുക സാദ്ധ്യമാണോ? ഇത്ര ജ്ഞാനസമ്പന്നയായ നിന്നോട് ഞാൻ എന്താണുപദേശിക്കേണ്ടത്. എങ്കിലും തോട്ടത്തിൽ മോഷ്ടിച്ചുതിന്നാൻ പോയ കഴുത, വയറുനിറഞ്ഞപ്പോൾ പാട്ടുപാടിത്തുടങ്ങുകയും അതു് ബന്ധനസ്ഥനാകുവാൻ സഹായകമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നിന്റെ കഥ അതുപോലെ ആവാതിരുന്നാൽ ഉപകാരം എന്നാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തത്തമ്മ ആ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"ഒരവസരത്തിൽ ഒരു കഴുതയും ഒരു വരിയൻകുതിരയും വലിയ ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു. അവ ഒരേ കാട്ടിൽത്തന്നെയാണു മേഞ്ഞിരുന്നത്. ശരൽക്കാലത്തിലെ ഒരു രാത്രിയിൽ അവ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിൽ കടന്നുവീണു. അതിൽ നട്ടുവളർത്തിയിരുന്ന ധാന്യങ്ങൾ തിന്നു വയർ നിറച്ചു. കുക്ഷിപൂർത്തിവരുത്തി അങ്ങനെ വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ കഴുത പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "സഹോദരാ! ഒരു പാട്ടുപാടാൻ മുട്ടുന്നുണ്ട്" എന്ന്. ശരൽക്കാലരാത്രി. ചന്ദ്രികയാൽ ലോകമെല്ലാം സ്ഫടികം പോലെ തിളങ്ങുന്ന അവസരം. ഇതുകണ്ട് ഉന്മേഷജനകമായ ഒരു അവസരം മറ്റുണ്ടാവാനില്ല. അതാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത് പാട്ടു പാടിയിട്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആനന്ദത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാമെന്ന്."

അതുകേട്ട് വരിയൻകുതിര പറയുകയാണ്: "സഹോദരാ! നാം ഈ തോട്ടത്തിൽ കടന്നതുതന്നെ കളവായിട്ടാണ്. നിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടാൽ തോട്ടക്കാരൻ ഉണർന്നു എന്നുവരാം. അവൻമാത്രം ഉണർന്നാൽ വലിയ ദോഷമൊന്നും വരാനില്ല. വല്ലവിധവും ചാടിയോടി രക്ഷപ്പെടാമെന്നുവിചാരിക്കുക. അവന്റെ കൂലിപ്പണിക്കാരുണ്ടല്ലോ. ഈ തോട്ടത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുമുള്ള കുടിലുകളിൽ ഉറങ്ങുകയാണവർ. അവരുംകൂടി ഞെട്ടിത്തെറിച്ച് എഴുന്നേറ്റുവന്നു എന്നുവരാം. നിന്നെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതിനോടൊപ്പം നിർദ്ദോഷിയായ ഞാനും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടേക്കും. പിന്നെ ആലോ

ചനയില്ലാതെ പ്രവൎത്തിച്ച തസ്കരസംഘത്തിൻെറ അനുഭവമാണ് നമുക്കു ണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നത്. ആ കഥ ഞാനൊന്നു പറഞ്ഞേക്കാം.

"ഏതാനും തസ്കരന്മാർ സംഘംചേൎന്ന് ഒരു ധനാഢ്യൻെറ വീട്ടിൽ മോഷ്ടിക്കുവാൻ പോയി. അവർ ആ പ്രഭുവിൻെറ ഗേററു കടന്ന് പൂമുഖത്ത് എത്തി. അവിടെ ഏതാനും കൂജകൾ നിറയെ ചാരായം വച്ചിരിക്കുന്നതുകണ്ട് അവരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: നമ്മൾ വന്നെത്തിയ സമയം ഒട്ടും തരക്കേടില്ല. "പൂച്ച ചെന്നിടത്തൊക്കെ ഇറച്ചിക്കഷണം" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ആയിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും മോഷണത്തിൻെറ സമയം ആസന്നമായിരിക്കുകയും ആകുന്നു. മോഷണത്തിനു ഭയം തോന്നാതിരിക്കുവാൻ കുറേശെ കുടിക്കുന്നതു നല്ലതാണുതാനും. ഒന്നുരണ്ടു ഡോസ് എടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് പറവുപിടിക്കുകയോ വിവേകക്കുറവുണ്ടാവുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്നല്ല, ധൈൎയ്യം കൂടുകയും ബുദ്ധി വികസിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രസ്തുത അഭിപ്രായത്തോട് പ്രതിഷേധമുള്ളവരായി ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അവർ എല്ലാവരും കുടിതുടങ്ങി. പാതിരാത്രി കഴിയുന്നതുവരെ കുടിച്ചു. അധികരിച്ച കുടികൊണ്ട് അവർ ഉന്മത്തന്മാരായി, തലയ്ക്കു വെളിവില്ലാത്ത നിലയിൽ മോഷണം തുടങ്ങി. ഓരോന്ന് എടുക്കുകയും എറിയുകയും തല്ലിപ്പൊളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദംകേട്ട് ഗൃഹനാഥൻ ഉണൎന്നു. അവർ അറിയാത്ത നിലയിൽ അയാൾ പുറത്തുവന്നു. തൻെറ ആൾക്കാരോടുകൂടി അകത്തു കടന്നു തസ്കരസംഘത്തെ ഒന്നാകെ പിടിച്ചുകെട്ടി."

വരിയൻകുതിരയുടെ ഉപദേശം ഒന്നും കഴുതയ്ക്കു് അത്ര കാൎയ്യമായി തോന്നിയില്ല. അവൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ഞാൻ പട്ടണത്തിൽ താമസിക്കുന്നവനാണ്. പാട്ടും ആട്ടവും ഒന്നും കൂടാതെ എനിക്കു കഴിയുകയില്ല." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സംഗീതം ആലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

കൎണ്ണകഠോരമായ ആ ശബ്ദംകേട്ട് തോട്ടക്കാരൻ ഞെട്ടിയുണൎന്നു. തൻെറ കൂലിക്കാരോടുകൂടിവന്ന് അവ രണ്ടിനേയും പിടിച്ചുകെട്ടി. നോക്കണേ! സന്ദൎഭംനോക്കാതെ പ്രവൎത്തിച്ചാലുള്ള ഫലം ഇതാണ്." തത്തമ്മ കഥപറഞ്ഞു് അവസാനിച്ചു.

"അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഞാൻ നിൻെറ അഭിപ്രായം ചോദിക്കുവാൻ വരുന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം."

അങ്ങനെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ ഖുജിസ്ഥയ്ക്കു് അനുമതി ലഭിക്കുകയാൽ അവരു് പുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പ്രഭാതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്രയ്ക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

അദ്ധ്യായം മുപ്പത്തിനാലു്

സത്യത്തിനു നാശമില്ല

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. നിശാദേവി ലോകത്തെ അന്ധകാരമയമാക്കിത്തുടങ്ങി. പതിവുപോലെ അനുമതി വാങ്ങുവാൻ ഖുജിസ്ഥ തത്തമ്മയുടെ സമീപത്തു വന്നുനിന്നു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "തത്തമ്മേ! ദിവസംപ്രതി നിന്റെ അടുത്തു വരാറുണ്ടു് ഞാൻ. വന്നാലോ, എന്റെ മനോവ്യഥകളെ വർണ്ണിക്കുക സാധാരണ തൊഴിലായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ എന്റെ സംസാരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ കേട്ടതായിട്ടുപോലും നീ ഭാവിക്കാറില്ല. സമാധാനപൂർവ്വം പോകുവാൻ അനുമതി നൽകാറില്ല. ഇതൊക്കെ എന്റെ ഭാഗ്യഹീനത്വം എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ! ദൈവസന്നിധിയിൽ എന്റെ സങ്കടങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ദൈവഭയത്താൽ കിടുകിടാ വിറച്ചുകൊണ്ടു്. പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങീട്ടാണെങ്കിലും കാലം വളരെ കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും എന്റെ വിലാപത്തെ കേൾക്കുവാനുള്ള സമയം. ദൈവസന്നിധിയിലും ആയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. ആകട്ടെ 'താൻ പകുതി ദൈവം പകുതി' എന്നല്ലേ ആപ്തവാക്യം. നാം ഉത്സാഹിക്കുക. ദൈവം അതിനു സാദ്ധ്യത ഉണ്ടാക്കിത്തരും. അതുകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ രാത്രി നീ എനിക്കു് അനുമതി നൽകുക. ഞാനൊന്നു പോയി എന്റെ പ്രേമനിധിയുമായി കണ്ടു് മനംകുളിർത്തു വരട്ടെ."

"ഇന്നു് എന്തുതന്നെ വന്നാലും വേണ്ടതില്ല പോവുകതന്നെവേണം" തത്തമ്മ താക്കീതു നൽകി. നിന്റെ മനോവ്യഥയ്ക്കു് ഒരു ശാന്തത വരുത്തേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ലോകസ്ഥിതികളെ പരിഗണിച്ചു് ഹൃദയത്തെ ഉണക്കിയിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് മുൻഗണന നൽകിക്കൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെടുന്നതു് ഉചിതമല്ല.

നിനക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും പോംവഴി ഉണ്ടായിരിക്കും. അതനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതാണ് അവശ്യം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. ഒരു രാജകുമാരി പതിവ്രതയായിരുന്നതിനോടുകൂടി അവൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന വൈഷമ്യങ്ങൾ നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിൽ അല്പം ഒന്നു വിശദീകരിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തത്തമ്മ ഒരു കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

"ഏഷ്യാമൈനറിൽ ഒരു രാജാധിരാജൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അനവധി സാമന്തരാജാക്കന്മാരുടെ നേതൃത്വം കൈവശംവച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സന്താനമായി ഒരു പുത്രിയല്ലാതെ മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. യഥാവസരം അവളെ വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ഒരു പുത്രസന്താനം ഉടലെടുത്തതോടെ അവൾ വിധവയായി പരിണമിച്ചു. അങ്ങനെ ആ സന്താനത്തോടുകൂടി പിതൃഗൃഹത്തിൽതന്നെ താമസിച്ചുവരികയാണ് അവൾ. എന്നാൽ പതിനാറോ, പതിനേഴോ വയസ്സുമാത്രം പ്രായംവരുന്ന അവൾ വിവാഹിതയാണെന്നോ, അവൾക്ക് ഒരു സന്താനം ഉണ്ടെന്നോ ഉള്ള വാൎത്ത എത്രയും രഹസ്യമായിരുന്നു.

അങ്ങനെ ഇരിക്കവേ അതിനടുത്ത നാട്ടുരാജ്യത്തിലെ മന്ത്രിമാരിൽ ഒരുവൻ ഏഷ്യാമൈനറിൽ വരുവാനും രാജകുമാരിയെ കാണുവാനും ഇടയായി. അവളുടെ രൂപലാവണ്യം കണ്ടു് അയാൾ ഓൎത്തു, "ഇവൾ തന്റെ രാജാവിനു ചേൎന്ന ഒരു വധുവാണെന്ന്." അയാൾ മടങ്ങിപ്പോയി തന്റെ രാജാവിനോടു വിവരങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. "ഇങ്ങനെ ഒരു രൂപവതി മറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവളെ തിരുമേനിയുടെ പത്നിയാക്കുവാൻ സൎവ്വശക്തൻ സഹായിച്ചെങ്കിൽ വലിയ ഉപകാരമായിരുന്നു." മന്ത്രിയുടെ വൎണ്ണനയ്ക്കു് വശംവദനായ രാജാവിനു് അവളിൽ അനുരാഗം ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം അവളെ വേൾക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ തന്റെ സേവകന്മാരിൽ ഒരാളെ അങ്ങോട്ടയച്ചു. ഒരു കത്തും കൊടുത്താണ് അയച്ചിരുന്നതു്.

സേവകൻ സന്ദേശവുമായി ഏഷ്യാമൈനറിൽ എത്തി. രാജാവു് കൊടുത്തയച്ചിരുന്ന സന്ദേശം ആ രാജാധിരാജനു കൊടുത്തു. അതു് ഒട്ടുംതന്നെ ആദരണീയമായി തോന്നിയില്ല എന്നുതന്നെയല്ല സേവകനെ കയൎക്കുകയും പരുഷവാക്കുകളാൽ അധിക്ഷേപിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്തു. കോപാന്ധനായ ആ രാജാധിരാജൻ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "എടാ ചണ്ഡാളാ! നിന്റെ രാജാവു് എന്തുവിചാരിച്ചാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു കത്തു തന്നയച്ചതു്. ഞാൻ ഒരു കളിപ്പിള്ളയാണെന്നു വിചാരിച്ചോ?

എൻെറ സാമന്തനായ അയാൾക്ക് എൻെറ അടിമയായിരിക്കത്തക്ക സ്ഥാനമല്ലാതെ എന്താണുള്ളത്. എനിക്ക് അരിശംപിടിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ രാജാവിനെയും രാജ്യത്തെത്തന്നെയും പൊടിതരിപ്പണമാക്കിക്കളയാൻ നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും. നിന്നോട് ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടെന്താ പ്രയോജനം. ഇവിടെ കാണരുത് നിന്നെ. കടക്കു പുറത്ത് ഈ രാജധാനിയിൽ എങ്ങാനും നീ ഉള്ളതായി കേട്ടാൽ കൊന്നുകളയും, കേട്ടോ. വേഗം പൊയ്ക്കോ."

അരിശംകൊണ്ടു കലിതുള്ളുന്ന ആ രാജാധിരാജനെ കണ്ട് സാധുവായ ദേവദത്തൻ പേടിച്ചു വിറച്ചുപോയി. ഒരു ജീവച്ഛവംപോലെ അയാൾ അവിടംവിട്ട് സ്വദേശത്ത് എത്തി. നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി വിശദീകരിച്ചു. രാജാധിരാജൻെറ ആ പ്രവൃത്തികൾ തൻെറ നിലയ്ക്കു് അപമാനകരമായി തോന്നി. അയാളിൽ അടക്കാനാവാത്ത വൈരാഗ്യം ഉളവാക്കി. ഒരു സൈന്യത്തോടുകൂടി ചക്രവർത്തിയുടെ രാജധാനിയെ ആക്രമിക്കുവാൻ എത്തി. വലിയ താമസം ഒന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല ആ രാജധാനി പിടിച്ചടക്കുവാൻ. തൻെറ രാജ്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും താൻ ബന്ധനസ്ഥനാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും എന്നുകണ്ട് അയാൾ തൻെറ മകളെ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. പിന്നീട് ആ നവദമ്പതിമാർ അധികദിവസം അവിടെ താമസിച്ചില്ല. അവർ സ്വഭവനത്തിൽ എത്തി. അങ്ങനെ സുഖജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് താമസമാക്കി.

ഏതാനുംദിവസം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി, രണ്ടാമത്തെ ഭർത്താവൊന്നിച്ചുള്ള ജീവിതസുഖത്തിൽപെട്ട്. എന്നാൽ അധികദിവസം ആ ജീവിതം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ആദ്യഭർത്താവിൽ ജനിച്ച പുത്രനെ ചിന്തിച്ച് അവൾ ദുഃഖിച്ചുതുടങ്ങി, അസഹ്യമായ ദുഃഖംമൂലം വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ തൻെറ പുത്രനെ വിളിച്ച് തന്നോടുകൂടി താമസിപ്പിക്കുവാൻ എന്താണ് ഉപായം എന്നൊരു ചിന്ത അവളെ ബലമായി പിടികൂടി. അങ്ങനെ പല ഉപായങ്ങളും ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കവെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. അവളുടെ ഭർത്താവ് അവൾക്ക് ഒരു ചെറിയ പെട്ടി നിറയെ രത്നങ്ങൾ ദാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അത് ഒരു നല്ല അവസരമായി അവൾ കണക്കാക്കി. രത്നങ്ങൾ പരിശോധിക്കുവാൻ ഒരാളെ വരുത്തേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടുതാനും. എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ തൻെറ ഭർത്താവിനെ സമീപിച്ചു. എന്നിട്ട് അവൾ അറിയിച്ചു: "അങ്ങു കേട്ടുകാണും.

എന്റെ പിതാവിന്റെ പക്കൽ ഒരു അടിമയുണ്ട്. ബുദ്ധിമാനായ ഒരുത്തൻ. അതിലൊക്കെ വിശേഷതരമായിട്ട് അവന് ഒരു ഗുണമുണ്ട്. അതെന്താണെന്നല്ലേ? രത്നങ്ങൾ പരിശോധിക്കുവാനും, അതിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനുമുള്ള പാടവം അനിതരസാഹജമാണ്. അതിലുംവിശേഷിച്ച് രത്നങ്ങളുടെ ദൈവീകഗുണങ്ങളെ അറിയുവാനുള്ള പ്രാപ്തി ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്. ഒരുപക്ഷെ അവൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ രത്നങ്ങളൊക്കെ പരിശോധിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. ഇനി അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ പിതാവ് അവനെ ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കാതിരിക്കുകയും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ആണെങ്കിലും ഒരു കാര്യംകൂടി പറയാം. വളരെ ചെറുപ്പംമുതൽ എന്റെ പിതാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണ് അവൻ താമസിക്കുന്നത്. ഒരു മകനെപ്പോലെ ലാളിച്ചു വളർത്തുകയാണ് എന്റെ പിതാവ്. കാര്യം ഇങ്ങനെ ഒക്കെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്. എന്റെ പിതാവിന്റെ ജാമാതാവ് എന്ന നിലയ്ക്ക് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവനെ അയച്ചുതരുന്നതിൽ വൈമുഖ്യം കാണിക്കുകയില്ല എന്നാണ് എന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം."

ഭാര്യയുടെ അഭിലാഷത്തിന് വിഘ്നംപറയുവാൻ ആ അരചൻ ഒരുങ്ങിയില്ല. അവനെ വരുത്താമെന്നുതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. അങ്ങനെ തദ്ദേശീയനും മറുനാടുകളിൽ സഞ്ചരിച്ച് വ്യാപാരം നടത്തുന്നവനും വിശ്വസ്തനുമായ ഒരുവനെ അങ്ങോട്ട് അയയ്ക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിലേക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സഞ്ചാരിയെ വരുത്തി വിവരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞേല്പിച്ച് അയയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അയാളെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അത് ഒരു അടിമയല്ലെന്നും, തന്റെ ആദ്യഭർത്താവിൽ ജനിച്ച പുത്രനാണെന്നും, രാജ്ഞി ധരിപ്പിച്ചു. പ്രസ്തുത രഹസ്യങ്ങൾ പുറത്തുവിടരുത് എന്നു സത്യംചെയ്യിച്ച് അയച്ചിരുന്നു. രാജ്ഞിയുടെ വക ഒരു കത്തും ചില അടയാളങ്ങളും പോകുന്ന അവസരത്തിൽ നല്കുകയുണ്ടായി. ആ കുട്ടിയെ കാണാനുള്ള പാരവശ്യം കാട്ടുതീപോലെ എന്നെ ദഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ മനോവ്യഥയ്ക്കു ശാന്തതയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അവനെ കാണണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വാക്കുകൾ ആ കച്ചവടക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തെ ദുർബലമാക്കി. മാതൃസ്നേഹത്തെ ഓർത്തുകൊണ്ട് അയാൾ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. അവിടെനിന്ന് ഒരു സന്ദേശം വാങ്ങിക്കൊണ്ട് രാജ്ഞിയുടെ പിതാവു താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.

രാജ്ഞിയുടെ സന്ദേശവുംകൊണ്ട് ദൂതൻ എത്തിച്ചേർന്നിട്ട് പിന്നീട് അധികം താമസിപ്പിക്കാതെതന്നെ ഏഷ്യാമൈനർരാജാവ് തന്റെ പുത്രീപുത്രനെ യാത്രയാക്കി. അദ്ദേഹത്തിനറിയാം, ആ കുട്ടിയെ കാണാതിരിക്കുവാൻ തന്റെ പുത്രിക്ക സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന്. ഏതാനുംദിവസത്തിനുശേഷം ആ വ്യാപാരി രാജകുമാരിയുടെ പുത്രനോടുകൂടി മടങ്ങിയെത്തി രാജസന്നിധിയിൽ ഹാജരാക്കി.

സുന്ദരനായ ആ രാജകുമാരന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ കണ്ട് രാജാവിനു ഉണ്ടായ സ്നേഹം അനിതരസഹജമാണ്. ആ അടിമയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന വണിഗീശ്വരനു വിലപിടിച്ച പല സാധനങ്ങളും സമ്മാനംകൊടുത്തു പറഞ്ഞയച്ചശേഷം ഏഷ്യാമൈനറിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ആ അടിമയെ രാജധാനിയിൽതന്നെ താമസിപ്പിച്ചു. അടിമയുടെ മാതാവായ രാജ്ഞിക്കാവട്ടെ ദൂരെനിന്നു നോക്കിക്കണ്ട് സംതൃപ്തി അടയുകയോ, അടിമയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന അഭിവാദ്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് മനം കുളുർക്കുകയോ ചെയ്യാനല്ലാതെ സൗകര്യം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ തന്റെ ആത്മകിടാവ് അരികത്തുണ്ട് എന്ന സമാധാനപ്പെട്ട് അവൾ ജീവിച്ചു പോരുകയായിരുന്നു.

അങ്ങനെ ഇരിക്കെ രാജാവിന് നായാട്ടിനു പോകേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അതു നല്ല ഒരു അവസരമായി രാജ്ഞി കണക്കാക്കി. തന്റെ സീമന്തതനയനെ കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിൽ വിളിച്ച് ആ അരുമക്കാതലിനെ ഗാഢഗാഢം പുണർന്നുകൊണ്ട് കുശലങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ചിരകാലത്തെ വേർപാടിനെസംബന്ധിച്ചും, അതിനിടയിൽ താൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന മനോവ്യഥയെസംബന്ധിച്ചും അവൾ വിവരിച്ചു. അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളും, ആലിംഗനവും എല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പാറാവുകാർ ആ വിവരങ്ങളെല്ലാം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു: "തിരുമേനി സ്ഥലംവിട്ടശേഷം, മറുനാട്ടുകാരനായ അടിമയെ റാണി തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വിളിച്ചു എന്നും, തന്റെ ഒപ്പം ഇരുത്തി ഗാഢഗാഢം പുണർന്നു എന്നും രാപ്പകൽ ഭേദംകൂടാതെ അവനുമായി സല്ലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു" എന്നും മററുമാണ് അവർ ആ അരചനെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കിയത്. പ്രസ്തുത വാർത്ത ഒരു ഞെട്ടലോടുകൂടിയാണ് രാജാവു കേട്ടത്. അദ്ദേഹം അമ്പരന്ന് അങ്ങനെ ഒരു പ്രതിമയെപ്പോലെ ഇരുന്നുപോയി, പ്രസ്തുത വാർത്ത ശ്രവിച്ചതോടെ. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് ബോധരാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് ഉണർന്നതുപോലെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ത്രീകളാണ് സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹതയില്ലാത്തവർ. നോക്കണേ, അവൾചെയ്യു

കട്ടംകൈ! ഞാൻ പോയ സമയംനോക്കി അവൾ തന്റെ കാമുകനോടുകൂടി സല്ലപിക്കുവാൻ അധൈര്യപ്പെട്ടില്ലല്ലോ. എന്തു ചങ്കൂറ്റം!" ഇങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടു് ആ രാജാവു് നിരുന്മേഷനായി ശിക്കാർ ഒന്നും നടത്താതെ മടങ്ങിപ്പോന്നു. തന്റെ രാജധാനിയിൽ എത്തിയിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിനു് യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടായില്ല. ബുദ്ധിമാന്ദ്യം പിടിപെട്ടവനെപ്പോലെ അങ്ങനെ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്തതു്. അതുകണ്ടു് രാജ്ഞി ചോദിച്ചു: "ഇന്നു് അവിടുന്നു ചിന്താകുലനായി കാണുന്നല്ലോ. അതിനുള്ള കാരണം എന്താണാവോ?" രാജ്ഞിയുടെ ചോദ്യംകേട്ടു് ആ രാജാവു് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ആഹ്! നീ ഇത്ര നീചയാണെന്നു് ഞാൻ ഇതുവരെ കരുതിയിരുന്നില്ല. നീ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു പുരുഷൻ ഏഷ്യാമൈനറിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ഞാനാദ്യം മനസ്സിലാക്കിയില്ല. [illegible] തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു് അയാളെ ഇവിടെ വരുത്തുവാൻ നീ ഉദ്യമിച്ചതിന്റെ രഹസ്യം ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ഞാൻ ഇല്ലാത്ത തരംനോക്കി നീ അയാളെ വരുത്തി സല്ലപിച്ചതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഇത്ര നികൃഷ്ടയും വിശ്വാസവഞ്ചകിയും ആയ നിന്നെ നിന്റെ കാമുകനോടുകൂടി കൊന്നുകളയണമെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. പിന്നെ എന്താണു് അതിനു പ്രതിബന്ധമെന്നല്ലേ. പ്രണയപാശത്തിനു വിധേയരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ വധിക്കുക രാജധർമ്മമായി കരുതാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. എന്തായാലും ഈ ഉപദ്രവം മേലിൽ ഉണ്ടാവാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു് തല്ക്കാലം ഒരു മാർഗ്ഗമാണു കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. അതു നിന്റെ കാമുകന്റെ കഥ കഴിക്കുകയാണു്." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് സദസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആരാച്ചാരെ വിളിച്ചു കല്പന നൽകി. "ഇപ്പോൾതന്നെ ഈ അടിമയെ കൊണ്ടുപോയി തലവീശിക്കളയണ"മെന്നു്. അങ്ങനെ ഒരു കല്പന കിട്ടേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു ആരാച്ചാർക്കു് അടിമയേയുംകൊണ്ടു് തൂക്കുമരച്ചുവട്ടിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ. അവിടെ എത്തിയതിനുശേഷം അയാൾ ആ കുമാരനെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവന്റെ മുഖകാന്തിയും പ്രസന്നതയും, വിശേഷിച്ചു നിഷ്കളങ്കമായ നടപടികളും കണ്ടു് അവനെ വധിക്കുവാൻ മനസ്സുവന്നില്ല. അങ്ങനെ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി അയാൾ ചോദിച്ചു: "മകനേ! നീ എന്തു കരുതിയിട്ടാണു് ഇങ്ങനെ ഒരു രാജകന്യകയുമായി കൂട്ടുകെട്ടിയതു്? രാജകന്യകയുമായുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു വരാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകൾ എന്താണെന്നു നീ ചിന്തിച്ചോ? ആലോചനയില്ലാതെയുള്ള പ്രവൃത്തി നിന്റെ ജീവഹാനിക്കു് ഇടംനൽകുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നതു്? അവളാണെ

ങ്കിൽ വെറും ഒരു രാജകന്യക മാത്രമല്ല രാജപത്നിയുംകൂടിയാണെന്നോർക്കണം. അവളെ താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ കടന്നുചെല്ലുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതിൽ അതിശയിക്കുന്നു. ദുശ്ശാസനീയമായ പ്രവൃത്തിയാണ് നിന്നെ ഈ കുഴമറിച്ചിലിലെല്ലാം തള്ളിവിട്ടത്.

തന്നെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിപത്ത് ഓർത്ത് ഭയവിഹ്വലനായ ആ കുമാരൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "അയ്യോ! അങ്ങു പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഭയങ്കരമായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ ഉള്ള സത്യം പറയട്ടെ! ദുർബുദ്ധിപ്രേരിതനായിട്ടാണ് ഞാൻ ആ കൊട്ടാരത്തിൽ കടന്നത് എന്ന വിചാരം സംശയിക്കരുതെന്നല്ല. ആ സംശയമാണ് അബദ്ധം. ഒരു പരോപകാരിയാണ് അവിടെ താമസിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഞാൻ അവിടെ പ്രവേശിക്കുകപോലും ചെയ്യുകയില്ലായിരുന്നു. പ്രസ്തുത കൊട്ടാരത്തിൽ താമസം കൊള്ളുന്നത് എന്നെ പ്രസവിച്ച മാതാവാണ് എന്നുള്ള ധൈര്യമാണ് ആ വീട്ടിൽ കടന്നുചെല്ലുവാൻ എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയത്. എന്റെ പിതാവിന്റെ മരണാനന്തരം പത്തു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് എന്റെ മാതാവ് ഈ അരചനെ വരിച്ചത്. അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്റെ മാതാവു കന്യകയായിരിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം പാണിഗ്രഹണംചെയ്തതെന്നാണ്. എന്നാൽ എന്റെ രഹസ്യം പുറത്തു വിടുവാൻ ഞാനോ എന്റെ മാതാവോ ധൈര്യപ്പെടാതെ ഇരുന്നതാണ് ഈ വിപത്തിനൊക്കെ സംഗതിയാക്കിയത്. ഇതാണു സത്യാവസ്ഥ. സത്യത്തിനുവേണ്ടി എന്തു പീഡിമുട്ടു സഹിച്ചാലും അതത്ര ഗണ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

കുമാരൻ പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് ആരാച്ചാർക്ക് ഭയംതോന്നി. അയാൾക്ക് ആ പാവത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ കൈവെയ്ക്കുവാൻ ധൈര്യം വന്നില്ല. അങ്ങനെ അയാൾ ആലോചിച്ചു:—"ഈ കുട്ടി രാജ്ഞിയുടെ മകനാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം രാജാവിന് മനസ്സിലാവുകയും, ഇവനെ സംബന്ധിച്ച് എന്നോട് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ, കല്പനപ്രകാരം അവൻ വധിക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം കോപിക്കയല്ലാതെ ഉണ്ടാവില്ല. കോപപരവശനായാൽ എന്നെത്തന്നെ വധിച്ചുകളയുവാൻ കല്പന നൽകിക്കൂടെന്നുമില്ല. അങ്ങനെ നോക്കുന്നതായാൽ ഇവനെ വധിക്കാനും, വധിക്കാതിരിക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ലാതായിരിക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് എനിക്ക് ആപത്തൊന്നും വരാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി രാജാവിനെ സമീപിച്ച് അറിയിക്കണം, രാജ്ഞിയുമായി സല്ലപിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട ഇവനെ വെള്ളംകിട്ടാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തുകൊണ്ടുചെന്നു

വേണം കൊല്ലുവാൻ." പ്രസ്തുത വിവരം രാജാവിനെ അറിയിക്കുകയും അതിന് അനുമതി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ ഏതാനുംദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഒരവസരത്തിൽ ആരാച്ചാർ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തുകയും ആ അടിമയെ വധിച്ചതായി അറിവു കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു. ആ വാർത്ത രാജാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കത്തിനീറിക്കൊണ്ടിരുന്ന കോപാഗ്നി അല്പമൊന്നു ശാന്തമാക്കി. എങ്കിലും പ്രസ്തുത സംഗതിയോടെ രാജാവിന് ആ രാജകുമാരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം അസ്തമിച്ചു. അങ്ങനെ രാജദമ്പതിമാർ തമ്മിൽ കൂടിക്കാഴ്ചപോലും ഇല്ലാതെ അകന്നു താമസമായി. പുത്രന്റെ മരണത്തിനു താനാണു കാരണക്കാരിയെന്നോർത്തു ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവൾക്ക് ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലും സുഖമില്ലാതായിത്തീർന്നു. അവൾ ദുഃഖാർണ്ണവത്തിൽമുങ്ങി കരകാണാതെ ഉഴലുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് ആ കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കുന്ന വൃദ്ധദാസിമാരിൽ ഒരുത്തിക്കു മനസ്സിലായി, രാജ്ഞി വ്യസനാക്രാന്തയായി കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണെന്ന്. അതിന്റെ സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുവാനും സാന്ത്വനവാക്കുകൾമൂലം സമാധാനിപ്പിക്കുവാനുംവേണ്ടി ആ വൃദ്ധ, റാണി താമസിക്കുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി. അവൾ ചോദിച്ചു: "മകളേ! യൗവനം തുളുമ്പുന്ന നീ എന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ ദുഃഖിച്ചു വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? ദുഃഖം മനുഷ്യരെ അല്പായുസ്സാക്കുന്ന ഒരു വികാരമല്ലേ. വന്നുചേർന്ന തെറ്റുകളെ ക്ഷമിച്ചുതരുവാൻ ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിക്കുക എന്നല്ലാതെ ഇങ്ങനെ അശ്രുപൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടെന്താ ഫലം?''

വൃദ്ധയുടെ സംസാരം കാളുന്ന തീയിൽ തൈലംപോലെ ആ രാജ്ഞിയുടെ ഹൃദയത്തെ വേദനപ്പെടുത്തി. അവൾ തന്റെ ചരിത്രവും ഇവിടെ വന്നിരുന്ന ആ യുവാവിന്റെ ചരിത്രവും വിശദീകരിച്ചു. അവളുടെ സംസാരം ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോഴാണ് വൃദ്ധയ്ക്കു സംഗതി മനസ്സിലായത്. അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "മകളേ! നീ ദുഃഖിക്കാതിരിക്കൂ. ഞാൻ ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കട്ടെ, നിന്നെസംബന്ധിച്ച് രാജാവിൽ ഉദിച്ചിരിക്കുന്ന അവജ്ഞകളെ നീക്കംചെയ്യാമോയെന്ന്."

അവളുടെ ദയാപൂർവകമായ സംസാരത്തിനു മറുപടിനൽകിക്കൊണ്ടു രാജ്ഞി പറയുകയാണ്: "എന്റെ ഭർത്താവിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണകളെ നീക്കംചെയ്ത്, അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കാമെങ്കിൽ അതു നീ ചെയ്യുന്ന സഹായങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മഹത്തായിരിക്കും. അതിന്റെമേൽ എനിക്കുണ്ടാവുന്ന നന്ദി

ജീവപര്യന്തം കുറയുന്നതുമല്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, രത്നത്താൽ നിറയപ്പെട്ട ഒരു പെട്ടി നിനക്കു സമ്മാനമായി നൽകുന്നതുമാണ്." അതെല്ലാം കേട്ട് സംതൃപ്തയായി ആ കിഴവി അവിടംവിട്ടു.

ഏതാനും ദിവസത്തിനുശേഷം രാജാവ് ഏകനായി ചിന്താകുലനായി ഇരിക്കുന്നത് അവർക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അത്രനല്ല ഒരു അവസരം അവൾക്ക് ഇനി കിട്ടുക അത്രകണ്ട് എളുപ്പമല്ലെന്നനുമാനിച്ച് ആ വൃദ്ധ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. അവർ ചോദിച്ചു: "തിരുമേനി! സാധാരണദിവസങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഇന്ന് അങ്ങ് വ്യാകുലചിത്തനായി കാണുവാനുള്ള സംഗതി എന്താണാവോ? വിശേഷിച്ച് വല്ല സംഗതിയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?"

"ഹേയ് കിഴവീ!" രാജാവ് പ്രതിവചിച്ചു: "എന്റെ മനസ്സിനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സംഗതി എത്രയും കാര്യമേറിയതാണ്. അതെന്താണെന്നല്ലേ? നമ്മുടെ രാജ്ഞി ഏഷ്യാമൈനറിൽവെച്ചു തന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ അടിമയെ ഇങ്ങോട്ടു വരുത്തി. ഇവിടെവെച്ചും അവരുടെ ആ സ്നേഹം നടപടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഞാൻ ആ വിവരം ധരിച്ച് അവളുടെ കാമുകനെ കൊലപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ആ സാധുവിന്റെ മരണത്തിനു കാരണമാക്കിയ സ്ത്രീയെ വധിക്കുവാൻ എനിക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. എന്നാൽ വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുകയും മററുംചെയ്തു ഞാൻ ആ ചെയ്തത് ആലോചനാപൂർവ്വമല്ലായിരുന്നുതാനും. എന്റെ കേൾവിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഞാൻ ആ അടിമയെ വധിച്ചത്. ഇനി റാണിയെക്കൂടി വധിക്കുകയും, അതിനുശേഷം ഞാൻ കേട്ട വാർത്തകൾ അവാസ്തവപ്രസ്താവനകളായിരുന്നു എന്നു തെളിയുകയും ചെയ്താൽ പിന്നത്തെ എന്റെ കഥ എന്തായിരിക്കും? ഇതിലപ്പുറം ഒരു അപമാനം എനിക്കുണ്ടാവേണ്ടതുണ്ടോ? ഇങ്ങനെ പലതും ആലോചിച്ചു ചിന്താകുലനായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണു ഞാൻ."

"ഇത്ര നിസ്സാരസംഗതിക്കാണോ അവിടുന്ന് ഇത്രയധികം വ്യസനിക്കുന്നത്?" വൃദ്ധ തുടർന്നു: "എന്റെ കൈവശം ഒരു മരുന്നുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് ഒരുതുള്ളി നിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ദേഹത്തിൽ പുരട്ടിയാൽ, അല്പസമയത്തിനുശേഷം ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ എല്ലാം വിളിച്ചുപറഞ്ഞുതുടങ്ങും. അത്രയ്ക്കു ശക്തിയേറിയ ഔഷധമാണത്. പ്രസ്തുത ഔഷധത്തിൽനിന്നു കുറച്ച് ഞാനിവിടെ കൊണ്ടുവന്നു തരാം. രാജ്ഞി ഉറങ്ങുന്ന സമയംനോക്കി അങ്ങ് അവിടെ ചെല്ലണം. അവർ അറിയാതെ ആ മരുന്ന് ഒരുതുള്ളി അവളുടെ ദേഹത്തു പുരട്ടിയിട്ട്

അവിടെ ഒരുഭാഗത്ത് ഇരുന്നോളൂ. അല്പം കഴിഞ്ഞാൽ തുടങ്ങും സംസാരം. ജനനംമുതൽ ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞുകടന്ന കഥകൾ—അവ രഹസ്യമാവട്ടെ, പരസ്യമാവട്ടെ—കേൾക്കുവാൻ ഒരു വിഷമവും പിന്നീടുണ്ടാവുകയില്ല."

"ഇതു നല്ല ഔഷധമാണല്ലോ. ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുകതന്നെ. വേഗംപോയി അതിൽ കുറച്ചെടുത്തുകൊണ്ടുവരൂ." ആവേശപൂർവ്വം രാജാവു കല്പിച്ചു.

അല്പസമയത്തിനുശേഷം ആ വൃദ്ധദാസി ഒരു ചെറിയ കുപ്പിയിൽ ഒരു ഔഷധവുമായി അവിടെ വരികയും, അതു രാജാവിന് കാഴ്ചവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു രാത്രിയിൽതന്നെ ആ ഔഷധം പ്രയോഗിച്ച് രാജ്ഞിയുടെ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണമെന്നു രാജാവു തീരുമാനിച്ചു.

രാജസന്നിധിയിൽനിന്നു മടങ്ങിയ വൃദ്ധ രാജ്ഞിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി അവളോടു പറഞ്ഞു: "ഇന്നുരാത്രി രാജാവ് ഇവിടെവരും. തത്സമയം നീ സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ച് ഉറങ്ങിക്കൊള്ളണം. നിന്റെ നിദ്രയ്ക്കു ഭംഗംവരുത്താത്ത നിലയിൽ രാജാവ് തന്റെ പക്കലുള്ള ഒരു കുപ്പിയിൽനിന്ന് ഒരു ഔഷധം എടുത്തു നിന്റെ ദേഹത്ത് എവിടെയെങ്കിലും പുരട്ടും. അതും അറിയാത്ത ഭാവം നടിച്ച് നീ കിടക്കണം. അതു പുരട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അല്പസമയം അനങ്ങാതെ കിടന്നതിനുശേഷം ശൈശവം മുതൽ നിനക്കു കഴിഞ്ഞുകടന്ന കഥകളെ വിശദീകരിച്ചുതുടങ്ങണം. വിശേഷിച്ച് നിന്റെ ആദ്യവിവാഹവും സന്താനോല്പത്തിയുമാണ് വിശദീകരിക്കേണ്ടത്. അങ്ങനെ പലതും." പലതും ഉപദേശിച്ചിട്ട് അവൾ അവിടംവിട്ടു.

ചുരുക്കിപ്പറയുക. അങ്ങനെ രാത്രിയായി. റാണി നിദ്രാവലംബിയായി അങ്ങനെ ശയിക്കുകയാണ്. നിശ്ശബ്ദനായി രാജാവ് ആ മുറിയിൽ കടന്നുചെന്നു. തന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ഔഷധത്തിൽനിന്ന് ഒരുതുള്ളി എടുത്ത് റാണിയുടെ നെററിത്തടത്തിൽ പുരട്ടീട്ട് ഒരു ഭാഗത്തു മാറി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ആസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായി. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ ആ രാജ്ഞി തന്റെ ജനനം മുതലുള്ള കഥകൾ വിവരിച്ചുതുടങ്ങി. ബാല്യകാലലീലകളും, കുമാരിയായിരുന്ന കാലത്ത് കാട്ടിക്കൂട്ടിയ വികൃതികളും, യൗവ്വനത്തിലേയ്ക്കു കാലുവച്ചതിനുശേഷം ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളും, ആദ്യഭർത്താവുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയതും, അതിൽ ഒരു പുത്രൻ ജാതനായ

തും, അവസാനം ആ ഭർത്താവ് അന്തരിച്ചതും, പിന്നീട് ഏതാനും സംവത്സരം വൈധവ്യം വരിച്ചിരുന്നതും, രണ്ടാം സ്വയംവരവും എല്ലാം എല്ലാം വിചിത്രമായി പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു.

അവളുടെ ആ സംസാരമെല്ലാം ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാജാവിന് കാര്യം മനസ്സിലായത് അപ്പോഴാണ്. തന്നിൽ വന്നുപോയ ആലോചനക്കുറവിനെ ഓർത്ത് ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ട് നിദ്രയിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന തന്റെ പത്നിയെ വിളിച്ചുണർത്തി. അവൾ എഴുന്നേറ്റതിന് ഉടനെ രാജാവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കുനോക്കി. നിരപരാധിനിയായ തന്നോട് ഇത്ര നിർദ്ദയമായി പെരുമാറിയതിനെ ഓർത്ത് വിലപിച്ചുതുടങ്ങി. അത് രാജാവിന്റെ ഹൃദയത്തെ കണക്കിലധികം നൊമ്പരപ്പെടുത്തി. അവളെ മാറോട് അണച്ച് ആലിംഗനംചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "ഈ രഹസ്യം എന്നോടു പറയാതിരുന്നത് എന്താണ്? കാലേകൂട്ടി ഈ സംഗതി ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വിപത്തിനൊക്കെ ഇടയാകുമായിരുന്നോ? നിന്റെ പുത്രനാണ് അവൻ എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം എന്നിൽ നിന്നു മറച്ചുവെയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം എന്തായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ രഹസ്യത്തിന് വല്ല സ്ഥാനവും ഉണ്ടോ?" എന്നൊക്കെ.

വ്യസനത്താൽ നമ്രമുഖിയായി അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—"ഞാൻ ഒരു കന്യകയാണ് എന്നു കരുതിയായിരിക്കും അങ്ങ് എന്നിൽ പ്രേമബദ്ധനായത്. വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് എനിക്ക് ഒരു പുത്രൻകൂടി ഉള്ളതായി അങ്ങ് ധരിച്ചുകാണുകയില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞശേഷം പ്രസ്തുത സംഗതി അറിയുന്നതായാൽ മനോവ്യഥയ്ക്ക് ഇടയാകുമെന്നു കരുതിയാണ് ഞാൻ ആ രഹസ്യം മറച്ചുവെച്ചതു."

പ്രസ്തുത സംസാരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേ അദ്ദേഹം ആ ആരാച്ചാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു ആ അടിമയെ വധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ തന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കുവാനും വധിച്ചു എങ്കിൽ നിന്റെ ഗളച്ഛേദം ചെയ്യുമെന്നും.

"ആ മനുഷ്യനെ വധിച്ചിട്ടില്ല. ആ യുവാവിന്റെ സ്ഥിതിഗതികൾ കേട്ടപ്പോൾ വധിക്കുന്നത് അബദ്ധമായേക്കും എന്നു തോന്നുകയാൽ ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ ഒളിവിൽ താമസിപ്പിക്കുകയും, ഒരു ആടിനെ കൊന്ന് അതിന്റെ രക്തം തിരുമുമ്പിൽ ഹാജരാക്കുകയുമാണു ചെയ്തത്." അതുകേട്ട് ആ രാജാവു സന്തുഷ്ടനായി. ഉടൻതന്നെ ആ കുമാരനെ രാജസന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവരുവിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ റാണിയും പുത്രനും രാജാവും ഒന്നായിത്തന്നെ താമസമാക്കി."

പ്രസ്തുത കഥപറഞ്ഞു് അവസാനിപ്പിച്ചശേഷം തത്തമ്മ പറഞ്ഞു: "ഏയ് ഖുജിസ്ഥ! സത്യത്തിനുണ്ടായ വിജയം കണ്ടോ? ഇതിൽനിന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് സത്യം നാശമില്ലാത്തതും വിജയത്തിനു കാരണവുമാണ് എന്നല്ലേ? എന്നാൽ സത്യം തെളിഞ്ഞുവരുവാൻ അല്പം വിഷമങ്ങൾ നേരിടും. അതിലേയ്ക്കു ചില ഉപായങ്ങളൊക്കെ കൈക്കൊള്ളേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു എന്നുവരാം..............

ഇനി നീ അധികസമയം താമസിക്കേണ്ട. വേഗം പുറപ്പെടുക: നിൻെറ പ്രാണസ്നേഹിതൻ നിന്നെയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവും."

അതുകേട്ട് അവൾ പുറപ്പെടാൻവേണ്ടി വാതിൽ തുറന്നു. അപ്പോഴേക്ക് ബാലാക്കൻ ഉദിച്ചുപൊങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ യാത്രയും മുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം മുപ്പത്തിഅഞ്ചു്

മൈമൂൻ വന്നു—ഖുജിസ്ഥ വധിക്കപ്പെട്ടു

പ്രഭാതസൂര്യൻ ഉദിച്ചുയർന്നു. ഖുജിസ്ഥയുടെ ഭർത്താവു് മൈമൂൻ സഞ്ചാരത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ച് ഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ആദ്യംതന്നെ ചെന്നുനോക്കിയതു് തത്തക്കൂട്ടിലേയ്ക്കാണ്. അതിനെ അവിടെ കാണാതിരുന്നതിനാൽ അയാൾ ചോദിച്ചു: "എൻെറ തത്ത എവിടെ പോയി?" എന്ന്. അതിനു സമാധാനം പറയുവാൻ ഖുജിസ്ഥ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ തത്തമ്മ പ്രഖ്യാപിച്ചു: "ആദ്യമായി ഈയുള്ളവളുടെ അഭിവാദ്യം സ്വീകരിച്ചാലും. പിന്നീടു് ഞാൻ പറയുന്ന വാക്കുകളെ ചെവികൊടുത്തു കേൾക്കുക. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ സംസാരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു മററാരും ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നൊരു നിർബന്ധത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ സംസാരം തുടങ്ങുന്നതല്ല." അതിൻെറ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ച് മൈമൂൻ തത്തമ്മയോടുകൂടി തോട്ടത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. അവിടെവെച്ച്, ഉണ്ടായ ചരിത്രങ്ങളെല്ലാം തത്തമ്മയിൽനിന്ന് അയാൾ ഗ്രഹിച്ചു. പ്രസ്തുത സംസാരം അയാളെ

അതിശയംകൊള്ളിച്ചു. തത്തമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "അഞ്ച് സ്ഥലംവിട്ട ശേഷം ഖുജിസ്ഥ ഒരു യുവാവിൽ പ്രേമബദ്ധയായി. അയാളെ സമീപിക്കുവാൻ അനുമതി ലഭിക്കണമെന്ന് അവൾ തത്തയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തത്ത അതിന്ന് അനുമതി നൽകുകയുണ്ടായില്ല. അതുകാരണം സത്യസന്ധനും നീതിമാനുമായ എന്റെ ഭർത്താവ് ഖുജിസ്ഥയുടെ നിഷ്ഠുരഹസ്തങ്ങളാൽ വധിക്കപ്പെട്ടു. അടുത്തതായി എന്റെനേരെ തിരിഞ്ഞു. ഓരോ കെട്ടുകഥകൾ പറഞ്ഞ് അവളെ രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിനാൽ ഞാൻ മരണത്തിന്റെ വായിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയും, അവളെ വ്യഭിചാരത്തിന്ന് അയയ്ക്കാതെ തടയുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രസ്തുത വാർത്ത കേട്ടതിന്ന് മൈമൂൻ കോപാന്ധനായിത്തീരുകയും തന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന വാൾകൊണ്ട് ഖുജിസ്ഥയുടെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യുകയുംചെയ്തു.

സമാപ്തം